

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XV No. 775

4 DECEMBRIE 1941

32 PAGINI 20 LEI

AȘA SE PREZINTĂ COPIII IN
RUSIA SOVIETICĂ (Citiți în
acest număr: **CUM ARATĂ**
„PARADISUL BOLȘEVIC”)

*Dacă
sunteți
curioși*

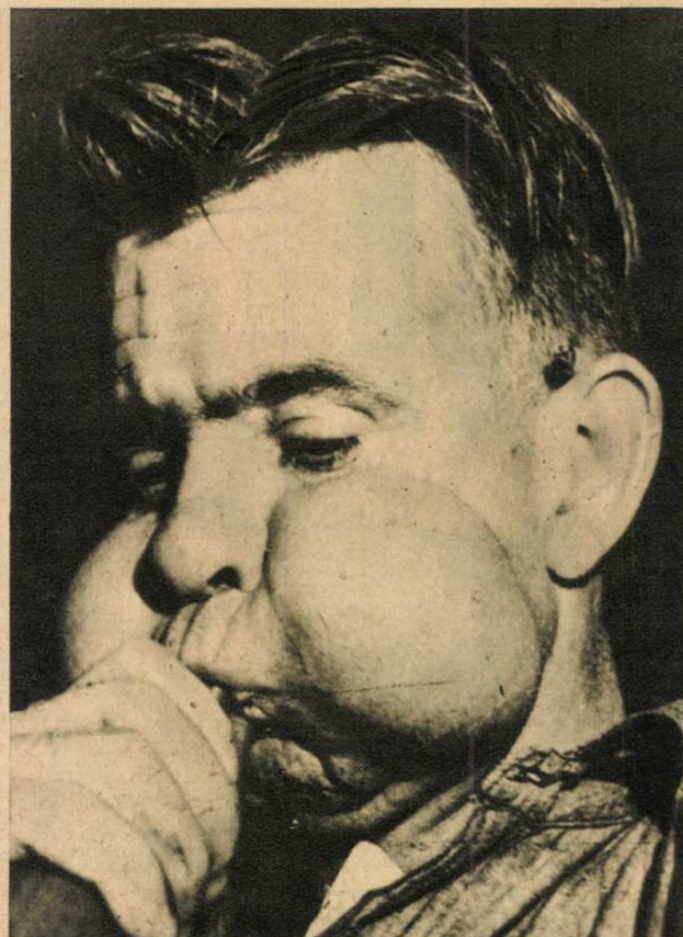

Profesorul elvețian, Wiesinger, experimentează un nou model de locomotivă, care poate atinge viteza de 403 km. pe oră

Anglia duce lipsă de ceai. De aceea britanicii au născocit o serie de suragate, pe care „specialiștii” le gustă, înainte de a fi puse în circulație

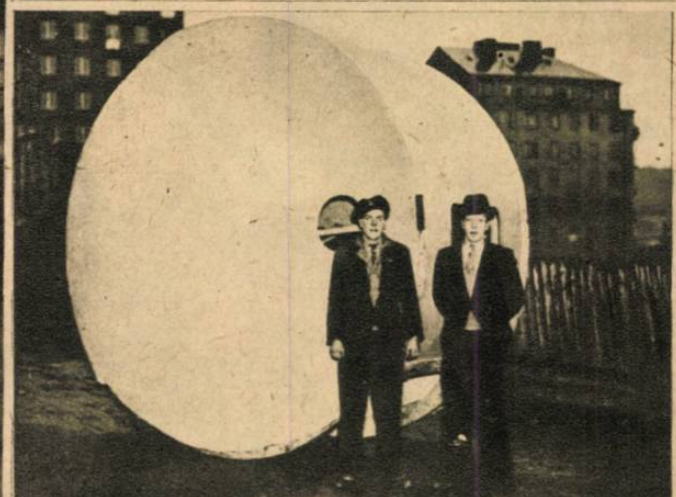
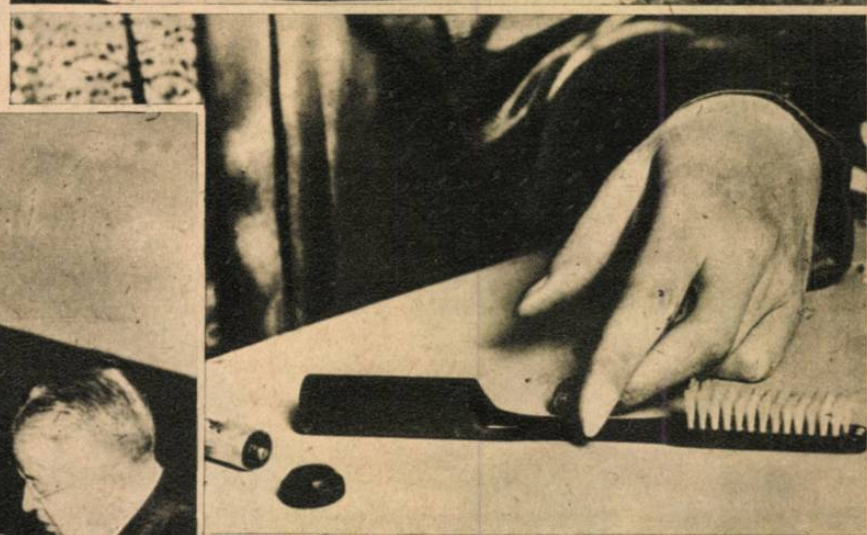
Cea mai bună „step”-istă a posturilor americane este această domnișoară numită Sally O'Brien. Ca stepul să se audă bine, ea are un microfon special legat de picior

„Omul cu fălcile cele mai rezistente”. E vorba de un australian, care lucrează la o fabrică de sticle și pe care-l vedem aici în exercițiul meseriei...

Dreapta: În parcul Yellowstone din America există un geiser care... spală perfect rufe! Pui batista în apa fierbinte — cum îl vedem pe acest „burlac” — și după trei minute o ai curată ca dela spălătorie. (Păcat, pentru gospodinele noastre, că geiserul acesta este așa de departe!)

Dreapta (dedesubt): Un elvețian a inventat această periută electrică. Ea funcționează cu o minuscule baterie electrică. (Cum funcționează și întrucât e necesară, mărturisim că nici noi nu știm bine)

Acești doi tineri Suedezi se pregătesc — pentru când se vor liniști lucrurile — să facă ocolul pământului cu această „colibă” de adăpost în formă de roată

Fata omul care CONDUCE RAZBOIUL NAVAL

Stanga: Marele Amiral Dr. Erich Raeder care conduce războiul naval al Germaniei

Dreapta: Inspec-tând echipajul unui crucișetor, întors dintr-o misiune victorioasă

Raeder se interesează îndeaproape de toate planurile de luptă ale marinei

Iată-l aici, inspectând unitățile marine care luptă în Marea Baltică

Iar aici, sosind cu avionul la una din bazele aflate pe coasta Canalului Mânecii

și la faimoasa bătălie dela Skagerrak unde marina germană de războiu a realizat fapte de arme care au trecut în istorie.

Vasta sa experiență de ofițer navigator, întinsele sale cunoștințe în domeniul luptelor navale precum și experiențele personale câștigate cu prilejul participării la lupte navale importante, i-au permis publicarea unei opere de știință navală apărută în două volume sub titlul „Războiul Cruciaștoarelor în ape străine”.

Ca recunoaștere a culturai și cunoștințelor sale în domeniul istoriei, Erich Raeder a fost numit doctor „honoris causa” al Universității de Filozofie din Kiel.

După avansarea sa în postul de Contra-amiral, în anul 1922, Raeder a ocupat postul de Inspector al Invățământului marinăresc, iar în anul 1925 a fost numit comandant al Forțelor ușoare navale din Marea Nordului. În calitate de Vice-amiral a fost între anii 1925 și 1928 Șef al portului militar Kiel. La 1 Octombrie 1928, s'a produs numirea în postul de Amiral, iar capacitatea sa militară unanim recunoscută l'a desenat drept succesor al amiralului Zenker comandantul suprem al Marinei de războiu germane.

Odată cu venirea la putere a partidului național-socialist, a început pentru Marina de războiu germană o perioadă de renaștere și de înflorire.

La 20 Aprilie 1936 Cancelarul Adolf Hitler a numit pe Raeder în demnitatea de Mare Amiral ca o recunoaștere a meritelor sale. Numirea aceasta s'a produs cu prilejul împlinirii a 45 de ani dela data când Raeder a intrat în marină.

Realizările Marinei de războiu germane, sub comanda supremă a Marelui Amiral Raeder, s'au concretizat în faptul că blocada pe care Anglia a încercat-o, a eșuat. În schimb, contra-blocada și-a arătat virulența în cifrele fantastice care exprimă pierderile masive ale marinei britanice.

Cele mai importante fapte de arme ale marinei germane sunt incontestabil ocuparea Norvegiei și războiul submarin căreia i-au căzut victime un mare număr de vase de războiu și de transport britanice.

În momentul de față, în timp ce pe frontul de Est trupele aliate obțin rezultate decisive împotriva aliatului Marelui Britanii, pe mările din jurul insulei engleze, unitățile de luptă germane înfăptuiesc zilnic opera de nimicire a imensei flote britanice.

Și în timp ce Germania se poate alimenta și aproviziona cu materiile prime ale continentului, Anglia lipsită de flota ei de transport este ca un organism văduvit de aparatul circulator.

Marele Amiral Raeder conduce lupta navală împotriva Angliei și rezultatul final al acestui războiu este de natură a încreți frunțile conducătorilor Marelui Britanii.

SE cunoaște importanța deosebită a războiului naval pe care-l duce Germania împotriva Marelui Britanii. De oarece Anglia este o putere navală de prim ordin, ea trebuie învinsă pe mare.

Tânără flotă a Marelui Reich german, duce de trei ani un războiu de distrugere împotriva flotei comerciale și de războiu a Angliei. Se cunosc proporțiile pierderilor engleze și se poate afirma că dacă ele se vor produce în același ritm, Marea Britanie va fi pierdut bătălia Atlanticului.

În fruntea forțelor navale ale Germaniei se află de câțiva ani Marele Amiral Raeder, o figură de elită a lumii militare germane.

Vom căuta să arătăm în câteva rânduri, cine este omul care conduce războiul naval al Germaniei și de a cărei capacitate va depinde rezultatul cruntei bătălii din Atlantic.

Înainte de ocuparea acestei funcțiuni extrem de importante, amiralul Raeder a avut în mâinile sale numai posturi de comandă.

S'a născut la 24 Aprilie 1876 în orașul Wandsbek (Holstein) și înainte de a fi împlinit 18 ani, a intrat ca elev în școala de ofițeri de marină.

Când avu gradul de locotenent, i se dădu o misiune importantă pe un vas care pleca spre Extremul Orient. Între anii 1901-1903 a fost ofițer pe bordul vasului de linie „Kaiser Friedrich”. Între anii 1903-1905 și-a continuat studiile la Academia imperială de științe navale, unde datorită calităților sale eminente a fost remarcat de marele Tirpitz care l-a numit într'un post important în ministerul marinei.

Înainte de izbucnirea războiului trecut, Raeder a fost, timp de doi ani ofițer navigator pe bordul yachtului imperial „Hohenzollern”. La izbucnirea războiului, Raeder era ofițer de corvetă sub comanda contra-amiralului Hipper. În această calitate a participat la mai multe lupte în apele engleze

Soldatii norvegieni cari s'au angajat salupte impotriva bolsevicilor, fac exercitii de tragere, avand ca instructori specialiști germani. Ei utilizează de asemenea casca și uniforma germană

DIVIZIA VIKING

NORVEGIENII
LUPTĂ ÎMPOTRIVA
BOLȘEVISMULUI

Moment emoționant într-o cazarmă a „Diviziei Viking”: sosirea poștei. Norvegienii sunt plini de viață și bine dispuși așa cum li se poate citi pe față în această fotografie

Stânga: Placardul care indică sediul unui batalion din „Divizia Viking”

Oameni prin ale căror vine curge sânge „britanic” se ridică împotriva bolșevismului și se desolidarizează de alianța încheiată de foștii conducători ai Norvegiei.

Prezența norvegienilor pe frontul de Est arată cât de mare a fost primejdia bolșevismului. Într-adevăr nu poate fi vorba în cazul Norvegiei, de o primejdie politică sau teritorială, întrucât între această Țară și Rusia Sovietică nu existau frontiere comune.

Pericolul era însă de ordin ideologic și doctrinar și cum poporul norvegian este format din oameni care de multă vreme au făcut mari progrese pe calea culturii, strigătul de alarmă aruncat de Germania a fost ascultat și luat în seamă.

Telegramele publicate de ziare ne-au adus vestea că pe frontul de Est au intrat în acțiune mai multe unități formate din norvegieni. Aceștia sunt încadrați într-o divizie formată din soldați aparținând popoarelor scandinave și numită „Divizia Viking”

Iată așa dar cum pe frontul de Est luptă alături de soldați oameni aparținând aceleiași rase ca și britanicii.

Dreapta: Un germanist norvegian făcând o instalație camuflată de T. F. F. undeva, în apropierea frontului bolșevic

Jos: Armele automate sunt mânuite de voluntarii norvegieni după aceeași metodă și cu aceeași abilitate cu care le mănuesc și germanii în războiul actual

În Germania s'au format centre de instrucție pentru pregătirea voluntarilor norvegieni. În anumite cazărmi, soldații norvegieni sunt învățați să mănuiască armele moderne și să lupte după faimosul „sistem german”.

Rezultatele sunt demne de admirație, căci norvegienii sunt bărbați înalți și voinici, cu aptitudini remarcabile pentru orice exercițiu fizic.

Participarea norvegienilor la războiul dus de națiunile europene împotriva colosului dela Răsărit, mărește solidaritatea europeană a popoarelor creștine care au identificat în Rusia pe inamicul secular al ordinei și civilizației.

Este destul de interesant de remarcat că în timp ce Anglia s'a alăturat Rusiei, cot la cot cu soldații germani luptă reprezentanți ai unor popoare care dela începutul acestui războiu au fost împotriva Germaniei.

După legiunea franceză, după adeviziunea voluntarilor danezi, olandezi și belgieni, prezența norvegienilor dă o nouă și meritată amploare luptei mărețe care se duce pe frontul de Est pentru înfrângerea inamicului comun al Europei.

Munca obștească IN JAPONIA

ESTE o afirmație des întâlnită în presă, căci Japonia a făcut în ultimele decenii importante progrese în toate domeniile. Alături de instituțiile tradiționale, alături de obiceiurile strămoșești care formează caracteristica acestui popor extrem-oriental, foarte multe din descoperirile și inovațiile Occidentului au fost adoptate cu rezultate extraordinare.

Progresul tehnic care se oglindește în mulțimea uzinelor și fabricelor nu a distrus minunatele orânduiri ale poporului care se menține în viața de toate zilele pe drumul trasat de înțelepții Orientului.

Dimineața când clopotul sună de șase ori, japonezii se trezesc din somnul odihnitor al nopții și coboară cu toții, femei, bărbați și copii, în grădină, pentru a face gimnastica ritmică după indicațiile speakerului dela Radio. Acest obicei s'a generalizat în toate părțile populare astfel că în orele de dimineața orașele japoneze prezintă aspectul unui vast stadion în care poporul își face, în ritmul muzicii, exercițiile fizice premergătoare unei zile de muncă.

Gimnastica se face în grădină și lucrul acesta este ușor de realizat de oarece toate casele japonezilor sunt înzestrate cu grădini.

Dar japonezii au mai introdus și alte inovații în viața publică.

Astfel este o zi numită „a noiei Asii” în care toți cetățenii imperiului, capabili de a depune o activitate oarecare, muncesc pentru folosul patriei.

„Ziua Noiei Asii” este o zi de muncă de folos obștesc pe care poporul în totalitatea lui o execută cu râvnă din dorința de a servi patria și pe Mikadoul.

Ziua aceasta se repetă în fiecare lună. Iată cum se desfășoară o zi de muncă de folos obștesc în Japonia.

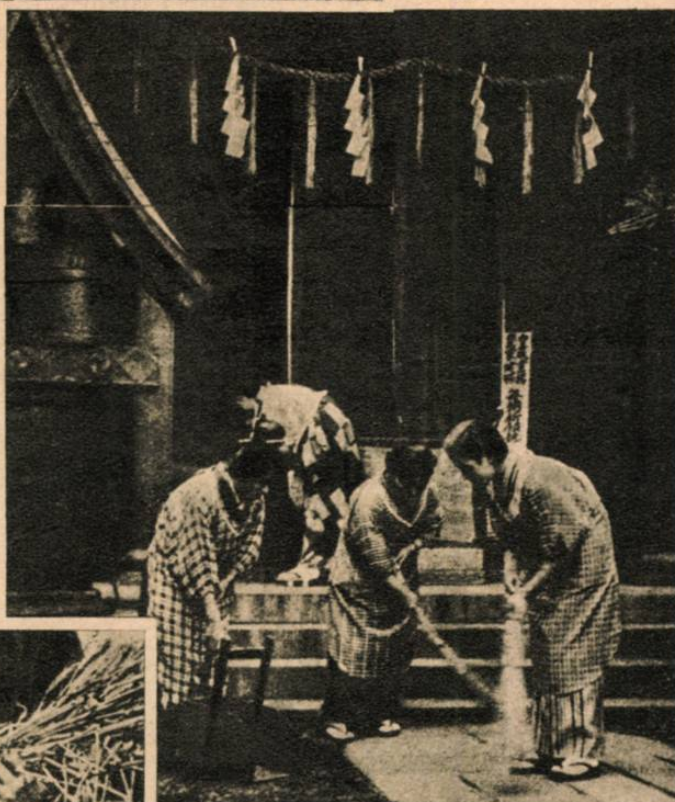
Bărbații își înlocuiesc soțiile în menaj. Ei prepară mâncarea și îngrijesc de

Sus: Grațioasele gheșe lucrează de zor ciorapi pentru soldații de pe front. Parte din ele ornamează hârtii în care vor fi ambalate darurile ce urmează a fi trimise luptătorilor

Dreapta: Chelnerițele din ceainării fac curățenia templelor strămoșilor în „Ziua Noiei Asii”

Jos: Tineretul de ambele sexe se duc la munca ogoarelor

copiii, permițând astfel soțiilor de a se duce la casele femeilor care lucrează în industria de război și ai căror bărbați luptă pe front.

În casele acestor muncitoare femei japoneze găsim întotdeauna de lucru. Ele au de reparat ciorapi, de spălat rufe, de pregătit pachete pentru cei plecați, de preparat masa membrilor familiei.

În timpul pauzelor, lucrătoarele din industrie își sacrifică odihna pentru a

Odată pe lună, întreg poporul japonez face pelerinaje în templele strămoșilor unde se roagă pentru sănătatea celui care conduce destinele poporului, adică a Mikadoului

Adunarea locuitorilor dintr'un bloc modern se face într-o sală mai mare unde au loc ședințe în cursul cărora se discută modul de organizare a muncii de folos obștesc

face ordine și curățenie în cazărmi și instituții publice. În schimb, soldații transportă cărbuni și lemne în casele din care lipsesc bărbații plecați să-și facă datoria pe câmpul de luptă. Tineretul merge din casă în casă cu tot felul de cărucioare adunând toate resturile și cioburile și în general toate materiile care pot fi din nou utilizate în industrie.

Copii se duc la munca câmpului și toată lumea mai face, pe lângă munca obișnuită, o treabă oarecare suplimentară care va fi spre folosul patriei.

Ziua Noiei Asii este o contribuție vie a întregii națiuni japoneze care se află alături de Împărat, în lupta pentru crearea unui mare spațiu asiatic controlat de forțele înnoitoare ale imperiului japonez.

În „Ziua Noiei Asii” fiecare japonez se simte obligat să se incline împreună cu soția sa în fața palatului Mikadoului care este stăpânul divin al imperiului

Priviți-i! Sunt țărani cari
au supraviețuit regimului
bolșevic

Cum arată PARADISUL

DATORITA unei propagande intense, trâmbițată prin toate mijloacele, „paradisul sovietic” apărea acum câțiva ani ca o țară a făgăduinței pentru toți muncitorii și țăranii lumii.

Statele cu o altă structură politică și socială au fost obligate să întrebuițeze un vast aparat de siguranță și de poliție pentru a demasca intențiunile clasei muncitorești de a întrona pretinsa ordine bolșevică.

Rezultatul intensei propagande comuniste și-a dat roadele sângeroase în mișcările greviste și insurecționale care s'au produs în diferite țări ale Europei și ale Americii.

Războiul din Spania, regimul din Mexic, mișcările spartachiste din Germania, — toate aceste încercări de extindere a sistemului bolșevic în lume s'au lichidat în vărsări de sânge.

Se pune întrebarea: de unde rezultau atracția și mirajul extraordinar pe

Așa erau crescuți copiii în Rusia sovietică. Căminurile confortabile existau numai în placatele de propagandă

care le trezeau în masele muncitorești doctrina comunistă?

Răspunsul este foarte simplu: mirajul acesta era rezultatul unei lipse de informații a masselor naive muncitorești dar în același timp era și efectul unei propagande amețitoare făcute cu toate mijloacele.

Oameni politici, scriitori și conducători ai muncitorimei au fost cumpărați de banii moscoviți și puși să lucreze pentru instaurarea regimului sovietic.

Bunul simț european a rezistat ani de zile în fața imperialismului ideologic și doctrinar al Rusiei Sevietice, până în ziua în care Germania împreună cu aliații ei, a deschis lupta de exterminare a unui stat, al cărui fundament politic și social era cu desăvârșire străin de tradiția și de cultura europeană.

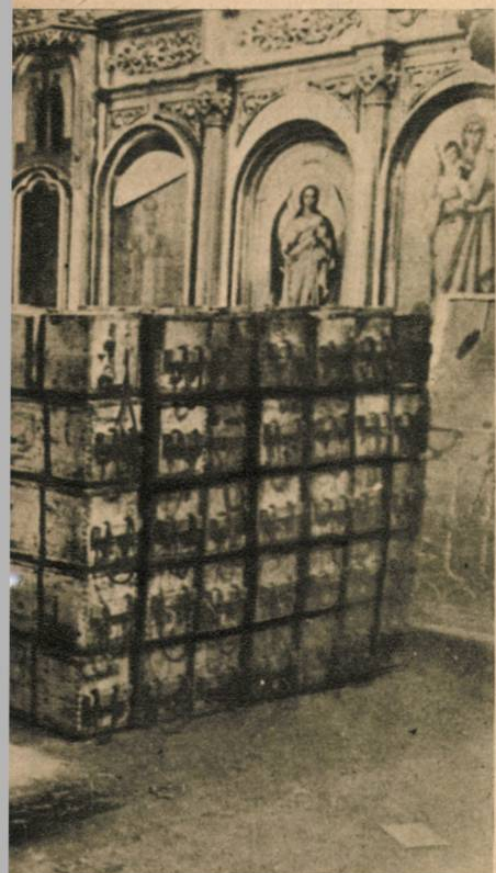
În timpul celor cinci luni de campanie de pe frontul de Est, soldații europeni au

Copii rătăcind flămânzi și murdari prin satele sovietice

Sus: Altarul unei biserici distrus iar lăcașul sfânt transformat în cocină de porci

Stânga: Iată aici bordeele în care locuiau țăranii sovietici și care amintesc grottele oamenilor din era primitivă

Din lăcașul unei alte biserici — la Nikolaiiv — bolșevicii au făcut, întâi, grajd pentru cai, apoi, magazie de muniții. Era posibil, oare, ca Dumnezeu să nu-i pedepsească pe acești bleștăți?

Nenorocită mamă, de sub regimul bolșevic, muncea toată ziua în uzină, ca să poată aduce, seara, o pâine mizeră copiilor ei, flămânzi și bolnavi →

SOVIETIC

putut să-și dea seama de valoarea propagandei bolșevice. Lumea a aflat în ce consta paradisul sovietic și pe lângă faimoasa libertate spirituală și religioasă care în Rusia se concretiza prin închiderea și distrugerea bisericilor, prin deportarea și asasinarea clerului, soldații armatelor aliate au văzut toate aspectele mizeriei în care trăia poporul rus. Statul țăranilor și al muncitorilor — cum se intitula cu emfază statul comunist — oferea din marile lui bogății o parte ridicolă celor pe a căror spinare trăia întreaga birocrație politică parazită.

Țăranii și muncitorii au fost aceiași sclavi ca pe vremea țărilor, cu deosebirea că stăpânul nu mai era Romanov, ci Stalin împreună cu banda lui de comisari politici.

Sărăcia și mizeria cea mai cruntă domneau pretutindeni unde așa zisa ordine comunistă fusese instituită. Statul lua cea mai mare parte din rezultatul muncii, iar cei care prestau munca în uzine și pe ogoare trăiau de azi pe mâine terorizați de spaima unui regim ce se menținea cu ajutorul închisorilor, al instrumentelor de tortură și al faimoasei Siberii, — locul de deportare al nemulțumiților.

Muncitorii dădeau maximum de randament după faimosul sistem „stakanovist” dar remunerația lor, le ajungea abea pentru acoperirea nevoilor urgente și imediate.

Bucuria vieții nu-și găsea nicăieri locul.

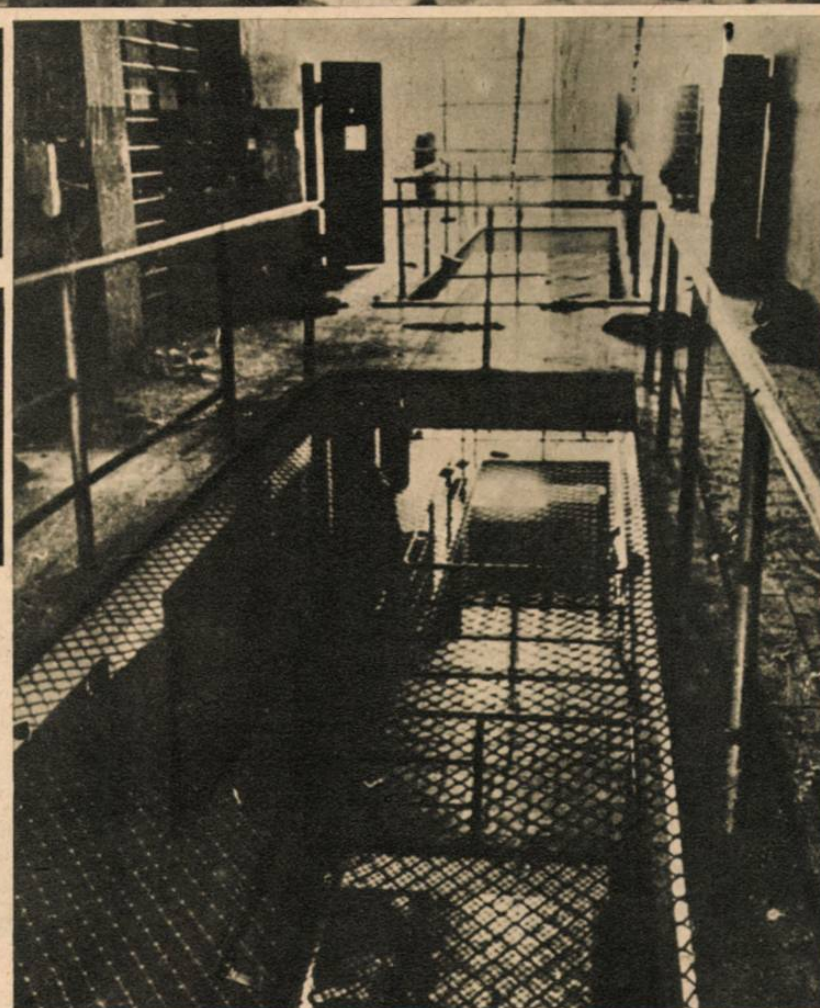
Prin sistemul frontierele închise, lumea nu putea afla în ce consta „paradisul bolșevic”, dar astăzi când aceste frontiere s’au prăbușit sub presiunea armelor victorioase ale soldaților Axei, adevărul asupra stării sociale și politice din Rusia devine evident.

Pe toate drumurile unde înaintază soldații aliați, ei

De zece ani, această familie, cu patru copii, locuiește într-o groagă dela periferia unui oraș →

Curtea unei „gospodării” sovietice. Ce poate fi mai sugestiv pentru faimosul regim paradisiac al lui Stalin?

au prilejul de a vedea toate fețele mizeriei bolșevice.

Copii părăsiți de părinți, bătrâni cerșetori, femei înnebunite de durerea de a fi asistat la deportarea sau la executarea bărbaților lor, toate acestea sunt realitățile ce se ascund sub propaganda bolșevică în care credeau naivii.

Datorită campaniei din Est, soldații europeni au dat lovitura de moarte unui mit social și politic extrem de primejdios. În locul lumii bazate pe minciună și impostură, se va ridica o altă lume a cărei lege va fi dreptatea și onoarea.

Sus: Interiorul faimoasei închisori bolșevice dela Dubno

Jos: Priviți și vă cutremurați! Sunt copii morți de foame pe străzi și lăsați să putrezească acolo

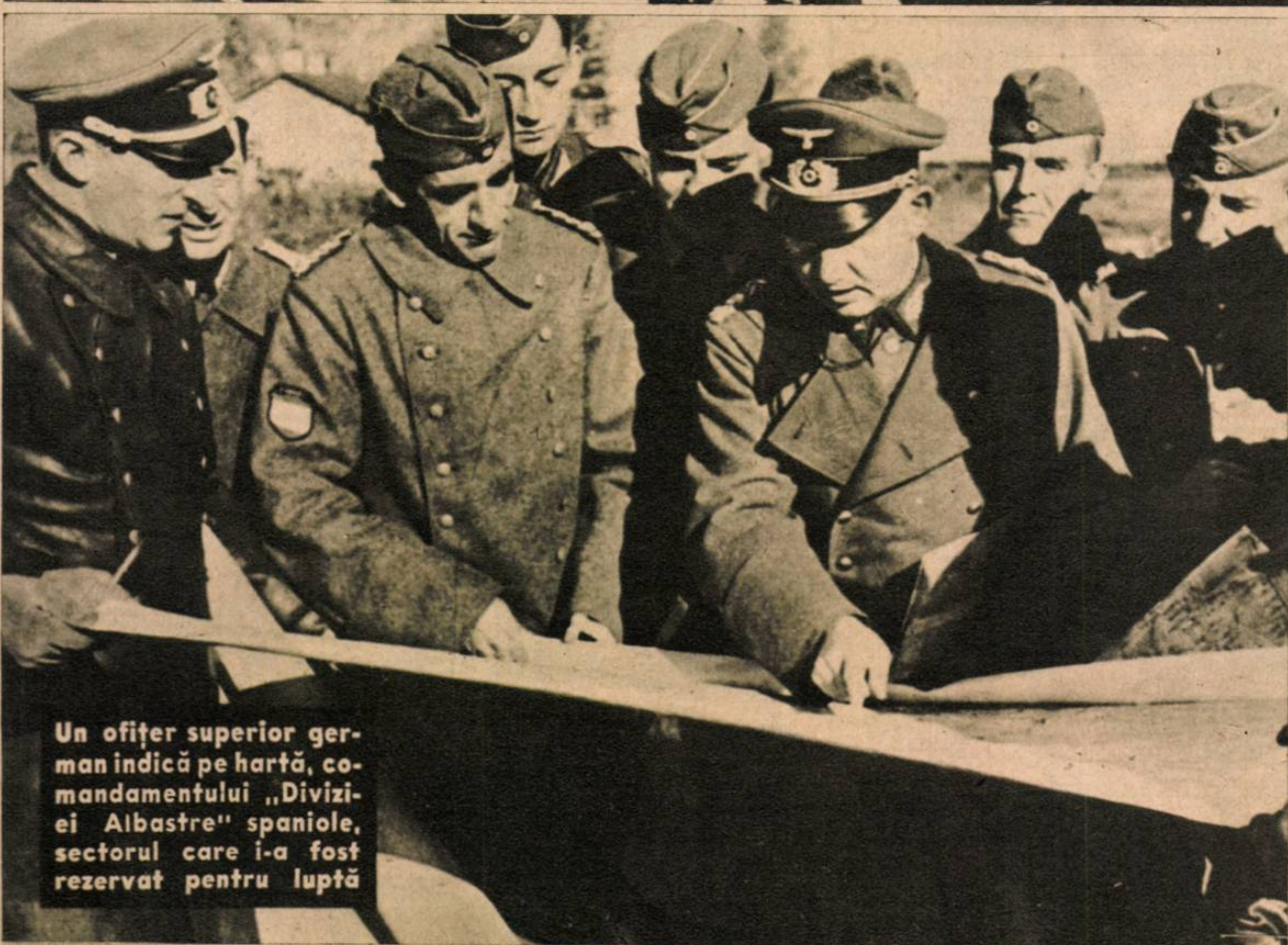
Pătrula germană de recunoaștere înaintând spre pozițiile sovietice, pe frontul Leningradului

Străzile Charkow-ului au căpătat animație din momentul în care trupele germane au pătruns în oraș

Cu prilejul aniversării zilelor istorice de 8 și 9 Noembrie, au avut loc la München, mari entuziaste manifestații ale poporului german pentru conducătorii Național Socialiști și pentru victoriile Reich-ului

Iată-l, mai sus, pe Fuehrer, în mijlocul vechilor săi camarazi de luptă, reuniți cu acest prilej în sala „Lörvenbränkeller”, iar, jos, vedem momentul solemn al depunerii coroanelor pe mormintele eroilor căzuți în primele lupte pentru victoria național-socialismului. Și acestea, cași mulți alții, au fost victime ale comunismului

Un ofițer superior german indică pe hartă, comandamentului „Diviziiei Albastre” spaniole, sectorul care i-a fost rezervat pentru luptă

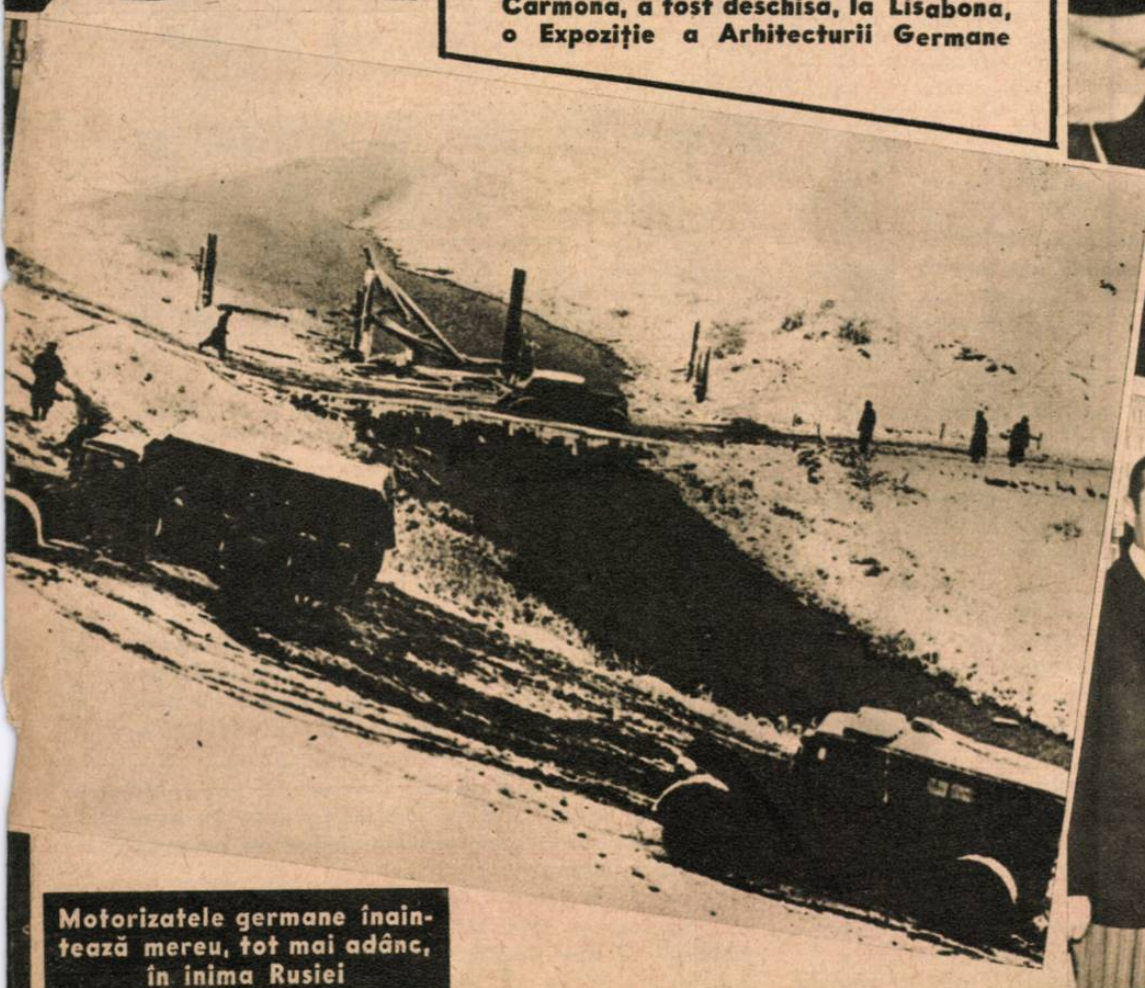

din DATA MEIA

Una dintre ultimele fotografii ale colonelului-aviator Moelders, care, după cum se știe, a murit într'un accident, după ce repurtase 115 victorii aeriene.

DREAPTA: Celebra cântăreață Rosita Serrano împărțind autografe pe străzile Berlinului contra unor sume destinate ajutorului de iarnă

Dreapta (jos) In prezența președintelui Carmona, a fost deschisă, la Lisabona, o Expoziție a Arhitecturii Germane

Motorizatele germane înaintază mereu, tot mai adânc, în inima Rusiei

PASIUNEA pe care o au unii oameni de a se singulariza printre semenii lor, a fost numită originalitate.

Termenul ni se pare a fi impropriu, căci originalitatea nu este la îndemâna oricui și nici nu poate fi în funcțiune de anumite capricii legate de o prea mare abundență materială.

Așa de pildă, un miliardar american care vrea să contemple New-York-ul de la înălțimea unei scânduri suspendată între doi sgârie-nori, este considerat original, când de fapt bietul om este un maniac sau un obsedat al publicității.

Există oameni obsedați de dorința de a fi cât mai cunoscuți, cât mai admirați și mai apreciați și când sârmana lor personalitate nu prea oferă motive de admirație, ei sunt în stare să facă cheltueli, să execute cine știe ce tur de forță, să alerge o cursă de obstacole cu bunica lor într'un sac, pentru a trezi interesul publicului.

Goana după notorietate și mania de a fi recunoscut ori unde la

Această americană capricioasă și-a construit o casă în formă de piramidă, iar din Sfinx și-a făcut... garaj.

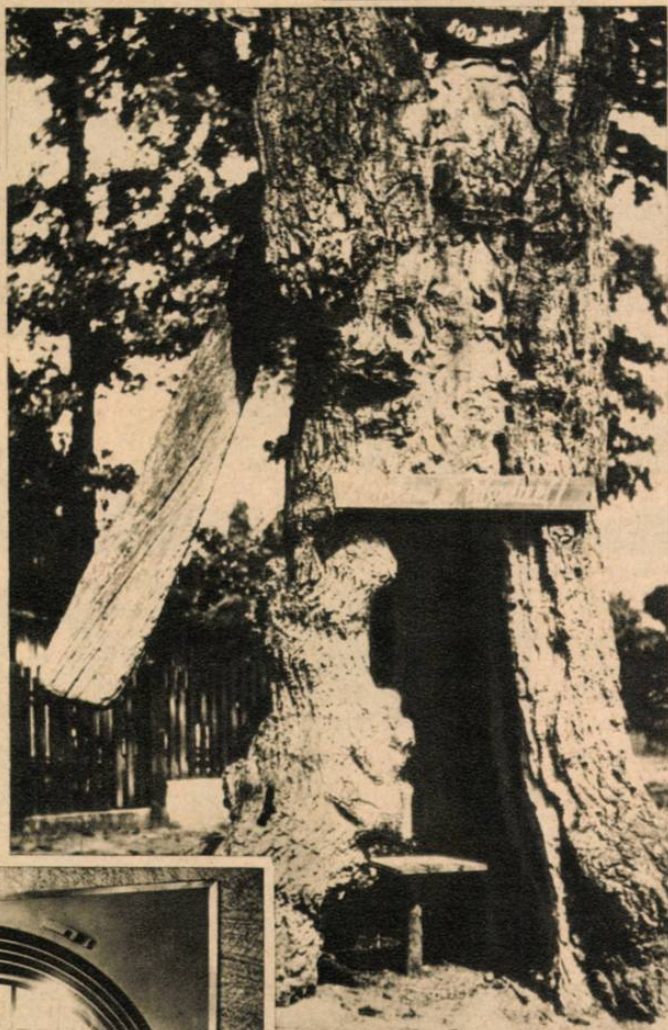
cinema, la bar, la restaurant, la curse, — creiază zilnic victime hazlii printre norocoșii deținători de averi.

Trebue însă să deosebim între așa zisa originalitate a amatorilor de publicitate și notorietate și între oamenii a căror lege sufletească se deosebește de aceia a oamenilor comuni.

Așa de pildă, este deosebit de interesantă casa pe care și-a clădit-o un american din San Francisco. O veți putea vedea într'una din ilustrațiile noastre.

Americanul a cerut arhitectului său să țină socoteală atunci când va întocmi proiectul, de forma ciudată a unui copac aflat pe domeniul

Proprietarul acestei originale vile a ținut atât de mult la „pomul copilăriei” încât a vrut să-l aibe lângă el chiar... în casă. De aceea și-a construit locuința în jurul trunchiului lui, așa fel ca ramurile să treacă prin camere. → Jos: Un post de poliție în trunchiul altui copac.

De teama gangsterilor, acest bogătaş și-a comandat o locuință pe principiile de construcție ale marilor tezaure. Priviți-și ușa dela intrare!...

său și care este copacul pe care se cățara pe vremea când era copil.

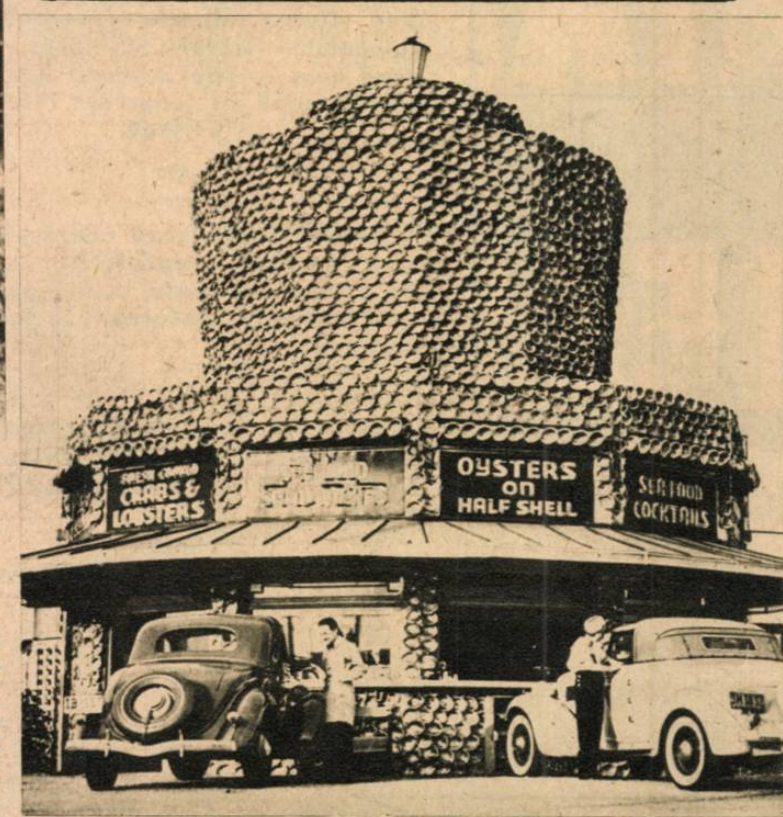
Copacul a fost lăsat intact pe locul construcției și în schimb casa a căpătat o formă susceptibilă a permite existența liberă și nestânjenită a copacului pe care americanul îl numește cu un termen poetic „pomul copilăriei”. Arborele fiind imens întreaga vilă este umbră de frunzele și ramurile lui.

Un alt adăpost în legătură cu arborele îl oferă postul de poliție instalat în trunchiul unui copac aflat pe una din șoselele din sudul Germaniei.

Este vorba de un arbore care are vârsta de 800 de ani și al cărui trunchiu este suficient de încăpător pentru a permite unui polițist, însărcinat cu supravegherea circulației de pe șosea, să se adăpostească pe vremea rea.

Pentru a atrage clientela, un mare restaurator din Hollywood a construit un local de consumație utilizând drept material de construcție carapace de scoici. Restauratorul și-a atins felul, căci lumea a dat năvală în local atrasă de forma ciudată a construcției.

Un miliardar american sau un pseudo miliardar, obsedat de ideea că ar putea să fie jefuit de gangsteri și-a construit o casă

Iată, înfățișat, o prăvălie construită din scoici. Clienții sunt atrași, firește, de originalitatea clădirii.

subterană din fier și din oțel unde și-a adăpostit bogățiile.

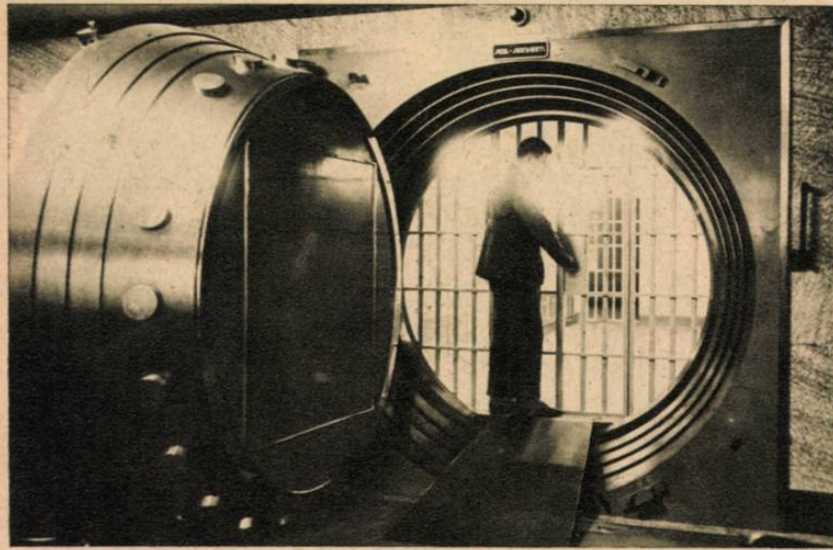
De când și-a văzut casa terminată miliardarul doarme liniștit fiind sigur că locuința lui este inexpugnabilă.

O artistă dela Hollywood, care este sediul maniacilor și al ființelor de ambe sexe posedate de demonul notorietății, și-a construit cu ajutorul unui număr impresionant de muncitori și de arhitecți o piramidă și un sfinx egiptean.

Locuința vedetei se află în interiorul piramidei pe care o vedeți, și după cât se pare ea nu este deloc incomodă ci dimpotrivă suficient de luxoasă și de încăpătoare.

Un singur lucru îi lipsește: bunul gust.

Un inginer american, pe nume Bückminster a construit la New-York numeroase locuințe destinate a fi locuite în timpul atacurilor aeriene. Se pune însă întrebarea, cine îi va ataca pe americani ca să aibe prilejul de a locui aceste ciudate case.

Acestea sunt locuințele pe care le sugerează americanii ca eficace contra atacurilor aeriene.

O streche ale
cărei ouă și lar-
ve sunt îngro-
pate după cu n
se știe în pielea
caprelor și a oi-
lor. Această in-
sectă provoacă
urticarii și mân-
cărimi atât de
violente încât
animalele care
le adăpostesc pe
pielea lor, sunt
cuprinse de o
adevărată nebu-
nie care se mani-
festă prin nevoia
de a fugi de-
alungul câmpi-
lor, de unde și
expresia „te-a
cuprins stre-
chea” aplicată
persoanelor
grăbite și ză-
păcite
Iată cum arată
strechea mărită
de lentila micro-
scopului: ase-
mănăreac cu mai-
muța este evi-
dentă și se im-
pună de la prima
vedere. Deose-
birea între con-
formația mai-
muței și aceea
a strechei este
următoarea:
acolo unde mai-
muța își are
urechile, se află
ochii strechiei.
În locul unde
mămuța își are
ochii se află
baza antenelor
insectei

Fauna marină are un caracter fantastic. Inchipuiți-vă
meduzele transportate, peștii fosforescenți din mă-
rile Chinei, peștii colorați și străvezii și toate cele-
lalte animale și vietăți marine.
Ați auzit de sigur vorbindu-se despre cai de mare
numiți și hipocampi.
Vă veți fi întrebat de unde numele acesta ciudat.
Răspunsul îl găsiți în ilustrația noastră

Ciudata insectă de mai sus, este un greere
indian, trăind pe malurile nisipoase ale
Gangelului și care are drept organ de sbor
o coadă pliantă
Pentru a putea avansa pe nisip, picioarele
înzestrate cu un fel de cârlige îi servesc
de minune.

FANTEZIA naturii este nelimitată. Din aceeași
materie, în care chimiștii și fizicienii recunosc
același corpuri sau substanțe, natura creiază o
infinitate de vietăți a căror fizionomie prezintă de multe
ori aspecte și intenții caricaturale.

Netăgăduita putere de zămislire a naturii, determină
și condiționează felul de viață al vietății. Configurația
ei, care la prima vedere ni se pare interesantă, cores-
punde menirii și ambianței în care trăiește. Ceeace
nouă ni se pare caricatural nu este decât o adaptare
mai potrivită la mediu și la felul de viață.

În ilustrațiile noastre, prezentăm câteva chipuri luate
din vastul album vivanț al zoologiei și în care veți
descoperi și Dv. intenția caricaturizantă a naturii.

În Arhipelagul malaez, trăiesc
insecte colorate în toate
nuanțele curcubeului și plante
de toate mărimile și de
toate aspectele
Una din ciudățeniile faunei
arhipelagului malaez este și
această vioară ambulată
care nu este altceva decât
o insectă destul de primej-
dioasă prin acțiunea ei
nefastă asupra plantațiilor
de orez și de cafea

Când un flamingo trebuie
să se scarpine în reglunea
gâtului, el formează din
corpul său figura de mai
sus care este destul de
interesantă

Caricaturii
ale
NATURII

Benjamino Gigli într-o scenă patetică din ultimul lui film „Cântărețul nebun”.

VEȘTI DIN STUDIOURI

Vi se anunță 3 FILME MARI

CORESPONDENTUL nostru din Berlin, care a vizitat recent studiourile Tobis, ne anunță ieșirea din laborator a trei filme de valoare excepțională. Sunt cele mai recente și mai reușite producții ale acestor studiouri.

Primul dintre aceste filme este intitulat „Der Singende Tor” (cântărețul nebun) și are în rolul principal pe celebrul cântăreț Benjamino Gigli. A fost realizat în condiții de montare

Baletul pe care vom avea ocazia să-l vedem evoluând în comedia „Frau Luna”.

Regisorul Karl Anton și tenorul Johannes Heesters (dreapta, în prim plan) într-o pauză din timpul turnării filmului „Totul pentru tine”.

într'adevăr unice și conține unul dintre cele mai pasionate subiecte, care s'au văzut până acum pe ecran.

Al doilea film, de care ne vorbește corespondentul nostru, este „Immer nur Du” (Totul pentru tine), realizat de maestrul Karl Anton și având în interpretare nu mai puțin de 17 vedete dintre cele mai populare. În plus, filmul acesta prilejuește celebrului tenor Johannes Heesters, una dintre cele mai mari creații cinematografice.

Însfârșit, ultima noutate a studiourilor germane, este o comedie de salon, de un humor irezistibil și de o factură cu totul nouă, intitulată „Frau Luna”. Autorul ei este cunoscutul regisor și actor Theo Lingen, iar interpretarea a fost rezervată unui mănunchi de talentați comediani, în frunte cu: Paul Kemp, Georg Alexander, Karl Schönböck, Fita Benkhoff, Irene von Meyendorf și Lizzi Waldmüller.

Publicăm în această pagină primele fotografii din aceste filme, trimise de corespondentul nostru, odată cu amănuntele de mai sus.

Luptele din **LIBYA**

Trupe motorizate germane pornind dela Tripolis spre linia frontului

**E F O R T U L
D I S P E R A T
A L
E N G L E Z I L O R
I N F A Ț A
F O R Ț E L O R
E X P E D I Ț I O N A -
R E A L E A X E I**

Post german de mitralieră antiaeriană, în apropierea liniilor inamice.

Un hidroavion italian alimentându-se la o bază din Cirenaica, înainte de a porni în misiune.

Generalul Rommel, comandantul trupelor germane din Africa de Nord.

Soldați germani luând cu asalt o redută inamică.

Dreapta: Și iată cum arată piloții faimoaselor avioane „Stuka”, chiar acolo, în mijlocul deșertului.

Stânga: Tancuri engleze capturate de trupele germane și transportate pe străzile unui oraș din Cirenaica.

Dreapta: Un nou transport de tancuri germane proaspăt descărcat la Tripolis.

Stânga: Arabii se minunează văzând instalații automate de apă în mijlocul Deșertului.

Dreapta: Post avansat de pușcă mitralieră, până în fața liniilor engleze

Stânga: O parte din trupele germane în timpul unei ceremonii, care a avut loc la Tripolis.

Dreapta: Tancuri ușoare italiene străbătând, în lung și în lat, deșertul Libiei.

Stânga: Alimentarea detașamentelor germano-italiene se face cu mijloace motorizate adaptate Deșertului.

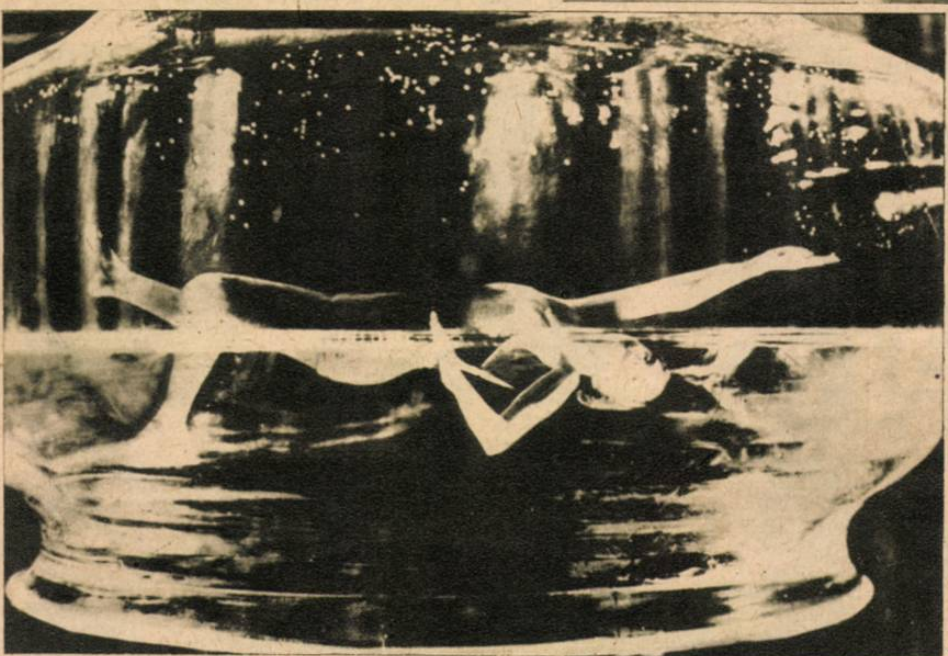
„ANDALUZA CAVALERULUI”

LA TEATRUL NAȚIONAL

AL. CRITICO

Prima noastră scenă repetă
actualmente „Andaluza Ca-
valerului”, celebra lucrare
dramatică a lui Lope de
Vega, într-o distribuție sen-
zațională.

O revistă new-
yorkeză a în-
scenat un balet
„la modă”, ale
cărui costume
sunt din... imita-
ție de cartușe

O femeie care
înnoată într'un
borcan. Acea-
sta este ultima
senzație a unui
teatru de re-
viste din Bar
celona

Calea spre perfectă îngrijire a dinților o arată

Chlorodont

Pasta de dinți

Bine ras —

bine dispus!

Contra
constipației

LEO-PILLS

Produsul este mai bine păstrat
și apărat contra influențelor
de afară, în această cutie!

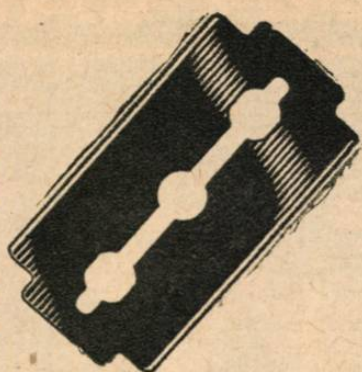
La cafea cu lapte ia

Franch
Adaus la cafea

Franch-Cafea

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și preten-
țiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut
cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în
calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun
și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într'o
adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este
accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și
durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

GUTA ȘI REUMATISMUL BOLI ALE BOGAȚILOR?

Se spune, că așa ar fi. Astăzi se știe însă, că acest fapt se
poate susține numai cu mari rezerve. Predispoziția pentru reu-
matism și gută există în orice strat social. Se întâmplă, că viața
abundentă predispune la îmbolnăvire și chiar o agravează, dar
și la cei ce duc o viață mai simplă, se pot ivi manifestările
acestor boli.

Un remediu contra reumatismului și gutei, sunt tabletele
Togal. Prin Togal durerile dispar și se asigură vindecarea.
Togal-ul nu e dăunător nici unui organ.

Nº 4711.

"4711" VERITABILA APĂ DE COLONIA

Este înviorătoare și
trebuie să fie tot-
deauna la îndemână.

"TOSCA" - APA DE COLONIA

Clasică - distinsă, cu aroma parfumului,
„Tosca” 4711, este semnul nobleței.

Casa APEI DE COLONIA
SPECIALITĂȚI

Pilule
purgative
în
ambalaj
albastru

Produsele
KISSINGEN
cu
renume
mondial

Tablete de
slăbire
în
ambalaj
verde

în cutii de:

3 buc.	60 buc.
25 "	100 "
100 "	200 "
200 "	

Cereti produsele
BOXBERGER KISSINGEN
BAILE KISSINGEN
Dep. PHARMAG S.A. Braşov

CITIȚI MARIANA

cea mai bună și interesantă revistă pentru femei,
care aduce în paginile ei:
Modă și gospodărie. Sfaturi de frumusețe. Tricotaje
și pagini de modă în culori. Literatură și artă. Teatru
și Cinema. Reportaje de actualitate.

ROMANELE CAPTIVANTE

Publică în fiecare lună
cate un roman istoric,
pasional și de aventuri pen-
tru cititorii îndrăgostiți
de frumos

Bate fierul până e cald

și combate răceala sau durerile de
cap chiar la primele semne. Luați
atunci imediat 2 tablete Aspirin cu
crucea »Bayer« și sănătatea Dvs. va
fi rapid restabilită.

Nici un cămin fără
ASPIRIN

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

Mareșalul Antonescu pe peronul gării la sosirea d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, dela Berlin

D. Prof. Ernest Gamillschek, la deschiderea cursului său dela Facultatea de Litere

D-na Maria Mareșal Antonescu, inaugurând cantina de copii din suburbana Băneasa, organizată de Consiliul de Patronaj cu concursul d-lui Căpitan Mircea Bălțeanu, primarul suburbanei

D. Antonio Monoy ținându-și conferința la Facultatea de Litere

D. Mareșal Antonescu vizitând Școala primară „Mașina de Pâine”

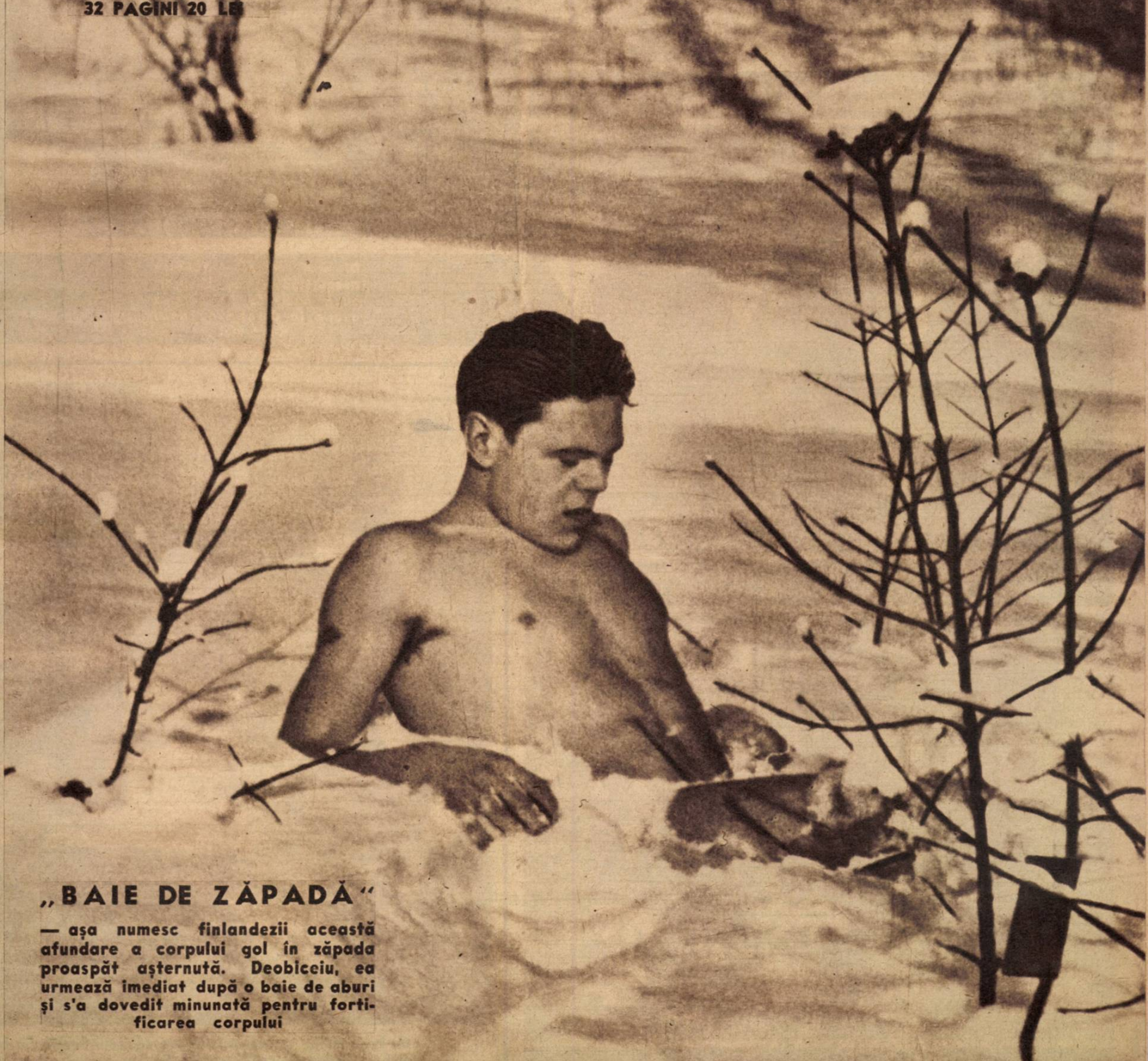
DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XV No. 776

11 DECEMBRIE 1941

32 PAGINI 20 LEI

„BAIE DE ZĂPADĂ”

— așa numesc finlandezii această afundare a corpului gol în zăpada proaspăt așternută. De obicei, ea urmează imediat după o baie de aburi și s'a dovedit minunată pentru fortificarea corpului

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, revăzându-și ultimele lucrări, înainte de plecarea la Berlin

Mihai
LK

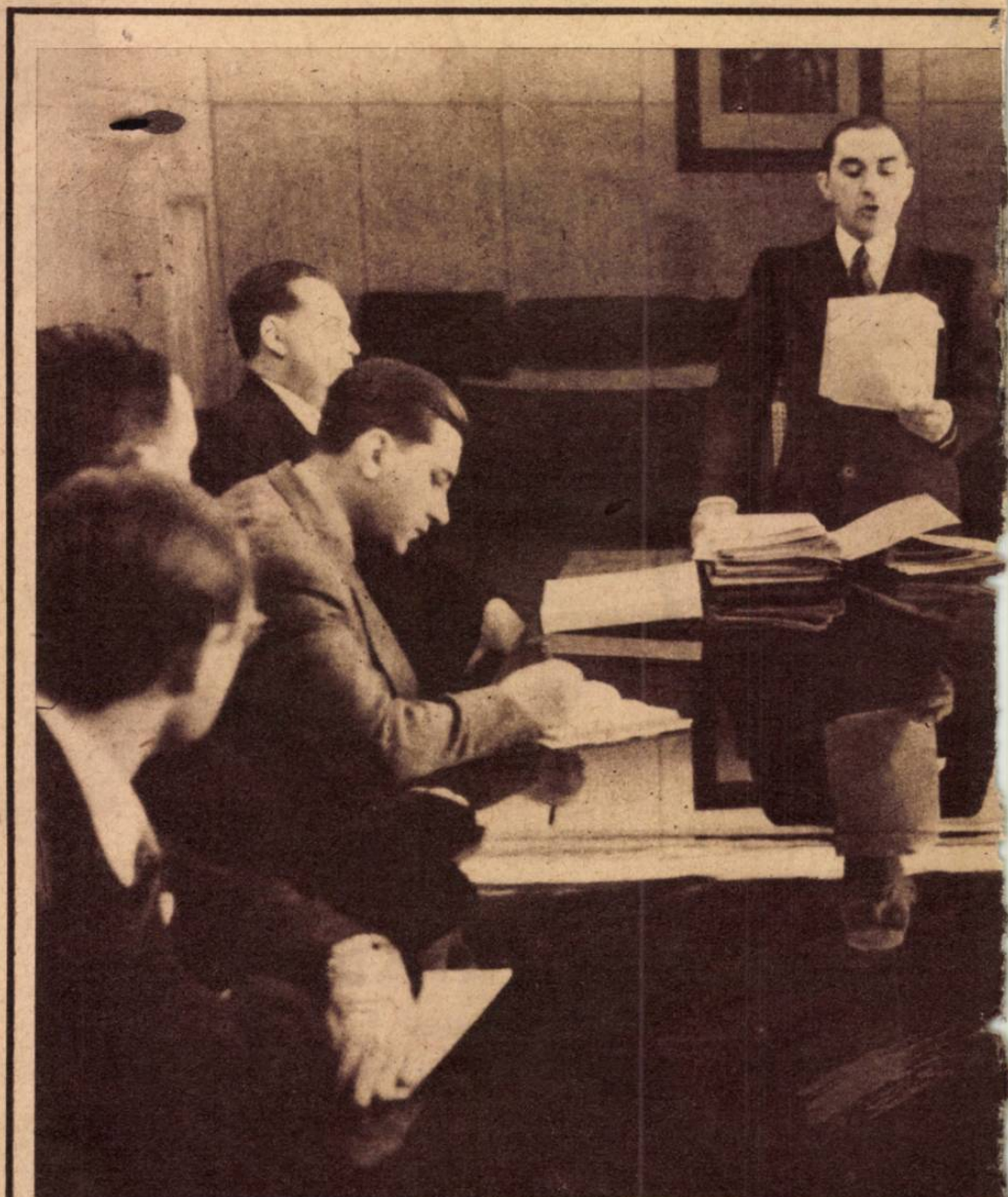
D. prof. Mihai Antonescu despărțindu-se de Fuehrer, după audiența pe care a avut-o, la Cancelaria Reich-ului

Sosirea în Capitala Reich-ului, unde i s'a făcut o primire atât de caldă. La dreapta: d. Bossy, ministrul României la Berlin

La monumentul eroilor germani căzuți pe câmpul de onoare

D-l Prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, făcând declarații reprezentanților presei asupra ultima-

Antonescu Berlin

De vorbă cu d. Alfred Rosenberg, ministrul Reich-ului în-
sărcinat cu reorga-
nizarea provinciilor
cucerite din Răsărit

Noua stampilă,
creiată cu prilejul
reînnoirii pactului
anticomintern, ca-
re poartă inscrip-
ția: „Frontul unic
al Europei împo-
triva bolșevismu-
lui”

D. Von Ribbentrop,
ministrul de exter-
ne al Reich-ului,
semnând pactul
anticomintern pre-
lungit pe încă 5
ani.

D. prof. Mihai Anto-
nescu, întreținându-se
cu d. Von Ribbentrop,
după semnarea actului
solemn

tumului dat României de către Marea Britanie
și asupra răspunsului dat de guvernul român

Wolfgang Amadeus MOZART

UN VEAC ȘI JUMĂTATE DE LA MOARTEA MARELUI GENIU MUZICAL

LA 5 Decembrie s'au împlinit 150 de ani dela moartea unuia dintre cei mai mari compozitori ai omenirii: Mozart. Wolfgang Amadeus Mozart s'a născut la 27 Ianuarie 1756 și a încetat din viață la 5 Decembrie 1791, în vârstă de 35 de ani, după o viață în care succesele s'au alternat cu perfide conspirații ale tăcerii, iar epocile de fericire și de bunăstare au fost succedate de etape întunecoase, pline de patetice suferințe.

În viața și opera minunată a acestui geniu al muzicii, ni se arată în toată amploarea ei, taina creației artistice. Nimeni nu ar putea înțelege misteriosul resort creator, care a făcut din copilul precoce Mozart un compozitor înzestrat cu un sentiment profund al armoniei și cu o cunoaștere adâncă și instinctivă a tuturor principiilor componistice.

Tatăl lui Mozart a fost și el un muzician excelent, care-și împărțea existența între lecțiile de vioară și funcția de șef al orchestrei arhiepiscopale din Salzburg. Pasiunea părintelui pentru muzică nu explică totuși îndeajuns fenomenul Mozart. Primele lecții de muzică le-a primit Mozart împreună cu surioara lui, Nanderl, înainte de împlinirea vârstei de patru ani.

Dar copilul genial simțea nevoia să exteriorizeze pe calea limbajului muzical primele lui impresii, culese în timpul jocurilor și în momentele caracteristice ale vieții familiare.

Există câteva compoziții miniaturale, datând din perioada când Mozart era un copil de 5 sau 6 ani, în care jo-

pozitor, să reediteze teoria platoniană relativă la origina sufletelor. Mozart, pretindea acest biograf confirmă teoria că sufletele, înainte de a se întrupa pe pământ, au trăit în patria cerească, unde s'au bucurat de contemplarea Binelui, a frumosului și a Adevărului.

La 6 ani a început cariera de copil-minune al lui Mozart și al surorii sale, Nanderl. Tatăl îl prezintă într'un șir de concerte, în principalele orașe din Germania și Austria apoi trece cu ei peste frontieră și pătrunde în curțile regale din Franța, Anglia și Italia,

curile copilăriei și micile necazuri și bucurii ale vârstei, și-au căpătat, pentru prima oară în istoria muzicii, expresia muzicală. Astfel jocul „Cache-cache” sau „de-a v'afi ascunselea”, sau momentul preparării tartinelor cu unt, pe care copiii infometați le așteaptă, sunt motive de inspirație pentru divinul copil.

Unul dintre biografi lui Mozart încearcă, pentru a explica precocitatea acestui com-

Marchiza de Pompadour, împărăteasa Maria Tereza, Suveranul Pontif, Napoleon și Goethe se numără printre admiratorii lui Mozart.

Pentru nobili și regi a scris acest fecund compozitor operele de cuceritoare fantezie melodică „La finta semplice”, „Bastien și Bastienne”, „Nunta lui Figaro” și „Răpirea din Serai”.

Turneul din Italia s'a transformat într'un

Mozart pe patul de moarte. Înlăsat de a muri, genialul compozitor a cerut câtorva prieteni intimi, să execute partitura „Requiemului” pe care tocmai îl terminase.

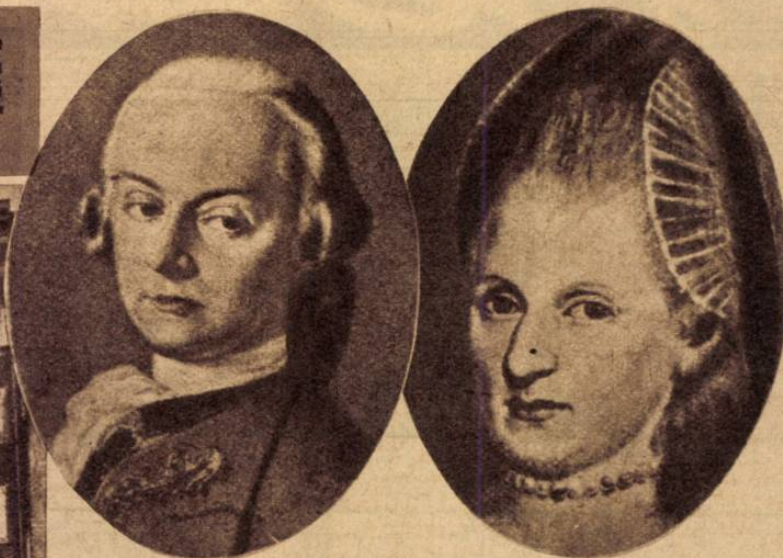

Clopoțele sfinte de care era îndrăgostit tatăl său, nu exercitau o atracție prea mare asupra precocei compozitor.

Aloysia Weber, ilustra cântăreață de care s'a îndrăgostit Mozart, pentru prima oară în viața lui

Sus: Mozart, la vârsta de 12 ani, după un portret în ulei executat de pictorul Karl Jäger

Părinții lui Mozart. Stânga (sus) tatăl compozitorului, profesorul de vioară Leopold Mozart, și în dreapta, mama compozitorului, care a încetat din viață, în anul 1778 spre marea deszădă a fiului care o adora

Stânga: Casa natală a lui Mozart aflată pe strada Getreidegasse No. 9 din Salzburg. Casa a devenit un loc de pelerinaj pentru numeroșii admiratori ai muzicii mozartiene

triumf și Papa a acordat tânărului compozitor, în care părea că trăiește sufletul unui serafim exilat, titlul de Cavaler al Pintenului de Aur. Academia de Muzică din Bologna îl alege membru. După triumfale turnee în Europa, Mozart se întoarce la Viena, cu o bogată experiență, căci cunoscuse toate stilurile muzicale ale Europei, a pătruns tainele muzicii italiene și franceze și și-a însușit măiestria marilor Gluck și Haydn, contemporanii lui cu acest din urmă compozitor, Mozart se simte legat printr-o prietenie profundă, dar și fecundă în același timp, căci sonatele pentru pian și cele pentru vioară sunt o urmare a acestei amicitii.

La Viena Mozart se îndrăgostește de vestita cântăreață Aloysia Weber dar se căsătorește în cele din urmă cu sora acesteia, Constanța. Scrie într-o continuă inspirație operele „Don Juan”, „Titus”, „Flautul Fermecat” și numerease simfonii, concerte pentru instrumente solo (pian, vioară).

Înainte de a muri, pe patul de suferință a terminat grandioasa sa operă de muzică religioasă „Requiemul” sau „liturgia morților”, pe care pretindea că i-a dictat-o un vizitator misterios.

Moartea lui Mozart a survenit în condiții tragice. În timp ce soția lui se afla bolnavă, trupul compozitorului care s'a bucurat de prețuirea regilor și împăraților a fost aruncat în groapa comună.

John Lewis

Ausmanul LUI Roosevelt

un chip impozant: o coamă de leu, un cap de urias, pumni de gorilă și o ceafă de taur.

Lewis pare să fie furios. El trece repede printre

ziariști și la întrebările lor le răspunde: „N'am nimic să vă declar. Mă duc să raportez biroului nostru”. Myron Taylor apare imediat după conducătorul minierilor. Este un gentleman înalt, distins cu părul albit și cu un surâs politicos.

Sunt foarte satisfăcut de spiritul de cooperatie pe care l-a demonstrat d. Lewis.

Ziariștii se privesc unii pe alții și se întreabă dacă declarația acestui domn distins nu este cumva o glumă.

Și totuși Myron Taylor nu glumește! John Lewis a dat ordinul de reîncepere a muncii în mine, cu condiția ca, în câteva zile, greva să reînceapă, în cazul când muncitorii nu vor căpăta satisfacția deplină a cererilor lor.

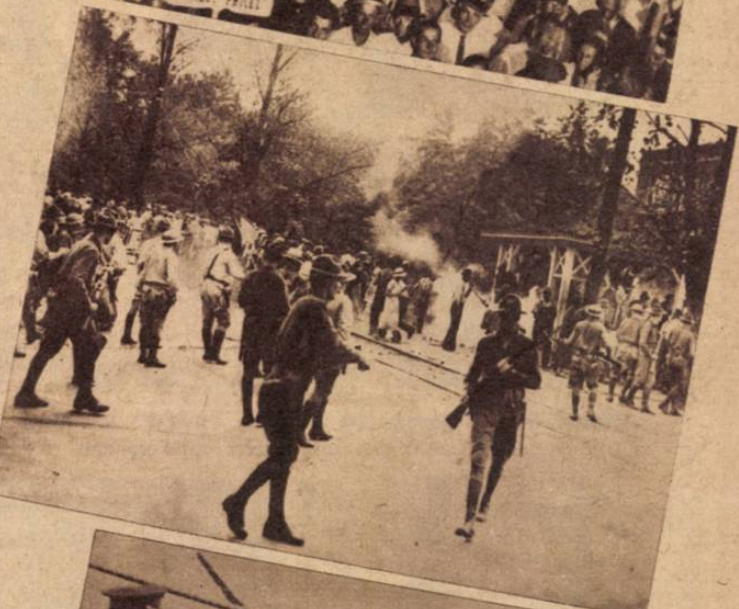
În anul 1892, la vârsta de 12 ani, Lewis a coborât pentru prima oară într-o mină. Niciun jurnal american n'a reușit până acum să cumpere pe prețul miilor de dolari memoriile lui Lewis, astfel încât nimeni nu știe dacă acest om a fost un minier bun sau rău dacă a fost un ucenic inteligent sau prost.

Ceea ce se știe este că a apărut, la un moment dat, în sălile de întruniri politice cu o lăvalieră uriașă că tuna și fulgera împotriva tendințelor exploatare ale patronilor.

În scurt timp a devenit în fața opiniei publice de peste Ocean „avocatul minierilor”. Avea toate calitățile care plac publicului american: forță herculeană, o voce de stentor, o elocvență caracteristică și brutală dar mai ales pasiunea luptei. Lewis a intrat repede în luptă cu conducătorii sindicatelor americane care deveniseră funcționari bine plătiți din fondurile muncitorilor, și care erau adversari înverșunați ai doctrinelor muncitorești de toate nuanțele.

La 20 Octombrie s'a produs o spărtură în frontul — Continuare în pag. 14 —

Dreapta: Trei instanțe fotografice, luate în diferite orașe ale Statelor Unite și arătând oamenii lui Lewis în acțiune

În fiecare Miercuri, președintele Roosevelt primește pe reprezentanții presei în cabinetul său. Tabloul este neschimbat: sprijiniți pe brațele fotoliilor, pe marginea meselor, jurnaliștii îl bombardează cu fel de fel de chestiuni: Situația internațională... Războiul... America de Sud...

Președintele răspunde cu o familiaritate ironică și surâde.

Câte un ziarist lansează acest cuvânt care sună ca un semnal de alarmă: „strikes” adică „grevele” Președintele încetează de a mai surâde.

Grevele constituie grija guvernului american, de luni de zile. Recent, senatorul Bailey, a depus un amendament pe biroul Camerei prin care propunea ca grevele să fie asimilate cu actele de sabotaj și să fie pedepsite cu mulți ani de închisoare.

Amenințările acestea n'au dezarmat pe cei 55.000 de muncitori care lucrează în minele de huiță aparținând marilor societăți metalurgice.

De două ori, președintele a scris lui John Lewis, conducătorul Federației minierilor pentru a-i cere să dea imediat ordinul de reîncepere a muncii în mine.

John Lewis n'a răspuns.

Ce veți face acum, domnule președinte? întreabă gazetarii.

Franklin Roosevelt închide ochii, cu un aer supărat. I-ar face mai plăcere dacă s'ar vorbi despre alte chestiuni

Voiu scrie o a treia scrisoare lui John Lewis.

Nu se știe ce a scris președintele în cea de a treia scrisoare a sa. Dar ea a avut rezultate. John Lewis a acceptat să stea de vorbă cu Myron Taylor, administratorul marelui trust al oțelurilor „United States Steel Corporation”.

După terminarea conferinței care a durat mai multe ore conducătorul muncitorilor a congestionat, și gazetarii au putut să vadă

Stânga: un conducător de grevă asetat de poliție pe străzile unui oraș din Philadelphia

Dreapta: polițist în luptă cu un grevist american la New-Jersey

LOTTA SVÄRD

ORGANIZAȚIA FEMEILOR FINLANDEZE

PUTEREA cu care poporul finlandez s'a apărât întotdeauna trebuie pusă în legătură cu destinul lui extraordinar și cu greutățile pe care le-a învins în decursul vremurilor. Finlanda este o țară cu o climă aspră. Locuitorii ei au fost nevoiți să muncească din greu, pentru a-și asigura pâinea zilnică. La asprimea climei s'a adăugat flagelul numeroaselor războaie, pe care acest mic popor a fost nevoit

să le poarte împotriva barbariei de la Răsărit. În asemenea condiții, femeia finlandeză a luat parte la toate greutățile și luptele pentru asigurarea unei existențe libere.

În alternativele de muncă intensă și de războaie, femeia finlandeză a căpătat o forță minunată, care ține în permanență spiritul ei treaz.

Femeia finlandeză a moștenit dorul de libertate și hotărârea de a lupta până la moarte pentru patrie.

Cronicele trecutului dau o imagine strălucită a femeii finlandeze care înțelege să se sacrifice pentru libertatea țării ei. Poetul național Runeberg, în poemul său intitulat „Lotta Svärd” descrie viața unui soldat care a plecat la război împotriva Rusiei și care și-a luat pe front nevasta, Această Lotta care mai poartă și numele Svärd (svärd înseamnă sabie) înțelege să vie în ajutorul soldaților și se dedică îngrijirii lor.

Ea se află în permanență pe linia de foc, încurajând pe cei slabi de înger și îngrijind cu dragoste de soră pe cei răniți.

Numele eroinei lui Runeberg a fost adaptat de asociația femeilor finlandeze, asociație care s'a format în timpul războiului de independență (1918) pe care Finlanda l-a dus împotriva Rusiei.

În momentul acela, întreaga țară s'a răsculat în contra tiraniei ruse și femeia a înțeles din primul moment al luptei să se alăture bărbatilor.

Femeile finlandeze mergeau până în linia de foc, unde, sub canoadă neîncetată, îngrijeau de răniți. Ele erau infirmiere de război, înzestrate cu un curaj fără egal. În același timp femeile finlandeze îndeplineau diferite munci în spatele frontului, în centralele telefonice în birouri făcând chiar și contrabandă de arme, în folosul combatanților.

Ele se ocupau cu munca istovitoare a alimentării și aprovizionării trupelor.

Prin efortul lor intens și neprecupețit, femeile finlandeze eliberau un important contingent de bărbați care puteau pleca pe front.

Pe lângă toate aceste misiuni, femeile finlandeze țineau locul bărbaților la munca câmpului și la îngrijirea copiilor și a casei. După ce Finlanda și-a cucerit independența, la sfârșitul războiului din 1918, s'a creat pe lângă gărzile civile, detașamente de femei voluntare care au devenit cu timpul o secție a organizației „Lotta Svärd”.

În timp de pace, această asociație își asumase sarcina serviciului sanitar al gărzilor civile, ocupându-se în același timp cu aprovizionarea și îngrijirea căminelor destinate soldaților.

Femei din organizația „Lotta Svärd” lucrând la o centrală telefonică din imediata apropiere a frontului

Vestimentele soldaților sunt reparate de aceste femei în ateliere de asemenea apropiate de front

Colindând frontul până în cele mai avansate linii membrele organizației „Lotta Svärd”, împart ceai și băuturi întăritoare soldaților finlandezi

Pe unde trec, ele sunt însoțite și de o dubă, în care desinfectează vestimentele ce au venit în contact cu mizeria și lucrurile dubioase ale bolșevicilor

O clipă de repaos: „lottlele” au la rândul lor nevoie de o ceașcă de ceai cald...

Cu timpul, s'au format numeroase servicii, în care sunt întrebuințate femeile: astfel anumite servicii de informație și de contraspionaj, paza antiaeriană și chiar artileria antiaeriană finlandeză numărau multe femei, membre ale asociației „Lotta Svärd”.

În birouri, în uzine și la munca ogoarelor, în bucătăriile de campanie și în lazarete ambulante, femeia finlandeză și-a arătat calitățile ei legendare.

La sfârșitul anului 1940, asociația „Lotta Svärd” număra 133.000 de femei, din care 37.000 erau destinate îndeplinirii unor misiuni strict militare. Această masă de aderente este divizată în 34 de districte și 641 de grupuri locale. Fiecare localitate finlandeză având grupul său.

În anul 1940 s'au organizat 5328 de centre de instrucție pentru femeile finlandeze care voiau să îndeplinească diferite servicii pe front sau în spatele frontului.

În timpul războiului din 1939-1940 asociația Lotta Svärd a reușit să adune un fond uriaș de 20 milioane de mărci fineze pentru ajutorarea familiilor soldaților căzuți.

În același an, asociația a cheltuit pentru întreținerea gărzilor civile o sumă care depășea 5 milioane de mărci.

La munca admirabilă a Lottelor, se adaugă aceia care nu poate fi neglijată a micelor Lotta, a fetelor care se prepară să primească, atunci când vor avea vârsta cerută, misiunile eroice ale mamelor și bunicelor lor.

Micile Lotta formează 1100 de grupuri și au 28.000 de membre. În războiul pe care mica și eroică Finlanda îl duce alături de aliați împotriva colosului rus, colaborarea femeii finlandeze este demnă să fie dată drept pildă de înaltă ținută patriotică.

Secretul puturilor din Desert

în plin deșert, din care să se extragă o apă destul de acceptabilă. Principiul acestor calcule rămâne un secret al lor. Fapt este însă că ei știu să stabilească locul unde se poate da de apă și că își sapă puțuri, după nevoie, în timp ce alții — chiar indigenii — cară apă dela zeci și sute de kilometri.

Bineînțeles că astăzi profită și indigenii de acest avantaj, spre marea lor uimire și fericire.

Ceeace nu înțeleg totuși indigenii este risipa de apă pe care o fac soldații germani. Risipa celui prețios element al deșertului, care, oricum, tot rar rămâne pentru ei cari nu știu cum să-l descopere.

Intr'adevăr, de cum reușesc să sape un nou puț, soldații năvălesc, desbrăcați, în jurul lui și încep să se stropească, între ei, cu gălețile de apă. Alții improvizează, în grabă, instalații de dușuri și intră, cu rândul, sub apă cernită prin fundul găurit mărunț al unei găleți. Ba, unii se și săpunează pe corp, ca la baie

Stânga: Puțul abia a fost terminat și în jurul lui s'au și strâns amatorii de... dușuri

Jos: Iată-l desbrăcați la piele și cu săpunurile respective — lucru, pe care nu-l înțeleg deloc indigenii...

Dacă dușul nu poate fi făcut altfel, este acceptat și așa...
Jos: După baie, un puț de somn în hamac e plăcut, mai ales când ai și câțiva palmieri pe aproape care să-ți țină umbră...

DATORITĂ războiului care se duce acolo, o bună parte din deșertul nord-african a devenit animat ca orice altă regiune propice așezărilor omenești. Atât că aceste așezări, fiind în permanentă mișcare, se limitează la a înlocui casele cu corturile și autocamioanele cazone.

Soldații germani și cei italieni s'au obicinuit repede cu clima continentului african și cu primejdiile deșertului. Ingeniozitatea lor a născocit chiar nenumărate metode de a te feri de aceste primejdii, atât de misterioase și de temute altădată pentru omul alb.

Prin calcule și studii geologice, aplicate pe teren, germanii au descoperit că se pot săpa multe puțuri

În trecăt pe lângă puț, șoferul unui autoblindat, se oprește să-și împrospăteze, la rândul lui, provizia de apă

Să sapi un puț în deșert și să scoți apoi apă din el, iată un lucru de care oricine ar fi mândru

adevărată... Or, iată ce nu înțeleg locuitorii deșertului, cari se duc, pentru treaba asta, odată pe an, la mare sau la băltoacele oazelor. Fiindcă lor nu le poate intra în cap că se găsește, într'adevăr, apă destulă, într'un asemenea puț și pentru băut și pentru spălat. După cum nu le poate intra în cap, de ce e necesar să te speli atât de des cu săpun...

Soldații germani au purtat pretutindeni neștirbite legile igienei lor excelente,—la pol, cași în apropierea tropicului. Așa se explică de ce, în tabăra lor, n'a existat niciodată o molimă și de ce toți sunt curați, de ți-e drag să stai lângă ei.

Și din dorința, de a avea această apă necesară igienei, se poate explica și ingeniozitatea calculului lor, cu care se poate stabili precis locul unui puț în deșertul atât de uscat la suprafață.

Oamenii care conduc destinele Finlandei spre noua organizație europeană. De la stânga spre dreapta: d-nii Rangell, președintele Consiliului de Miniștri; Rytii, Președintele Republicii și Mareșal Mannerheim, șeful suprem al armatei.

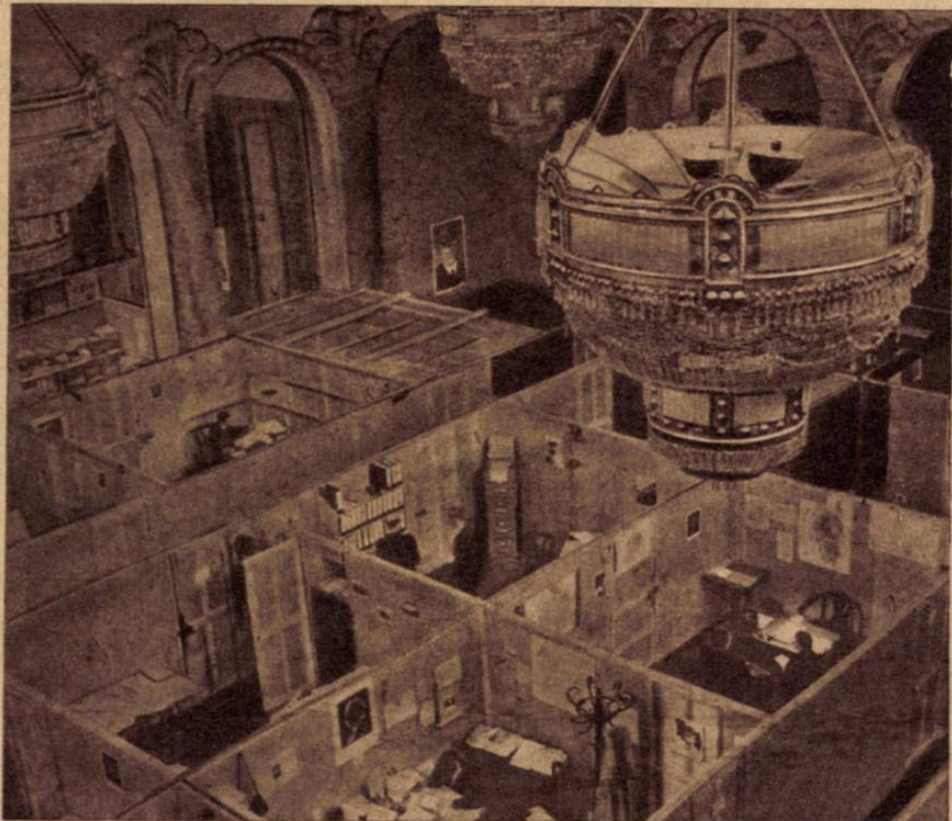
Vedere de pe una din străzile orașului Simferopol — din Crimeea — în momentul când trupele germane și române pătrund în oraș.

Trupe germane în tranșeele care încercuesc Leningradul.

Barbara Hutton, cea mai bogată femeie din lume, care revoltându-se contra impozitelor colosale pe care i le-a stabilit statul american, a declarat că va face la fel ca prietena ei, Doris Duke, — o altă bogătașă — adică va părăsi America.

Faimosul Cazino din Vichy a fost împărțit în birouri numeroase și pus la dispoziția noului Minister al Tinerimii Franceze.

Transportarea rămășițelor pământești ale generalului Udet spre cimitir. În urma carului funebru îl vedem pe Mareșalul Göring.

D. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, făcând declarații, în numele României, cu prilejul semnării pactului anticomintern, la Cancelariatul Reichului.

din TOATA LUMEA

Dreapta (sus): Fuhrerul și Mareșalul Göring trecând în revistă compania de onoare, cu prilejul înmormântării colonelului Mölders.

Stânga: Generalul Moscardo, eroul dela Alcazar, întreținându-se cu Von Tschammer und Osten, conducătorul sportului german, cu ocazia recentei sale vizite la Berlin.

Soldați englezi căzuți în mâinile germanilor, în cursul unei lupte de sector din Africa de Nord.

PARISUL

Sub ocupație

Franța a fost greu încercată, de actualul războiu. Oameni politici lipsiți de perspicacitate și de sentimentul răspunderilor, au angajat această țară în războiul prezintănd poporului imaginile surzătoare ale unei victorii ipotetice pe care nimic nu o putea justifica.

Trezirea a fost dramatică dar demnă de un mare popor și de o mare națiune.

Poporul francez a făcut față situației de națiune învinsă și a acceptat să muncească în spirit de resemnare și de ispășire la redresarea patriei.

Acolo unde era numai abundență, fast nepăsător, strălucire demonstrativă se afirmă astăzi munca intensă a unei generații de sacrificiu, care, sub conducerea mareșalului Petain, și-a fixat drept ideal îndreptarea greșelilor săvârșite în trecut și care au fost pline de consecințe dureroase.

Parisul, orașul care a fost în epoca post-belică metropola modei, orașul cosmopolit prin excelență, locul de întâlnire al capricioșilor milionari din toată lumea, Parisul unde avea loc banchetele neîntrerupte

ale nepăsătorilor unei lumi care s'a prăbușit, a redevenit un oraș oarecare, care nu mai păstrează din trecut decât ținuta demnă a largilor bulevarde și a minunatelor străzi concepute de arhitecți vestiți.

Dintre toate titlurile cu care capitala Franței se mândrea, de sigur că acela la care ținea foarte mult orice parizian se referea la numărul imens al automobilelor care circulau pe străzi și bulevarde.

Parisul a fost orașul cu cele mai elegante limuzine, cu cele mai fastuoase mijloace de comunicație.

Mândria industriei franceze era automobilismul.

Toate acestea aparțin însă trecutului.

Minunatele alei din Bois de Boulogne nu mai sunt pline de șirurile nesfârșite ale mașinilor plecate în promendă. Pe bulevarde, agenții de circulație nu mai trebuie

să se istovească în munca dirijării circulației.

Războiul a trecut prin Franța și acolo unde altădată se aflau rezervoarii imense de carburanți astăzi se găsesc ruine.

Legile războiului sunt aspre, restricțiile nu fac parte din stilul de viață exclusiv al soldatului care luptă pe front. Ele se impun și celor care stau în dosul frontului.

Dirijarea circulației în punctele principale, e făcută de agentul parizian și de soldatul german

Turnul Eiffel este unul dintre monumentele cele mai vizitate de către soldații germani de ocupație

Din lipsă de carburant și de cauciucuri, automobilele Parisului stau învelite în garajuri

Stanga: în locul lor au apărut pe străzi toți caii disponibili ai orașului. O adevărată cavalerie...

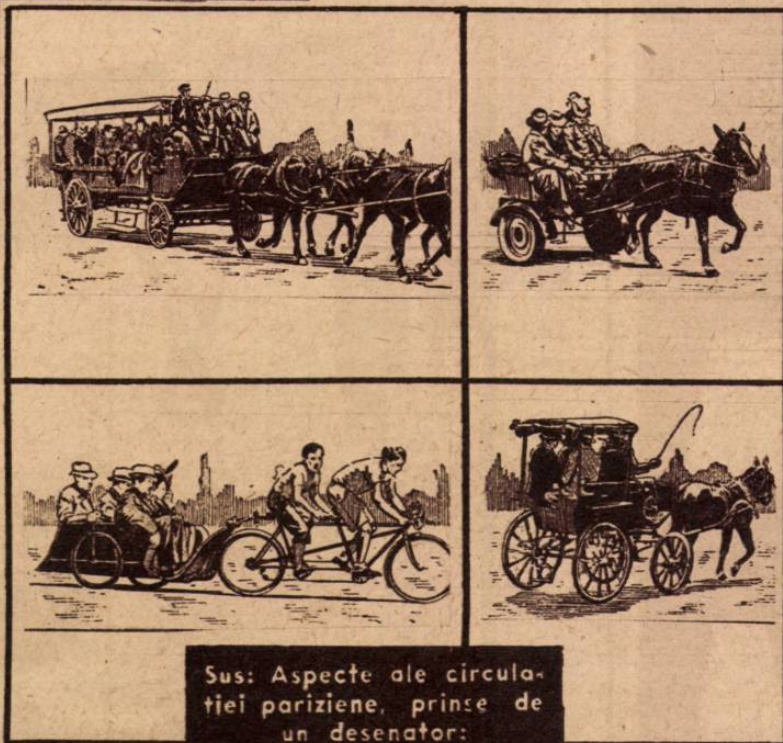
Economia de carburanți este o necesitate imperioasă într'un războiu în care armele principale cu care se obțin deciziunile sunt acționate cu ajutorul carburanților.

Dar vastitatea capitalei franceze necesită numeroase mijloace de vehiculare pentru deplasarea locuitorilor în diferite puncte. În lipsa automobilelor, au apărut bicicletele de toate tipurile, cu ataș sau fără, trăsurile, birjele, docarele, tramcarele, care au fost strămoși tramvaiului.

Străzile Parisului s'au umplut cu cele mai pitorești mijloace de vehiculare care dau primului oraș al Franței, aspectul pe care acest sediu al culturii franceze l-a avut în anul 1900.

Parizienii au simțul umorului și asistă la acest spectacol interesant

— Continuare în pag 14 —

Sus: Aspecte ale circulației pariziene, prinse de un desenator:

Stanga: Singurele lucruri care se vând fără cartelă sunt micile prăjituri din „Rue de la Lune”

În locul automobilelor luxoase de odinioară, au apărut, în fața lui „Maxim's”, bicicletele...

Fiițele d-lui HOPKINS

↑ Două dintre faimoasele amazoane și, alături, micul drăcușor care călărește dela vârsta de 3 ani

ÎN Statele Unite, patria originalilor, în regiunea Kentucky, există un fermier, pe nume Hopkins, care a devenit celebru prin herghelia sa de armăsari.

D. Hopkins este un fermier iscusit și pasiunea sa pentru cai s'a îmbinat cu o pasiune la fel de intensă pentru arta și meșteșugul echitației.

Deși are aproape 60 de ani d. Hopkins este încă un călăreț strălucit și figurile pe care le execută din fuga calului sunt celebre peste Ocean.

Toate revistele și jurnalele ilustrate s'au ocupat de viața și de pasiunea pentru cai a d-lui Hopkins. Fermierul a fost asaltat de jurnaliști, a dat interview-uri, a făcut față celor mai neașteptate chestiuni și a cucerit aproape fără voia lui celebritatea după care fiecare american este în stare să se arunce de pe terasa unui sgârie-nori.

Dar gloria cea mare a d-lui Hopkins constă în faptul, că acest septuagenar este părintele a șapte fete, amazoane ilustre, care au luat parte cu succes la concursuri hipice alături de așii echitației.

Acesta este poney-ul, pe care a învățat nepoțica d-lui Hopkins să călărească. Vi-l arată ea însăși, nu fără mândrie...

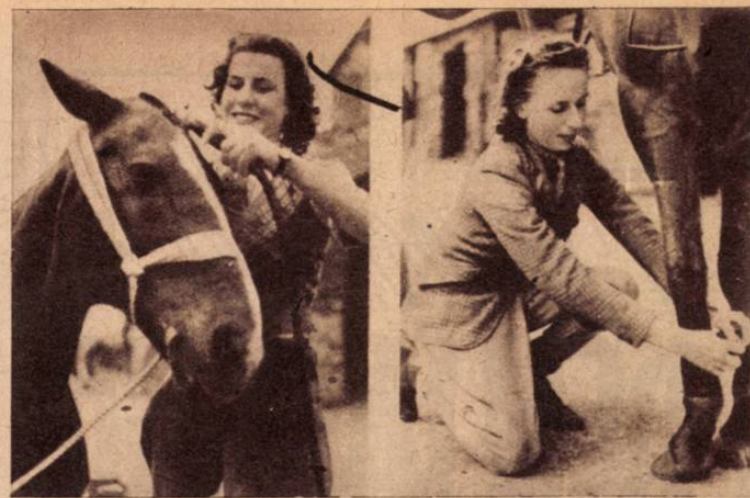
Cea mai vârstnică dintre aceste amazoane are numai 29 de ani iar cea mai tânără 14. Cele două fete mai mari sunt căsătorite cu doi ași ai echitației acrobatiche.

Datorită priceperii și eleganței cu care călăresc, surorile Hopkins au fost autorizate să deschidă o școală de echitație în care femei și bărbați din toate straturile sociale, își desăvârșesc cunoștințele în acest domeniu al sportului. Deoarece fama celor șapte amazoane

Cele șapte fete ale d-lui Hopkins, pe caii lor „pur sânge” cu care au stărnit atâta vâlvă. În primul plan, cea mai tânără, care nu are decât 14 ani.

Dreapta: La școala de echitație a surorilor Hopkins vin mulțamatori de călărie, care ajung să învețe la perfecție această artă. Vedem în acest clișeu șase dintre acești pasionați „elevi” executând o figură cu care s'ar mândri și cei mai reputați călăreți de circ...

Fiițele d-lui Hopkins îngrijesc ele înșile de cai, utilizând aparate electrice de țesălat și periat

Picioarele sunt cele mai prețioase membre ale calului, de aceea d-rele Hopkins le și dau o atenție deosebită în îngrijirile lor

a crescut în urma deschiderii cursurilor, numeroși soldați și ofițeri americani din arma cavaleriei au venit să asiste la cursurile practice de călărie ale acestor femei.

Un jurnalist american vrând să vorbească despre arta perfectă pe care o dețin aceste călărețe, a întrebuințat următoarele cuvinte extrem de elogioase: „când vezi pe aceste femei încălăcând și alergând ai impresia că asști la o neverosimilă cursă de centauri, căci trupurile amazoanelor funcționează atât de perfect cu forma animalelor, încât par să formeze o singură unitate mititică și legendară”.

Cea mai mare dintre fetele d-lui Hopkins are și o fetiță, în vârstă de numai trei ani, care arată, la rândul ei, o predilecție deosebită pentru cai.

Un poney în vârstă de cinci zile, care pare o jucărie vie a servit micii călărețe drept mijloc de inițiere în meșteșugul în care părinții ei strălucesc.

Precocea călăreță își face partidele de echitație sub supravegherea atentă a mamei și a unei mătuși.

Dar surorile Hopkins pot fi citate ca exemplu în privința îngrijirii animalelor. În orele libere, ilustrele călărețe întrebuințează mijloacele cele mai perfecționate pentru a menține curățenia absolută a cailor: astfel ele întrebuințează pieptenele și țesala electrică care curăță radical murdăria depusă pe pielea prețioaselor animale.

Trebue să mai spunem că animalele cu care aceste amazoane și-au cucerit fama sunt de rassa cea mai pură.

Datorită celebrității surorilor Hopkins, numeroși americani preferă să întrebuințeze în plimbările lor, în locul calului putere, calul natural, a cărui eleganță a fost din nou revelată unei lumi care a trăit și mai trăiește încă în cultul exagerat al mașinilor și al mijloacelor de vehiculare mecanizate.

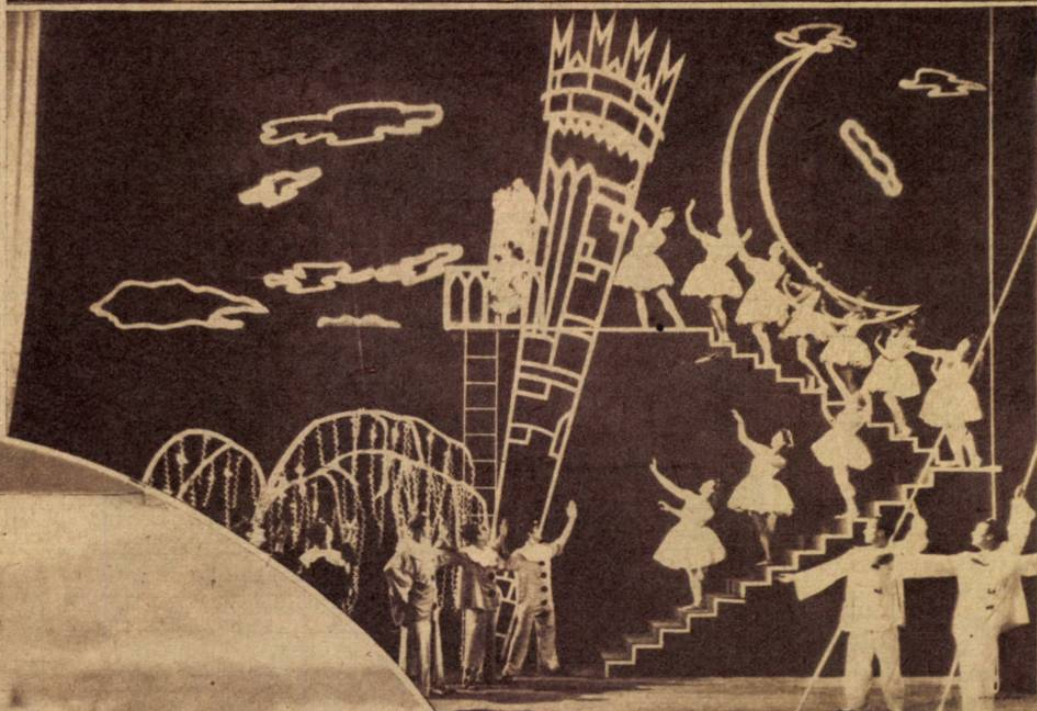

De vorbă cu BENJAMINO Gigli

DESPRE EL ȘI DESPRE
ULTIMUL LUI FILM

CU prilejul prezentării filmului „Cântărețul nebun” la Berlin, Benjamino Gigli, interpretul principal al acestui principal spectacol, a fost interviewat de redactorul revistei „Filmwelt” răspunzând, printre altele:

„Sunt extrem de fericit că am văzut sfârșit cu bine acest film, pe care-l-am considerat foarte pretențios — atât ca temă, cât și ca tehnică — dar în care mi-am pus dela început mari speranțe.

Fuehrerul felicitându-l personal pe Benjamino Gigli, cu prilejul unui concert dat la Scala din Berlin

Stânga: O scenă de mare efect din ultimul film al lui Gigli intitulat „Cântărețul nebun”

„Mărturisesc că rare ori mi se întâmplă să am emoțiile pe care le-am trăit la această premieră, deși nu mă aflu pe scenă, ci în sală, ca ori ce spectator. În general însă, prezentarea unui film îmi dă mai multă emoție decât apariția pe scenă, într-o premieră. Dar acest film mi-a depășit emoțiile obicinuite, probabil, datorită faptului că am ținut foarte mult la rol”. La întrebarea: ce preferă, între operă și cinematograf, celebrul cântăreț a răspuns în glumă:

— Radio-ul... deoarece acolo nu mă vede nimeni și nu mai am motiv să mă emoționez. Afară de asta, la radio, nu mai trebuie să și joc ci numai să cânt... Ca să revin însă la întrebarea d-tale, îți răspund că și opera și cinematograful îmi sunt la fel de dragi. Dovadă este, că-mi împart bine activitatea pe ambele tărâmuri. Dintr'un singur punct de vedere aș prefera cinematograful: îți dă posibilitatea să te controlezi singur și să te corijezi, dacă e nevoie. În legătură cu această, țin să-ți precizez, de altfel, că niciun film de-al meu nu iese în premieră, până nu sunt pe deplin satisfăcut de el — chiar dac'ar fi să-l refac de câteva ori. E o condiție pe care o pun, din chiar momentul semnării angajamentului.

— Nu vă gândiți, totuși, la timpul pe care-l pierdeți?

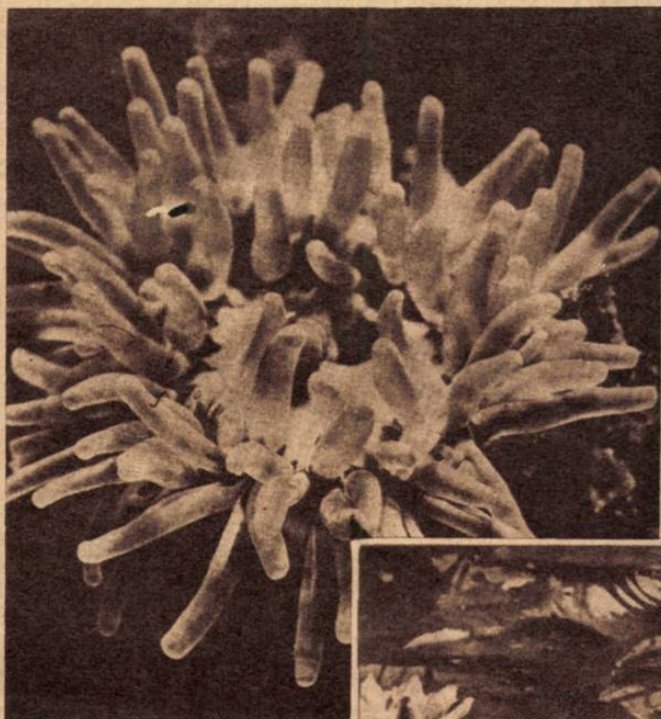
— Nu mă interesează timpul, ci succesul filmului. Nu sunt un acaparator de angajamente și nici avid după câștiguri cât mai rapide. Îmi calculez timpul în raport cu necesitățile normale și cu posibilitatea de a oferi, întotdeauna, un spectacol perfect publicului.

Fiindcă publicul e acela căruia îi datorez celebritatea și câștigul meu. Și acest public nu trebuie niciodată îngelat”.

Kirsten Heiberg și Werner Fuetterer, într-o scenă poetică din filmul „Der Singende Tor”

FOTO: TOBIS

PLANTE SAU ANIMALE

Planta mănâncă ! Ca un vampir, planta exotică numită „roua dimineții” își întinde ciudatele peduncule lipicioase, pentru a prinde din sbor insecte pe care le devoră ca pe o hrană suplimentară.

Un animal înflorește ! Anemonele și crinii de mare, deși sunt fixați de fundul mărilor și au aspectul crizantemelor noastre, își prind prada la fel ca planta exotice „roua dimineții”.

La prima vedere, răspunsul la întrebarea de mai sus pare foarte simplu. Să presupunem că un copil ar răspunde la această întrebare. El va spune poate: plantele sunt verzi. Dar și broasca este verde, și hotărât că nu este plantă. Sau o minte de copil va putea da și acest răspuns: animalele mănâncă. Totuși există numeroase animale care nu mănâncă și care se hrănesc pe alte căi. Cunoaștem însă și o serie de plante care se hrănesc mâncând. Alții vor spune că deosebirea între plante și animale este cu totul alta: plantele sunt înrădăcinate și deci fixate în timp ce animalele se pot deplasa.

Nu există oare în fauna marină nenumărate feluri de animale, cum ar fi coralele și crinii de mare, cari sunt fixate de fundul mării. Algele și alte plante marine plutesc pe de-a-supra valurilor și se mișcă, de multe ori, împinse de propria lor putere. Poate că ar fi mai bună distincția aceasta: animalele simt, au suflet, în timp ce plantele n-au aceste facultăți. Cum rămâne însă cu planta numită mimoza care la cea mai mică atingere își strânge frunzele ?

Există foarte mulți cercetători care atribue plantelor nu numai o sensibilitate în momentul atingerii ci chiar facultatea de a simți durerea, la cea mai mică rănire, susținând chiar că plantele au suflet.

Printre aceștia se numără și August Bier cunoscutul chirurg al Universității din Berlin, care în cartea sa „Sufletul”, susține teoria de mai sus.

Se poate presupune că numai plantele au capacitatea de a se înmulți chiar dacă au fost supuse divizării în părți celulare ?

De sigur că nu, căci există și ani-

**ȘTIȚI ÎN CE
CONSTĂ
DEOSEBIREA
ÎNTE PLANTĂ ȘI
ANIMAL ?**

male ca de pildă polipii și anumiți viermi care chiar dacă sunt tăiați în bucăți continuă, totuși să trăiască.

Chimiștii cred că deosebirea dintre plante și animale constă în faptul că primele au nevoie, pentru dezvoltarea lor, de bioxidul de carbon, în timp ce animalele elimină prin expirație bioxidul de carbon și aspiră din atmosferă oxigenul.

Totuși nici această deosebire nu este capabilă să ne lămurească asupra atributelor plantelor și animalelor, ci ea este de natură a ne desvălui felul de viață al celor două regnuri.

Un răspuns la întrebarea pe care am pus-o la începutul rândurilor noastre, nădă poate această explicație: animalele se hrănesc cu substanțe organice în timp ce plantele cu substanțe anorganice.

Totuși există numeroase ciuperci care se hrănesc cu organisme intrate în putrefacție.

După cum se vede la întrebarea referitoare la deosebirea dintre plante și animale, nu este deloc ușor de răspuns. Se poate ca anumite cercetări asupra

ființelor unicelulare să aducă o lămurire în privința părerilor citate mai sus.

Ilustrațiile noastre sunt de natură a arăta că nu se poate face o deosebire cu caracter general în privința felului de viață al plantelor și animalelor. La întrebarea de mai sus la care cititorul își poate da seama acum cât este de greu de a da un răspuns valabil, se pare că Sfântul Toma Aquinatul, celebrul filosof creștin din veacul al XII-lea, a dat un răspuns pe care cercetătorii moderni îl lasă să doarmă în celebra „Suma Teologica”.

Toma de Aquino și-a dat seama că în natură există trei regnuri: mineral, vegetal și animal, care, privite dintr'un punct de vedere metafizic, sunt manifestări diferite de viață.

Deosebirea între un regn și celălalt constă numai în intensitatea de viață: astfel regnul animal are intensitatea de viață cea mai scăzută, în timp ce regnul vegetal este o tranziție spre regnul animal, care oferă aspectul celei mai mari activități vitale.

În planul cosmic, Dumnezeu care este Creatorul lumii, oferă aspectul celei mai intense vitalități, căci în el totul este numai spirit pur și viață intelectuală și volitivă.

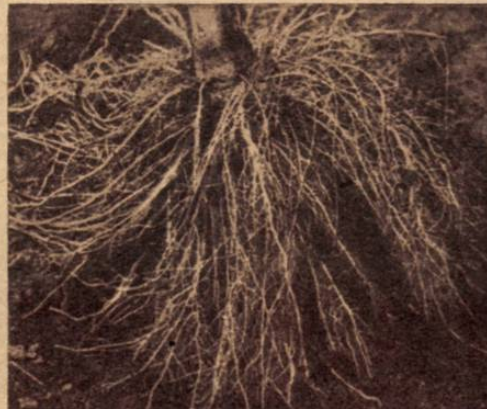
La întrebarea la care filosoful creștin a răspuns cu bunul lui simț și cu extraordinara lui luciditate, învățații și cercetătorii de azi caută să răspundă pe baza observațiilor în câmpul Naturii, dar după cum vedem rezultatele sunt foarte nesigure și imprecise.

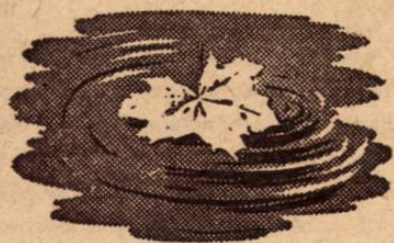
Sunt oare plantele fixate și animalele se mișcă libere ? Aceasta pare să fie o deosebire, totuși coralul (dreapta) este tot atât de fixat de fund ca și nufărul. Felul de a se hrăni al coralului îl deosebește însă de nufăr.

Animale respiră-dar și plantele. Această activitate vitală înseamnă însă, privită din punct de vedere chimic, două operațiuni deosebite: animalele iau din aer oxigenul, în timp ce plantele au nevoie pentru dezvoltarea lor de bioxidul de carbon.

Plantele se hrănesc prin rădăcină, iar animalele prin stomac. Este această o deosebire ? Întrebarea rămâne deschisă.

Sunteți ca frunza pe apă

dacă în cazul unei răceli, gripă sau reumatism nu recurgeți imediat la cel mai potrivit remediu, care este: Aspirin tablete cu crucea »Bayer«!

Nici un cămin fără
ASPIRIN

Chlorodont
Pasta de dinți

*Rămâne totdeauna
aceiaș calitate
superioară*

Reumatismul o boală a bătrânilor?

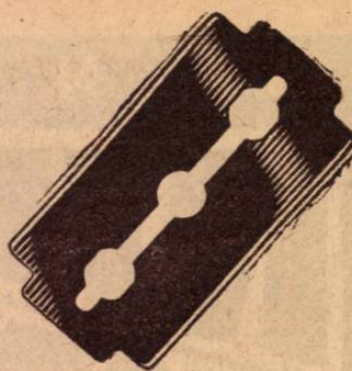
Nu, această afecțiune se manifestă la orice vârstă, mai frecvent la oamenii bătrâni. Reumatismul poate să apară și la oameni în floarea vârstei.

De aceea este necesar a da importanța cuvenită primelor manifestări dureroase ale încheieturilor, evitându-se astfel din timp agravarea bolii.

Un remediu cunoscut contra reumatismului și gutei, sunt tabletele TOGAL.

Prin TOGAL, durerile dispar și se asigură vindecarea. TOGAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

O aromă, un parfum frumos,
și gust bun sunt întrunite
în această cutie!

La cafea cu lapte ia

Franck
Adaus la cafea

Franck-Cafea

DUȘMANUL D-LUI ROOSEVELT

— urmare din pag. 5 —

muncei. Nouă oameni au declarat război asociației muncitorești „America Federation of Labour” și au fondat o asociație rivală intitulată „Congres for Industrial Organisation” saupescurt C.I.O.

Din ziua aceea a început marea carieră a fostului minier, Lewis a primit să lupte cu marele și popularul Ford, cu Wendell Wilkie și chiar cu Roosevelt.

Și în timp ce președintele Statelor Unite vrea să ajute Marea Britanie, Lewis detestă — și îndrăznește să o spună — burghesia engleză. Roosevelt vrea să înarmeze în mare grabă America în timp ce Lewis cere în primul rând ca muncitorii să fie bine plătiți și ca beneficiile capitaliștilor să fie limitată, în industria de război.

PARISUL ÎN TIMP DE RĂZBOI

— Urmare din pag 10 —

cu sentimentul că trăesc în ritmul de viață al părinților și bunicilor lor.

Pe minunatele și generoasele bulevarde pariziene au reapărut caii de toate aspectele, catării și chiar măgărușii: într'un cuvânt, o adevărată cavalerie.

În timp ce în garaje ultimele modele de automobile, datând din anul fatal 1940, dorm confundate într'un somn de basm, din paginile prăfuite ale romanelor și cronicelor trecutului au reînviat caii, docarele, velocipede de toate formele și dimensiunile.

Nici cel mai pesimist francez nu-și putea imagina la începutul războiului aspectul actual al Parisului.

Dar parizienii nu-și pierde timpul cu constatări deprimante ci caută să colaboreze cu Mareașalul la opera uriașă de reconstruire și de redresare a țării.

Numărul special de Crăciun al revistei „REALITATEA ILUSTRATĂ” va apare în 60 de pagini, tipărite în 5 culori și cu un cuprins extrem de interesant.

Deși atât de bogat, acest număr se va vinde numai cu **30 lei.**

Rețineți-l din vreme la chioșcarul d-voastră!

Pilule
purgative
în
ambalaj
albastru

Produsele
KISSINGEN
cu
renume
mondial

în cutii de:

3 buc.	60 buc.
25 "	100 "
100 "	200 "
200 "	

Tablete de
slăbire
în
ambalaj
verde

Cereti produsele
BOXBERGER KISSINGEN
BAILE KISSINGEN

Dep. PHARMAG S.A. Brașov

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Înscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

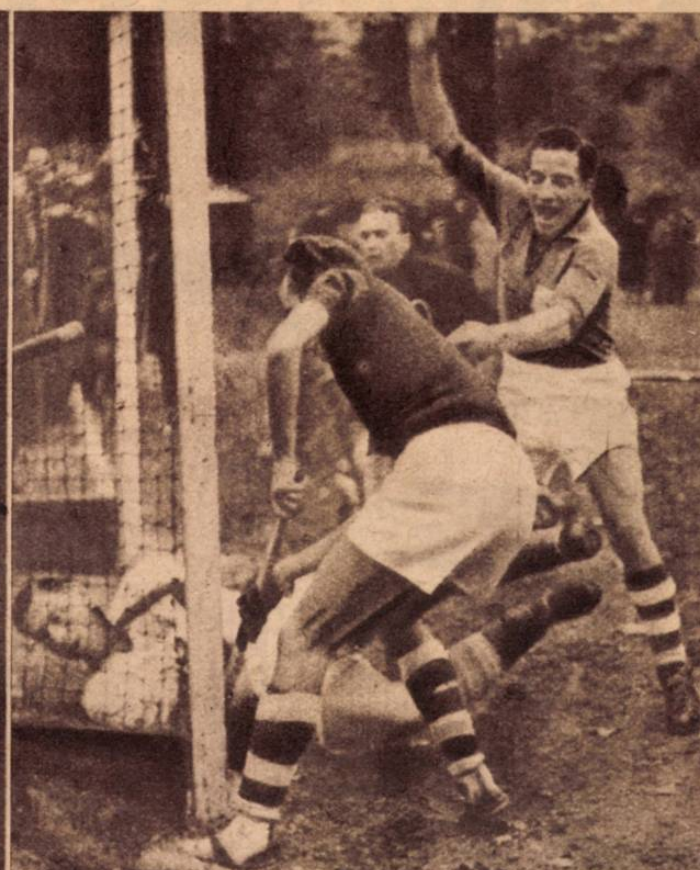
*Dacă
sunteți
curioși*

La o recentă expoziție elvețiană a fost expus primul model de ceas cu roți, construit în secolul XIV, alături de cea mai modernă pendulă

Titlu de cel mai bun gimnast din lume a fost decernat acestui lucerneț, pe care-l vedem aici într-una din faimoasele lui „figuri”

În numele țării apusene, unde zăpada și înghețul sunt rare, se practică hockey-ul pe iarbă, sau chiar pe ...țărăni

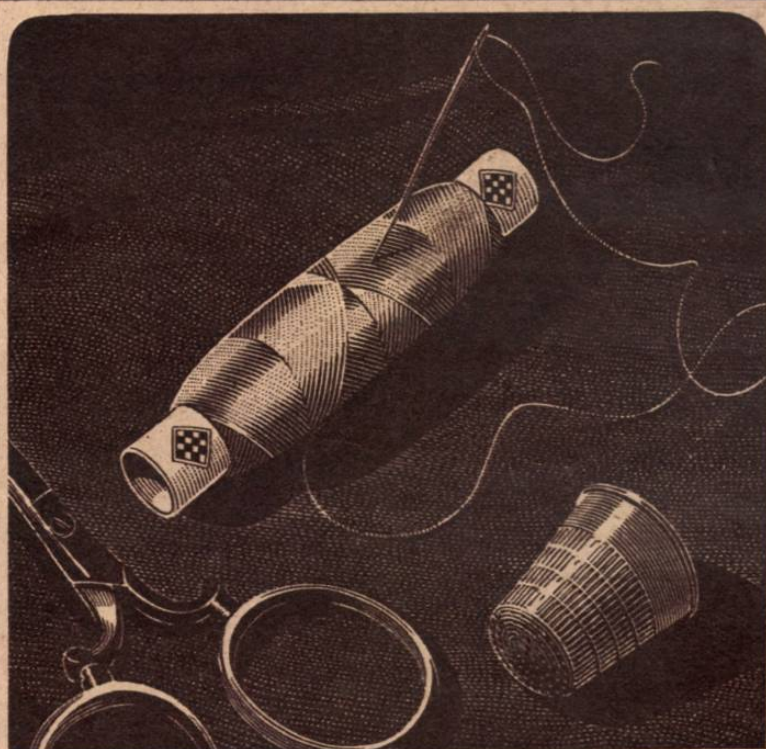

Sunteți curioși să știți câte chei se pierd într'un an pe străzile unui oraș mare? Vă răspunde ultima „statistică” a Parisului cu cifra de 8.500

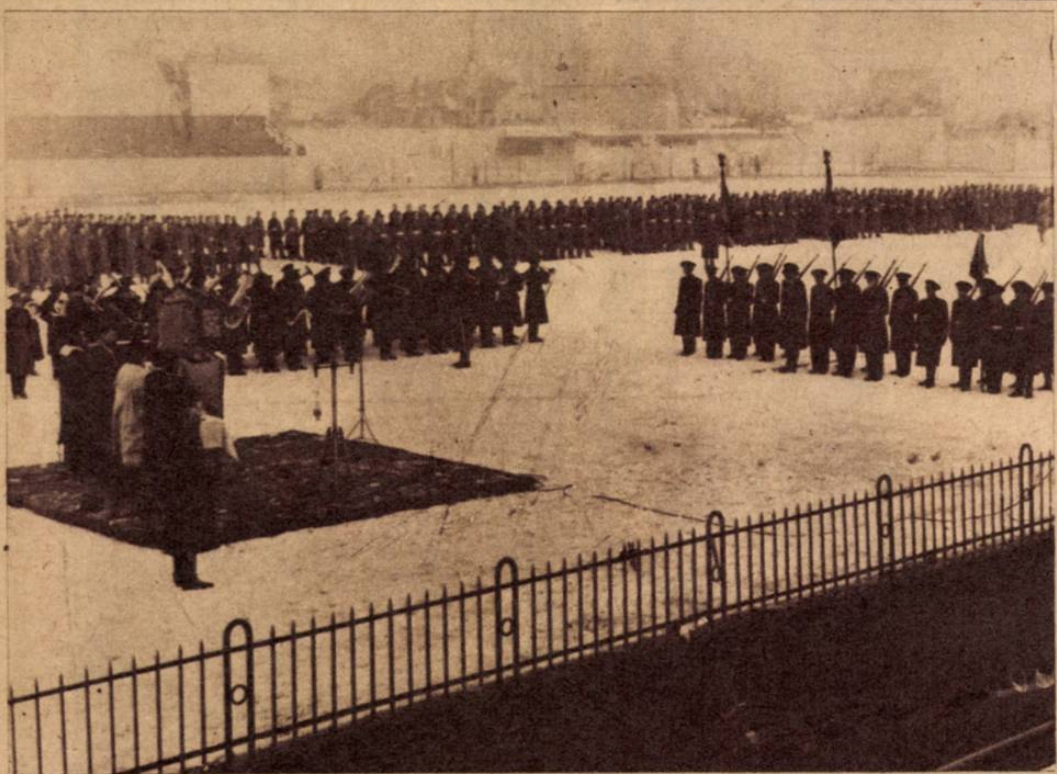
Un templu pe roate, care e văzut adeseori străbatând drumurile Indiei. Fanatici credincioși se agăță de acest templu și se lasă târați până la descarnare

Un boxeur care se respectă nu-și face bae ca orice om, — cel puțin așa vrea să ne convingă americanul Toran, pe care-l vedem, aici, utilizând nu mai puțin de 4 băi deodată, încălzite prin electricitate

Mătase de cusut Gütermann
resistent • elastic

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

Elevii Școalelor pregătitoare de ofițeri și elevi T. R. depunând jurământul de credință pentru Rege, Țară și Conducător

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, vorbind cu prilejul instalării d-lui prof. Al. Marcu la Ministerul Propagandei

Asistența ascultând cuvântările ținute la Reuniunea Centrului de Studii Corporativiste care a avut loc la Institutul de Cultură Italiană

D. prof. George Brătianu vorbind la deschiderea Institutului de Istorie Universală „Profesor N. Iorga”

Solemnitatea sărbătoririi patronului la liceul Colegiului Național Sf. Sava din Capitală

Casa d-lui Mareșal Antonescu, din calea Călărași 247, unde se află Centrul de Onoare al Ajutorului de Iarnă

Realitatea

ilustrată

Număr
special
DE
Crăciun

60 PAGINI LEI 30

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII (451)

ANUL XV — NR. 777

DECEMBRIE 1941

IN NUMELE CREDINȚEI...

**ORIDECĂTEORI OAMENII AU DESLANȚUIT
ATAURI SATANICE IMPOTRIVA CREDINȚEI
IN ISUS ȘI IN CRUCEA LUI, VICTORIA A FOST
DE PARTEA BISERICII ȘI A CELOR TEMĂTORI
DE DUMNEZEU**

S E implinesc 1942 de ani de la cel mai mare eveniment al lumii. Nimeni nu poate contesta că nașterea în ieslea din Betleem a Mântuitorului, a pus o pecete neștearsă și eternă pe toată frământarea și viața omenirii. Un nou sens al existenței, o nouă morală și o nouă concepție de viață și-au făcut loc în lume din clipa în care Isus Nazarineanul, fiul Mariei, a coborât printre noi.

În evoluția ei istorică, omenirea a încercat de câteva ori să se depărteze de principiile luminoase și călăuzitoare ale creștinismului, mânăta de o forță centrifugă care de fapt era forța instinctelor și naturii ei, dar de fiecare dată s'a produs reacția care a restabilit primatul spiritului.

Creștinismul a cucerit împărăția romană, a nimicit idolatria elenă, s'a ridicat peste ambiții politice și peste fantasme ierologice, a cucerit la pământ cultul primitiv sau rafinat al plăcerilor carnei și a ținut ridicat peste capetele oamenilor stindardul credinței în Dumnezeu, în veșnicia vieții și în mântuirea celor dreți.

Din literile sfinte ale Evangheliilor, povestea nașterii Mântuitorului se desprinde pe un fond de simplitate, care nu poate fi numită decât dumnezească. Dar în același timp cât de suprafirească!

Istoria creștinismului începe în clipa misterioasă când cea mai curată dintre fecioarele pământului, primește vizita îngerului care-i aduce vestirea cea bună.

Cuvintele pe care îngerul le-a întrebuințat pentru a anunța Mariei voia lui Dumnezeu, le rostesc toți credincioșii în rugăciunea cu care ei se adresează Maicii lui Dumnezeu.

„Bucură-te Maria, cea plină de har...“ astfel a vorbit îngerul și se poate afirma că o nouă epocă istorică a început în clipa insistenței lor.

Fecioara din neamul lui David, a primit să facă voia Celui de Sus, căci ea știa că Dumnezeu poate sfărâma legile naturii, că El poate modifica opera mâinilor Sale, că El poate nega ceea ce noi numim necesitate, și că El poate să afirme puterea sa prin fenomenul de ordin suprafiresc numit „minune“, miracol“ și „taină“.

Așa dar, momentul inițial al creștinismului se confundă cu clipa în care fecioara lipsită de prihană se supune atotputernicei voințe a lui Dumnezeu și crede cu tărie în forța Creatorului de a face ceea ce minții omenești îi apare drept irealizabil.

Restul îl cunoașteți. Iosif, logodnicul și paznicul sfintei familii a urcat din Galileea în Iudeea, adică din orașul Nazareth în orașul lui David, Betleem, căci el era din casa și din neamul lui David, pentru a se înscrie împreună cu Maria, la recensământul pe care romanii îl ordonaseră. Maria era însărcinată. Deci logodnicii au străbătut acest drum pentru a se supune puterii temporale, îndeplinindu-și o datorie cetățenească.

Ce omenești sunt aceste întâmplări. Iosif și Maria, două ființe privilegiate de Dumnezeu se supun unei obligații civice, așa cum fac și au făcut în toate timpurile oamenii.

Și ce plină de semnificație este această naștere sfântă în atmosfera săracăcioasă a iestei! Mântuitorul lumii, Regele Cerului și al pământului se naște sărac în vecinătatea vitelor care cu respirația lor încălzesc aerul rece al ieslei.

Bogăția este deci răsturnată de pe soclul ei de falsitate și de orgoliu, și de — asupra abundenței materiale care constituie alimenul vanității omenești, Dumnezeu a promovat sărăcia materială compensată de bogăția lăuntrică a sfintei familii.

Și totuși aurul și esențele aromate ale smirnei și ale tămâiei, simboluri ale bogăției lumești și ale gloriei și cucerniciei cad la picioarele pruncului,

depușe de mâinile celor trei regi dela Răsărit, care au călătorit spre iesle conduși de o profeție și de dărele luminoase ale unei comete.

Lumea s'a închinat simbolic în fața nevi ovăției pruncului, s'a plecat cucernică înaintea curățeniei Mariei și a omagiat așa cum se cuvenea capul spiritual al sfintei familii pe Iosif.

Treptat, toți regii pământului s'au prosternat în fața lui Isus iar Constantin, împăratul Bizanțului, a învins pe vrăjmași după ce a însemnat stindardele armatei sale cu semnul mântuitor a Crucii.

Ori câte ori oamenii au deslănțuit satanice atacuri împotriva credinței în Isus și în Crucia lui, victoria a fost de partea Bisericii și a celor care credință în Dumnezeu.

Asistăm astăzi la un războiu cum n'a mai fost altul în istoria omenirii. Celosul rus, care s'a transformat în Antecrist, primește lovituri decisive din partea soldaților europeni, care luptă pentru libertatea vieții spirituale și pentru restabilirea prestigiului credinței.

Pasiunea pe care o depun în luptă, cele două tabere care duc acest războiu, este înspătată de forțele mântuitoare ale Binelui și de puterile distructive ale răului.

Nu este o simplită întâmplare că rușii, care au avut la dispoziția lor resursele uriașe ale unui sol și subsol din belșug înzestrate sunt înfrânți de armatele europene, care au adus în luptă lor, eroismul creștin al unui vechi vrea să se reîntoarcă la credința strămoșilor.

Europa intră în cel de al treilea an de războiu. Va fi deci al treilea Crăciun pe care soldații europeni îl petrec pe front.

Sărbătoarea nașterii Mântuitorului, legată de tradiții și obiceiuri străvechi va fi prăznuită de unii în atmosfera pașnică a căminului, iar de alții în mediul de aspră încordare de pe front.

Crăciunul este sărbătorirea nașterii miraculoase a pruncului din Fecioară și astfel slova se împarte în mod egal între noul născut și preacurata lui Maică.

În această sărbătoare cu care începe anul liturgic, li se oferă oamenilor un prilej nimerit de a medita taina existenței, veșnica taină a vieții de d' subțul căreia se afirmă prezența atotputernică a Domnului.

Dincolo de misterul biologic al nașterii din Fecioară, creștinii au prilejul de a medita misterul întrupării lui Dumnezeu în sânul preacuratei Fecioare și rostul providențial al apariției Messiei.

Cucernicia profundă cu care înaintașii noștri au privit aspectele mistice ale apariției lui Isus s'au exprimat în minunatele obiceiuri de Crăciun în alături joc al Vicleimului, în colindele vestitoare de reînnoire morală, în urările rostite de copii, în dragostea cu care părinții pregătesc daruri copiilor în suflutele cărora se oglindește neprihănită față a Domnului.

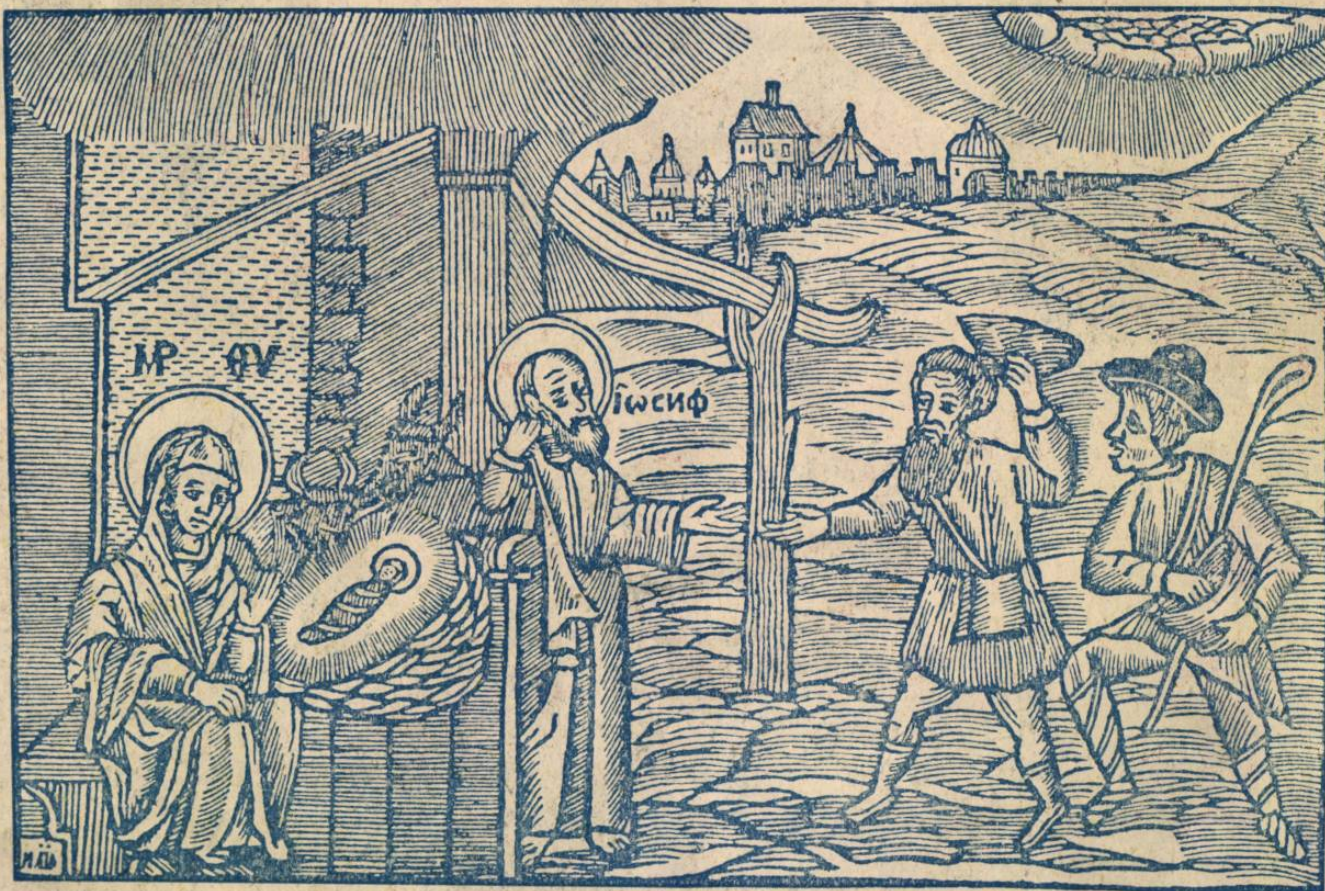
Crăciunul a fost prin însăși esența lui o sărbătoare a veseliei. Căci nașterea este un triumf al vieții iar nașterea Mântuitorului este o victorie a Duhului.

Vom mai putea fi oare veseli în acest Crăciun? Vom mai putea oare gusta bucuriile naive ale sărbătorilor, atunci când ne vom îndrepta gândul spre cei care sunt departe, pe front?

Aceste motive de tristețe trebuiesc înlăturate, căci soldații care luptă pe front îndeplinesc o datorie creștinească, o obligație sfântă de a distruge patria și sălașul Antecristului.

Fiecare din noi va trebui să contribuie, cum de altfel s'a și întâmplat, la înlăturarea existenței aspre inerente frontului. Darurile ostașului vor sosi la timp pe linia de front unde luptă vitejii și colindătorii vor duce și colo vestea cea bună a nașterii.

Pruncul Isus va poposi printre cei care luptă în numele lui și le va da atăria de a înfăptui o lume mai bună și mai dreaptă.

Stânga: Nazareth-ul, locul în care îngerul s'a arătat și a vorbit Fecioarei Maria

Jos: Interiorul bisericii Nașterii, din Bethlehem

DE URMELE LUI ISUS

In minunata sărbătoare a Crăciunului, când întreaga suflare creștină a pământului aniversează nașterea lui Isus Mântuitorul, Fiul Mariei dar și Fiul lui Dumnezeu, avem prilejul să ascultăm în liturghia festivă numele unor localități care sunt pentru noi sfinte, căci pe acolo a pășit Nazarineanul, Apostolii și discipoli săi. Cele patru evanghelii sunt pline de numele acestor locuri care au fost, acum două mii de ani, orașe înfloritoare și care nu-și vor pierde niciodată importanța lor cu totul deosebită. Toate popoarele creștine veneratează locurile sfinte, căci ele fac parte dintr-o geografie legendară și sfântă.

Pentru creștinii veacurilor trecute, pelerinajul în Țara sfântă era un prilej de răscumpărare, de aspră penitență, căci se făcea cu mijloace primitive și în condițiuni pline de primejdii.

Nimeni nu poate uita momentul sublim pe care l-a înregistrat istoria popoarelor creștine atunci când toate neamurile unite prin taina botezului, au participat cu principii și armatele lor la cruciada de eliberare a Țării sfinte aflată sub stăpânirea mahomedanilor.

Dar în afară de cruciade, în veacul de mijloc, cine vroia să-și răscumpere viața păcătoasă, să înnoade din nou firul rupt care unește pe om de Dumnezeu, își lua toiagul pribegiei și o pornea spre Orient de unde venea lumina. Atunci creștinii spuneau, dar mai ales știau acest lucru: „Ex Oriente Lux” „Lumina vine din Orient”, gândindu-se la lumina suprafirească pe care Isus a proiectat-o pe fața schimonosită de patimi și de păcate al omenirii.

Se prezintă și pentru noi momentul potrivit să facem cel puțin cu mintea o călătorie în Țara Sfântă, pe unde a trăit și predicat Isus.

Maica lui, Fecioara Maria, a primit Buna

Vestire pe care i-a adus-o îngerul Gabriel în orașul Nazareth.

Maria era deci nazarineanu ca și logotnicul ei Sfântul Iosif.

Iată, așa dar, că unul din momentele decisive din viața omenirii s'a petrecut în Nazareth, sub forma unei convorbiri dintre înger și Fecioară. Caracterul predestinat al sfințenii Mariei este cuprins în această vizită angelică, în cursul căreia Maria, înțelege atotputernicia lui Dumnezeu care poate să înfrângă forțele naturii, căci sunt ale lui.

Cam pe la vârsta de 30 de ani, Iosif a urcat din Galileea în orașul din Nazareth, pe care l-a numit Iosif, Beth-

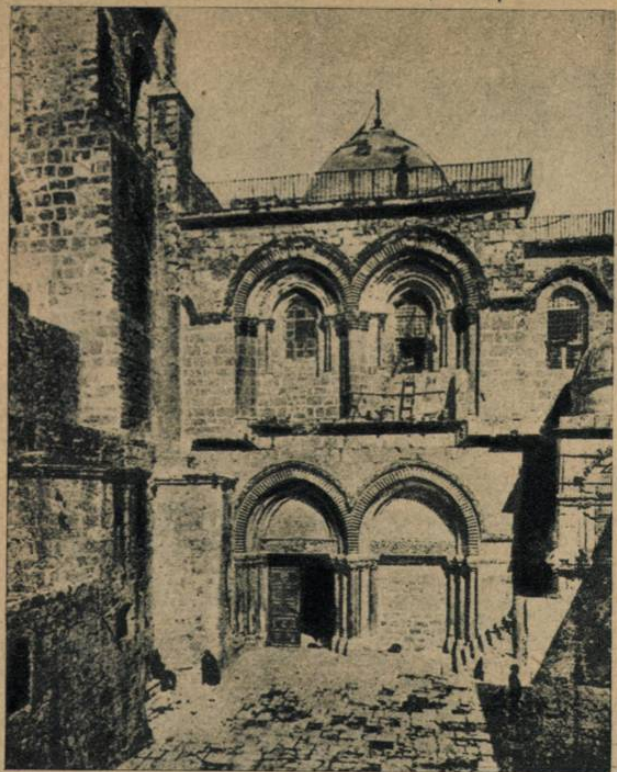
Dreapta: O fântână veche din Palestina

Jos: Drumul care duce dela Ierusalim la Jericho, pe care a pășit „odinioară” Isus

Intrarea lui Isus în Ierusalim, după o gravură din secolul XVIII

Sus: Biserica Sfântului Mormânt care poate fi vizitată și azi la Ierusalim

Dreapta: Iisus pe Muntele Măslinilor, după un tablou de Giovanni Bellini

leem, căci el era din casa și din familia lui David, pentru a se înscrie la recensământul ordonat de romani împreună cu logotnica lui, care era însărcinată.

În timp ce se aflau în Bethleem, Fecioara a dat naștere pruncului, într'un staul, căci hanul era plin de oameni veniți din toate părțile Palestinei.

În predicile lui Iisus sunt pomenite localități unde s'au petrecut fapte și întâmplări, din conținutul cărora apare luminoasă intenția Învățătorului și pilda pe care vrea să o dea.

Astfel ne amintim de Jericho, spre care coboară în pantă drumul de la Ierusalim, Cafernaum, de fântânile Samariei, de Marea Moartă, de râul Iordanului, de lacul Genezaret.

În centrul acestei sfinte geografii se află Ierusalimul, orașul ceresc, unde s'a desfășurat ultimul act din viața Fiului lui Dumnezeu. În Ierusalim a intrat Iisus ca un Mântuitor în ajunul Paștelui care a precedat Paștele Jertfei sale pe Cruce, și poporul l-a primit ca pe Messia, i-a așternut în cale vestimente și covoare de preț, iar apostolii i-au cântat, împreună cu discipolii, cântecul regesc cu care trebuia primit trimisul și Fiul lui Dumnezeu, Cel pe care profeții l-au anunțat din veac în veac.

Și cântecul acesta era o recunoaștere a regalității lui Iisus și a originii sale dumnezeiești.

Evangelistiile ne spun că în timp ce Iisus se apropia de poalele muntelui Măslinilor, mulțimea discipolilor săi a început

să cânte: „Binecuvântat fie Regele care vine în numele Domnului“. În anul următor, care este acela al morții, pașii lui Iisus au călcat împovărați de tristețe, pe ulițele Ierusalimului, căci Mântuitorul își prevedea sfârșitul

ninătatea dumnezeiască: „Atunci îndepărtându-se de ei (de discipoli) ca la o aruncătură de piatră, se pune în genunchi și se rugă zicând: Tată îndepărtează dela mine această cupă! Totuși nu voia mea, ci a Ta să se facă! Și un inger i-a apărut din cer pentru a-l întări“.

Muntele Calvarului sau al Golgotei, este drumul batjocurei și al suferinței, calea mântuitoare pentru noi și calea cerească pentru El.

După moartea Sa pe Cruce, Evangheliile ne spune că un anume Iosif din Arimateea a cerut lui Pilat trupul Mântuitorului, și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat într'un lînțoliu și l-a îngropat într'un mormânt tăiat în stâncă. Femeile care au venit cu Iisus din Galileea, au putut să meargă împreună cu Iosif la mormânt, asistând la înhumarea lui.

Locurile de care ne vorbesc evangheliștii sunt pentru popoarele creștine sfinte. În decursul veacurilor s'au dus războaie pentru eliberarea lor de sub jugul Semilunei.

În locul unde a fost îngropat Mântuitorul, creștinii au ridicat biserica Sfântului Mormânt, ale cărei chei le păstrau Călugării celor două Biserici, de Apus și de Răsărit,

Ca și în trecutul războiu, Palestina, Țara sfântă, a redevenit și în războiul actual teatru important de operațiuni

militare, Aici în această Țară sfântă, care aparține din punct de vedere spiritual, întregii creștinătăți, englezii și-au pregătit ofensivele din Libia și tot aici au instalat ei baze aero-navale pentru apărarea Suezului și a pozițiilor lor mediteraniene.

Este posibil ca într'un viitor apropiat, pe acele meleaguri ale legendei de Aur, să treacă furtunoase armatele de fier și de oțel, care vor decide sfârșitul acestui războiu.

Pentru noi însă, Crăciunul rămâne un prilej potrivit pentru a medita la simplitatea vieții evanghelice și la viața și învățăturile Messiei care a pus pecetea Jertfei Sale mântuitoare, pe toate faptele și realizările noastre.

Gravură veche, reprezentând pe Iisus de vorbă cu femeia samariteană

Lacul Genezareth, atât de des pomenit în cărțile sfinte ale religiei creștine

și jertfa de pe Cruce. În grădina de pe Muntele Măslinilor și-a petrecut ultima noapte, acolo a avut El viziunea tainică a suferințelor omenirii și a păcatelor pe care El voia să le răscumpere prin jertfă; acolo s'a rugat, a asudat sânge și a rostit cuvintele care cuprind resemnarea și se-

Soldații își pregătesc, la rândul lor, pomul de Crăciun, împodobit cu darurile trimise de cei rămași acasă

Crăciun SUB ARME

EUROPA pășeste în al treilea an de războiu și foarte puține popoare s'au putut menține în afara conflictului care s'a plimbat de-alungul și de-alături lumii vechi. La chemarea patriei, soldații au răspuns imediat și haina civilă a fost atârnată în cuiu unde așteaptă cu nostalgie ceasul izbăvitor al păcii.

România se află și ea pe pragul celui de al doilea an de ostilități, împotriva unui inamic care amenință în mod egal civilizația, cultura și tradițiile spirituale ale Europei. Războiul nostru este războiul Europei civilizate împotriva stindardului roșu al Sovietelor pe care sunt înscrise semnele fratricide ale secerei și cioanului.

Este războiul sfânt al lui Abel împotriva lui Cain! Comparația aceasta poate căpăta o bază de realitate istorică, dacă ne întoarcem gândul la Ștefan cel Mare al Moldovei, domnul român, care în fruntea oștilor sale a pornit în lupta împotriva Semilunii care amenința creștinătatea.

Atunci domnul moldovean a căpă-

Sub cerul plumburiu, o sentinelă, la datorie. Și totuși e noaptea Crăciunului

Un pahar de vin negru dintr'un butoi camuflat în ...pom de Crăciun

tat din partea prinților și regilor apuseni recunoașterea înaltei și nobilei sale misiuni iar Papa dela Roma l-a numit „atlet al creștinismului” titlu de care Biserica îl acordă cu sgarcenie numai oamenilor care întreprind acțiuni eroice pentru salvarea credinței în Cruce și în Christos.

Pentru a doua oară în istoria poporului nostru ne aflăm astăzi angajați într'un conflict ideologic care împarte lumea în două părți.

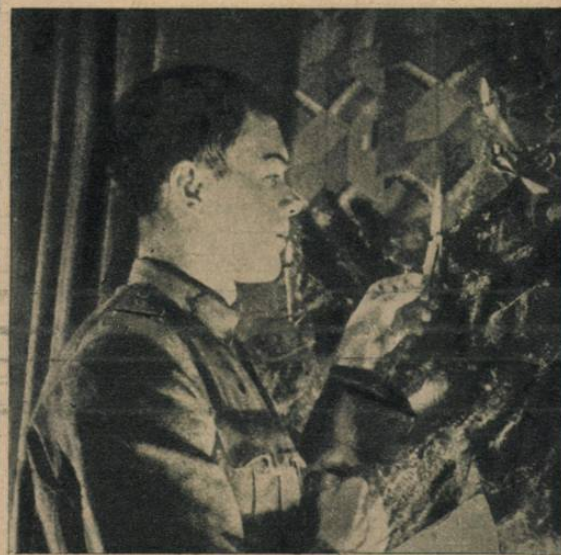
În afară de țelul imediat al eliberării teritoriilor răpite, soldatul român luptă pentru idealul creștin și pentru eliberarea Europei de sub amenințarea unei doctrine care a creat și a săpat prăpastii imense între clasele sociale cu secolul fărâmițării unității naționale.

Din clipa în care Europa a fost agitată de spiritul războinic, alimentat de neputința anumitor oameni politici pe care-i știm

cu toți și pe care istoria îi va judeca așa cum se cuvine, soldatul român a fost prezent la datorie, stând de strajă la fruntarii.

Civilul din noi s'a familiarizat cu zona, cu disciplina militară, și acum în urmă cu jertfa inerentă luptelor decisive. Nimeni nu s'a plâns de asprimea noii vieți, căci fiecare știa că drepturile unui popor se cucerește numai cu jertfe eroice.

De trei ani, pe diferitele zone unde trupele noastre au fost mobilizate în așteptarea momentului hotărâtor, soldatul român și-a învins chemările inimei

Cu gândul la tabloul copilăriei și al familiei, departe, ostașul aprinde lumânările pomului de Crăciun...

...Apoi, în cor cu camarazii lui, întonează imnul de slavă al creștineștei sărbători

și a făcut față tuturor misiunilor ce i s'au încredințat. Când dorul de casă, îl cuprinde, soldatul nostru își eliberează sufletul într'un cântec care aducea în amănunt viața zonei, mireasma îndepărtată a locului natal.

Dela poziția de defensivă am fost nevoiți de vecinătăți primejdioase să trecem la ofensivă. Și am trecut. Rezultatul este cunoscut și nu mai are nevoie de comentariile noastre.

În zilele sfinte ale Crăciunului, soldații români care luptă pe frontul anti-bolșevic, vor simți prezența noastră alături de ei. Dar mai presus decât această prezență fraternă și cordială ei vor simți însăși prezența lui Christos pentru a cărui Cruce izbăvitoare luptă.

În bătăliile grele care au avut loc pentru eliberarea pământului strămoșesc, soldații români dărzi și eroici au mărturisit că au luat anumite poziții, datorită unor semne pe care le-au văzut pe cer. Fenomene sufletești colective au creat în trupele noastre o stare de încordare uimitoare și o perseverență în luptă pe care numai cuvântul „eroism“ le poate traduce.

Fiecare dintre soldații de pe front, este convins că lupta se dă între Christ și Anticrist și în inima fiecăruia dintre ei palpită vie pietatea primilor mărturisitori ai Bisericii, care au murit în arene striviți de dinții leilor.

Inarmați cu credința în ajutorul lui Cristos, pentru a cărui Cruce luptau, soldații noștri au mers la jertfă dar au ajuns la victorie.

Un mare poet italian a rostit aceste cuvinte „E vissuto assai chi more per la patria“ „A trăit destul acela care moare pentru patrie“.

Versul acesta ascunde semnificații adânci, care se impun ori-

Vas german încărcat cu daruri sosind într'un sector maritim al frontului

Dreapta: În acest timp, d-rul Gôbbels are grijă să nu fie lipsiți de bucuria cadourilor de Crăciun, nici copiii celor plecați pe front

Jos: Prizonieri francezi înscenând serbarea datinilor — acum un an — într'un lagăr german

cărui cetitor. Cel care moare pentru patrie a trăit destul, căci a realizat cea mai mare și mai eroică acțiune din câte se pot face.

În anul acesta, printre zăpezile frontului de Răsărit, magii care l-au căutat și l-au găsit pe pruncul Iisus, vor poposi împreună cu cântecele și colindele sfinte ale copilăriei, în preajma soldaților care luptă.

Stânga: Feldmaresalul Von Brauchitsch vine să-și petreacă noaptea Crăciunului în mijlocul soldaților săi

Dreapta: Prima zi de Crăciun (acum un an) a ofițerilor germani pe un vas, într'un port norvegian

În atmosfera de încordare permanentă a frontului, această tainică vizită a lui Iisus și a magilor, va însemna o întoarcere a gândului spre rostul războiului lui de față, spre țelurile și aspectele lui morale și spirituale.

Înima duiosă a soldaților noștri se va îndrepta spre cei dragi de acasă care-l vor primi și ei pe Christos cu mai multă cucernicie ca în alți ani.

Noi știm aceasta și gândurile noastre aleargă de-alungul albelor câmpii ale frontului, spre frații care luptă și se jertfesc.

Noi știm că în momentul istoric pe care-l trăim, semnul care a adus victoria împăratului Constantin, ne va aduce și nouă izbânda deplină.

Pe cerul sfintelor sărbători ale Crăciunului arde steaua vestitoare a nașterii Mântuitorului și noi toți o vedem și ne înclinăm în fața ei.

Impotriva satanocrației moscovite, luptă oștenii întregii Europe și alături de ei se află și frații noștri.

Cu prilejul sfintelor sărbători, gândul nostru va fi la ei și acest gând trebuie să se concretizeze în daruri meritate.

Dar unul din cele mai frumoase daruri pe care îl putem face acestor eroi, este de a ne ruga pentru ei, pentru neam și pentru victoria care va fi a Europei și a obștei românești.

Scena Nașterii interpretată de soldați catolici aflați pe front

Crăciunul IN LAPONIA

Pe marginea lacului de veșnică gheață, Inari, se află marele oraș cu același nume. Cinci sau șase case de lemn roșu, vopsite în alb, aparținând notabilităților orașului, formate din doctor, institutor, preot negustor și agent comunal; o biserică de lemn, vopsită în cărămiziu, iată cum se prezintă importantul oraș Inari pentru cei cinci sau șase mii de laponi. Deși cu aerul de a nu fi decât un cătun, totuși fiecare lapon se simte mândru a spune: „Eu sunt de acolo”.

bie universală batistă de mătase fărâncască, privesc cu ochi și cloși mișcările bărbaților.

Ieri seară, după masa din ajunul Crăciunului, masă bogată, în fiecare cabană de lemn plină de omuleți, s'au aprins lumânările marelui pom. Ei bine! În această țară de veșnică zăpadă, de îngheț continuu, pomul de Crăciun este împodobit artificial cu vată, reprezentând zăpada, și prin fire ușoare de poleială dând impresia de gheață. Pe figurile tuturor radiază bucuria, apoi fiecare se pregătește de rugăciune. După această ultimă etapă, ajunul Crăciunului ia sfârșit, laponii adorm, luminițele se stâng.

O ilustrație de Sărbători arcticunoscută și care reprezintă un mic lapon tras cu sania de un ren.

Un grup de laponi în vestimentele lor de sărbătoare.

De câteva zile, zăpada proaspătă împodobește crăcile brazilor ce înconjoară Inari, iar lințoliul alb în bătaia luminei zilnice de patru ore, difuzează în atmosfera nu prea rece, culori galbene, roșii și violete, ce pun lacul într-o aureolă minunată.

Ne ocupăm în special de Inari, pentru că el este centrul unde se întâlnesc laponii pentru a sărbători cu fast Crăciunul.

Anul acesta o mahnire generală i-a cuprins pe micii laponi. Sunt deabea — 16° iar ci nu se simt bine decât la —30°. Lacul nu e înghețat și săniile trase de reni nu s'au putut angaja la traversarea lui, pe luciul subțire, gata să dispară la cea mai mică apăsare. Nouii sosiți de pretutindeni sunt îmbrăcați în haine de sărbătoare. Bărbații în bluze și pantaloni bufanți albaștri, cu galoane galbene; femeile cu fote lungi și talia bine strânsă cu mânuși mari în mâini de piele de câine roșu, toți purtând cizmulite încheiate până aproape de genunchi, așteaptă sosirea celorlalți și sunt foarte veseli. Din când în când câte o statură de lapon mai înaltă, trădând la origine o picătură de sânge finlandez sau suedez, se desprinde din mulțimea peticilor cari circulă iute dintr'un loc într'altul.

Femeile destul de frumoase pentru acea regiune, dând câteodată chiar tipuri caracteristice de frumusețe, poartă cu mândrie bonefica în 4 colțuri ca o mărșă de vânt, purtând în același timp pe sub băr-

Noapte. Ninge...

Biserica doar, mai luminează împrejurimile prin ferestruicile sale. Pomul de Crăciun din mijlocul ei împarte din belșug sclipiri prin geamurile înghețate. Ultimii laponi merg către casă.

E ora 10 dimineața. Ziua începe să-și deschidă obloanele troenite, după o noapte de viscol, E Crăciunul. Veselie mare. Ulițele pline. De pretutindeni se aud strigări. Frigul care la noi te amorțește, pe ei îi trezește mai mult la viață. Pronosticurile asupra timpului care tinde a se transforma într-o iarnă veritabilă, curg de pretutindeni. De altfel aceasta o și doresc.

Ora două după amiază... Noaptea începe să se lase, ziua se transformă treptat din albă în gris, apoi în negru complet. Stelele își aprind candelile ce în asprul ger sticlesc ca niște ochi de pe alte tărâmuri. Laponii, infofoțiți în blănuri, se pregătesc de noaptea lungă. Lumini de diferite culori povestesc în curând o aureolă boreală. Toți închid ușile. Numai renii, copii vitregi, dar frați buni cu iarna, își găsesc adăpost în zăpada afânată ce cade din abundență. Se odihnesc, căci mâine dimineață vor lua din nou calea spre a-și duce stăpânul venit la Inari, acasă. Cine știe când vor mai reveni la Inari.

Iată, deci, cum Crăciunul, serbarea veseliei din țările mai calde, nu este în Laponia decât un mijloc ca locuitorii să se mai vadă între ei să-și mai ofere o strângere de mână, sau să mai schimbe câteva obiecte de comerț.

Dar cum anul acesta gerul a întârziat să se arate, laponii au fost triști. De treizeci de ani nu s'a mai văzut fenomenul acesta în regiunea

Două fotografii din intimitatea gospodăriei lapone

lor. De treizeci de ani, laponii și-au sărbătorit și și-au strâns întotdeauna mâinile pe un ger de minus treizeci de grade. Și aceasta a fost fericirea lor, adevărata lor fericire.

Curios însă un amănunt pe care l-am reținut și care denotă o inteligență profundă a rasei: Noi, europenii, când se întâmplă să avem, într-o ocazie oarecare, alt timp decât acela pe care l-am fi dorit noi, începem să ne manifestăm nemulțumirea, să ne vâcărăm, să ne plângem. Ei, bine, n'am auzit pe niciun lapon făcând astfel. Erau triști, atâta tot, dar fiecare își dădea seama că exprimarea nemulțumirii n'ar folosi la nimic.

E, în asta, un mic exemplu de filosofie!

HELENE LAVAYSSÉ

Helene Lavaysse, autoarea acestui reportaj, studiind obiecte casnice lapone

Jos: Renii, animalele de care se folosesc laponii în toate împrejurările vieții lor.

Alin CRĂCIUN BRITANIC fără "PUDDING"

**CUM ÎȘI PETRECEAU
ENGLEZII SĂRBĂTORILE
ALTĂDATĂ ȘI CUM
ȘI LE TRĂESC ASTĂZI**

Altădată, cu multă vreme înainte de Crăciun, curcanii erau aduși din alte părți și păstrați pentru stomacurile insularilor...

cundară, căci grâнарul Angliei era în altă parte decât pe insulă. În felul acesta, creatorii imperiului au contribuit la atrofia pământului lăsat în paragină și au zămislit

dependența absolută a cetățenilor de pe insulă, de posibilitatea de a transporta pe calea mării cele necesare existenței.

În vremuri de pace, niciun englez na, simțit inconvenientele acestei dependențe a metropolei față de colonii, căci calea mării era liberă și flota Majestății Sale se complăcea a se retitula „regină a mărilor și a Oceanelor”.

La această perioadă din viața imperiului, fiecare englez se gândește însă cu nostalgie acum. Și nostalgia este justificată, căci pe vremea aceia cetățenii Regatului Unit se puteau alimenta copios, dacă aveau cu ce, adică bani.

Astăzi însă, când Anglia este în stare de războiu, când neputința ei politică și militară a contribuit la extinderea ostilităților în lume,

DE trei sute de ani, de când Anglia revendică cu orgoliu titlul de „stăpână a mărilor”, bogățiile continentelor au fost îndreptate spre insula săracă, spre insula fără alte resurse proprii decât geniul mercantil al omului de afaceri și spiritul de aventură al colonistului.

Datorită faptului că Anglia se îndeletnicea cu exploatarea unor teritorii îndepărtate, bogate în alimente și în valori negociabile, resursele solului național au fost neglijate. Din cauza fermajului intens din Noua Zelandă, fermajul insular a scăzut treptat iar agricultura a devenit o ocupație se-

Când plecau în vacanța de Crăciun, era mare veselie printre școlarii englezi. Mulți dintre ei își petrec acum vacanța în Canada...

Tradiționalul „pudding”, preparat odinioară cu atâta ceremonie, va lipsi anul acesta din casele englezilor...

insularii își amintesc cu melancolie de vremurile de altădată, când laptele și mierea lumii curgeau pe întinderea noului Canaan.

Crăciunul era pentru englezi o sărbătoare în care bogățiile lumii trebuiau să asigure delectarea cetățenilor britanici, cu curcanii și puddingul tradițional. Pe suprafața întregii insule, corăbii pântecoase descărcau, cu luni de zile înainte de Crăciun, stouri uriașe de curcani, tone de orez și de mirodenii, cantități fantastice de alcooluri tari și arome, vagoane de cafea și de cacao, din care cetățenii englezi urmau

Copii britanici își așteptau, altădată, cu emoție cadourile. Mai marii lor au vrut războiul și situația s'aschimbă astăzi...

Dreaptă : D. Churchill era pe atunci un om popular. Astăzi, ca să fie în siguranță, trebuie să umble cu pușca mitralieră la el

Prin ceața care acoperă Canalul, nu se vor putea vedea gurile amenințătoare ale tunurilor germane, la pândă pe malul opus, francez.

Torpilele, avioanele și tunurile de coastă vor avea grijă ca vasele încărcate cu alimente să nu ajungă la destinație. Fiindcă ei și-au vrut această soartă, declanșând războiul.

Cufundată în ceața caracteristică, lumea insulară își va suspenda pentru o clipă iluziile unei păci victorioase și va lua contact cu cruzimea realității.

Va fi un Crăciun pe care istoricii îl vor consemna în cronica sguuitoarei noastre ere. Pentru englezi va fi un prilej nimerit de a scruta întinderea dezastrului, față de care oamenii lor politici au atâtea răspunderi.

Și e firesc ca în timp ce unele popoare europene plă-

tesc cu sânge erorile politice, englezii să le plătească măcar cu o abțință involuntară și forțată dela delectabilele plăceri gastronomice.

Criza prin care trece Anglia este una a inteligenței și — dacă vreți — una a stomacului, dar până la urmă stomacul va dicta inteligenței.

să-și pregătească banchetele festive prelungite dealungul sărbătorilor de iarnă.

Era vremea abundenței. Astăzi, ministrul aprovizionării, într'un discurs ținut la postul de radio a încunostiințat pe cetățeni, că vachile de pe întinsul insulei refuză să fie patriotice și în consecință rația de lapte se micșorează. Acelaș lucru s'a întâmplat cu ouăle pe care găinele insulare le produceau în număr mic și pe care vasele din flota comercială le seamănă azi pe fundul mărilor, drept hrană pentru fauna marină și oceanică. Deci, adio „pudding” și adio curcani!

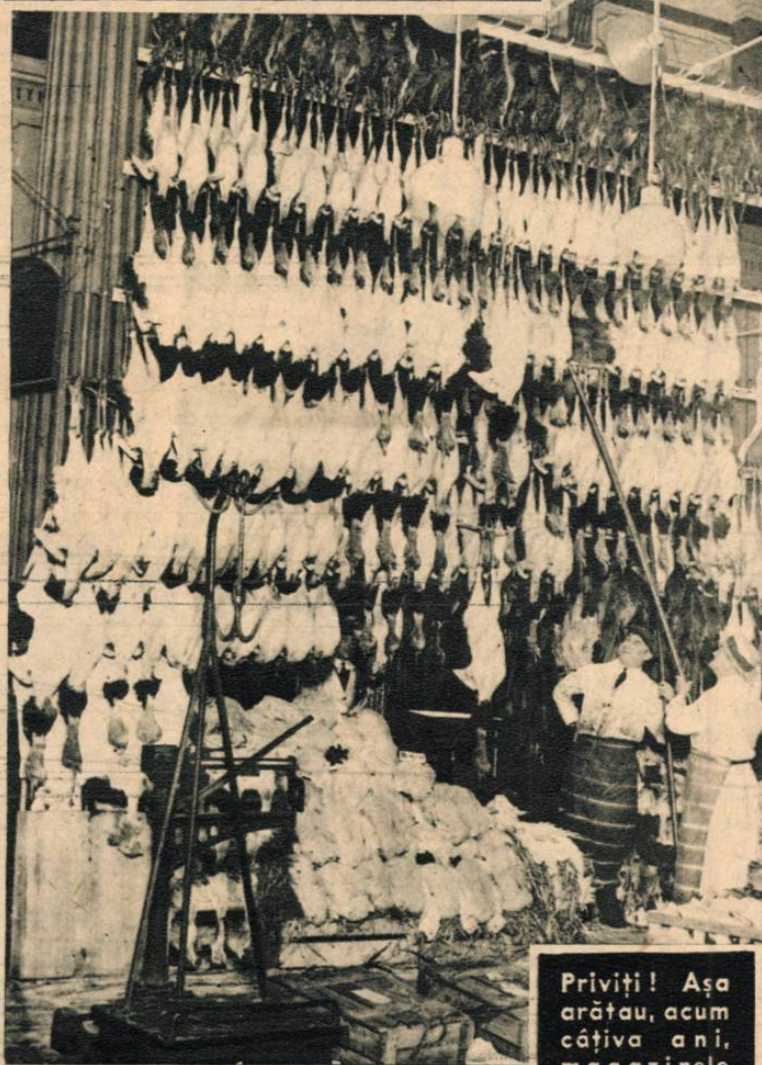
Războiul este o realitate cruntă pe care trebuie să o resimtă stomacul celui mai înalt demnitar ca și acela al umilului muncitor de uzină.

Anul trecut, cu prilejul Crăciunului, aviatorii germani au distrus uriașele docuri ale Londrei unde erau depozitate bunătățile care trebuiau să satisfacă pofta și rafinamentul gastronomic al britanicilor.

Anul acesta, va fi un Crăciun și mai trist în Anglia. Un Crăciun fără copii, căci parte din aceștia au fost trimiși în Canada și fără curcani, căci flota comercială trebuie să transporte arme și muniții în loc de alimente. Dacă ne gândim că vacile și găinele engleze, sunt — după părerea ministrului aprovizionării — „lipsite de patriotism”, tradiționalul „pudding” va fi slab reprezentat pe masa festivă a cetățeanului Regatului Unit sau chiar totalmente absent.

Va fi pentru englezi o ocazie de a plânge pe ruinele trecutului plin de amintiri duioase, dintre care cea mai emoționantă este priveliștea curcanilor îngrășați procausa.

Marinarii britanici, care în vremuri de pace se grăbeau de-alungul căilor lichide ale mării pentru a ajunge în porturi, în ajunul frumoasei sărbători creștinești, își vor petrece sărbătoarea pe apă, printre mine și torpilele submarinelor.

Priviți! Așa arătau, acum câțiva ani, magazinele alimentare ale britanicilor în ajunul Sărbătorilor. Cum arată acum, știm din restricțiunile pe care le-a impus guvernul populației și care sunt extrem de severe

Dreaptă: Ceremonia de altădată a „pudding”-ului de Crăciun pe bordul unui vas de codeti-marinari. Cum va fi Crăciunul acesta pe vasele engleze, este oare greu de închipuit?...

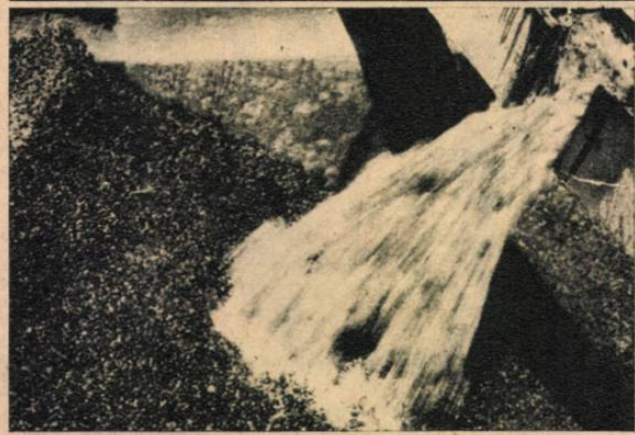

Incărcarea boabelor de
cafea în vagonete de
transport, într-o plan-
tație braziliană

Tara unde CAFEA se găsește pe toate drumurile

Tineri brazilieni la cules de cafea, într-o
plantație

După ce sunt culese, boabele de cafea
sunt spălate cu apă...

...Și apoi întinse să se usuce la razele
soarelui

UNA din ciudăteniile plantei noastre constă în faptul că deși pământul ar hrăni cu produsele lui cele două miliarde de oameni care formează populația lui, totuși în unele zone există o abundență a anumitor produse alimentare, în timp ce în altele d o-
nește o
lip s a

aproape totală.

De sigur că circulația bunurilor este la rândul ei legată de libertatea căilor de circulație, care în momentul de față sunt închise datorită războiului care și-a extins linia de foc peste o bună parte a globului. Totuși, și în timp de pace repartizarea bunurilor era inegală.

Și este un aspect care face cinstea omului, acela de a vedea cum în unele regiuni există o supraabundență de produse care lipsesc cu desăvârșire din alte părți.

Altfel, în timp ce în Europa dinainte de războiul actual cafeaua era un produs exotic comercializat la un preț destul de ridicat, în Brazilia se aprindea focul locomotivelor cu boabe de cafea, din necesitatea de a distruge o parte din recolta prea mare.

Cetitorul s'ar putea întreba, ce interes

aveau marii plantatori de cafea de a distruge o parte din recolta lor.

Răspunsul este foarte simplu în aparență dar totuși nu este satisfăcător pentru logica omului de bun simț.

Este știut că prețul mărfii este în raport direct cu raritatea mărfii. Când marfa se găsește din belșug prețul trebuie să scadă. De aceea în vremurile de pace, când căile de circulație maritime și terestre erau deschise, asistam la spectacolul rușinos al miilor de tone de cafea aruncate în mare sau servind ca material de încălzit pentru cazanele locomotivelor.

Supraproducția era inamicul de moarte al intereselor economice ale castei marilor capitaliști, care și-au investit banii în plantațiile de cafea. Într'un an de recoltă bogată, apa Oceanului se acoperise pe suprafețe uriașe cu boabele de cafea pe care le jinduim noi în momentul de față.

Egoismul marilor capitaliști, care sub oblăduirea unor legislații inumane se manifestă în deplină libertate, va trebui să dispară. Este și acesta unul din țelurile

Așa arată arborele de cafea
când i se coace fructul

pentru care se sacrifică pe câmpurile de luptă cei mai viteji fii ai Europei.

Continentalul a acceptat și această jertfă de sânge pentru a contribui la întronarea dreptății sociale în lume.

Gândiți-vă că în momentul în care Europa consumă din stocurile făcute în timp de pace, în Brazilia cafeaua stă neculeasă în arbori sau se usucă pe câmpuri pentru a servi în loc de lemne și de cărbuni, la aprinsul focului.

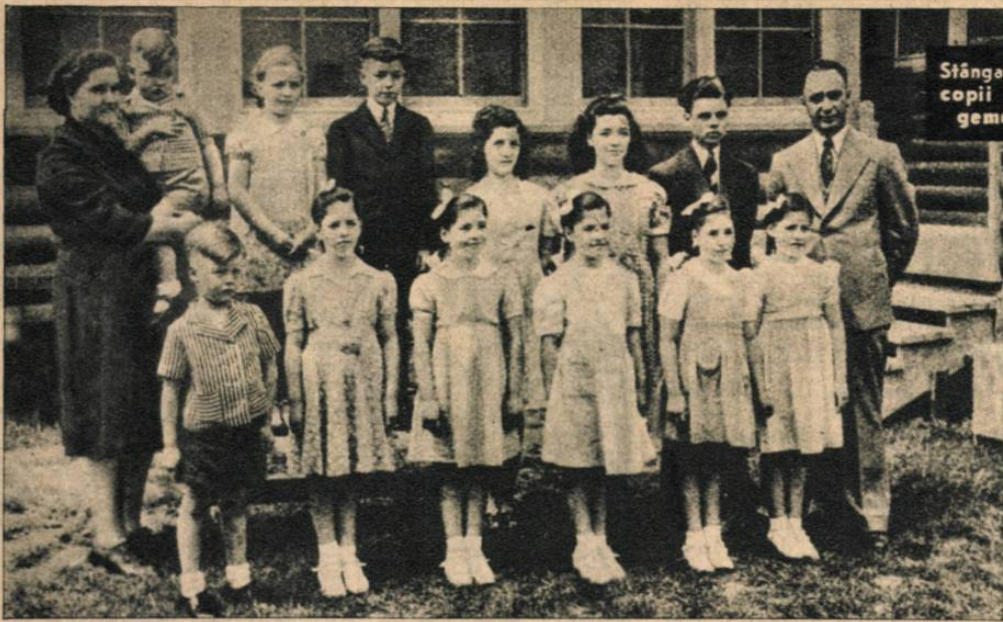
În exportul pe care-l făcea Brazilia în timp de pace, cafeaua ocupa primul loc.

Brazilia ar fi deci paradisul oamenilor îndrăgostiți de licoarea neagră care îndeamnă la revenire și are darul de a trezi energiile adormite ale omului extenuat de efort.

Noi trăim cu nădejdea că, odată cu victoria forțelor care luptă în momentul de față pentru o Europă nouă și unitară, va fi înfrântă și rezistența diabolică a marilor capitaliști care împiedică o bună parte din populația globului de a se bucura de produsele solului atât de generos înzestrat, — bineînțeles, nefiind vorba numai de cafea.

Înainte de a fi pusă în comerț,
este cernută spre a i se extrage
toate impuritățile

Stânga: Soții Dionne cu cei 12 copii ai lor (în față: cele 5 gemene și prăslea, - Victor)

Mama și cele 5 gemene ale ei - Cecile, Yvonne, Annette, Marie și Emilie - care au împlinit 7 ani

CELE 5 GEMENE

DIONNE

S'AU FĂCUT MARI

În Canada s'a înregistrat acum câțiva ani — ne aducem cu toți aminte un caz extraordinar de fecunditate. Soția domnului Dionne, un pașnic cetățean al unui oraș canadian, a dat naștere, spre mirarea medicilor ginecologi, unui grup de cinci fetițe, toate în perfectă sănătate.

Soții Dionne sunt de origine francezi și înainte de a aduce pe lume grupul de cinci fetițe, au mai avut parte de o jumătate de duzină de copii, nu toți odată bineînțeleși.

În momentul în care Doamna Dionne, fericita mama, își punea problema întreținerii numeroasei progenerii, întreaga Americă și restul lumii înregistra ca pe un fenomen epocal, această performanță maternă.

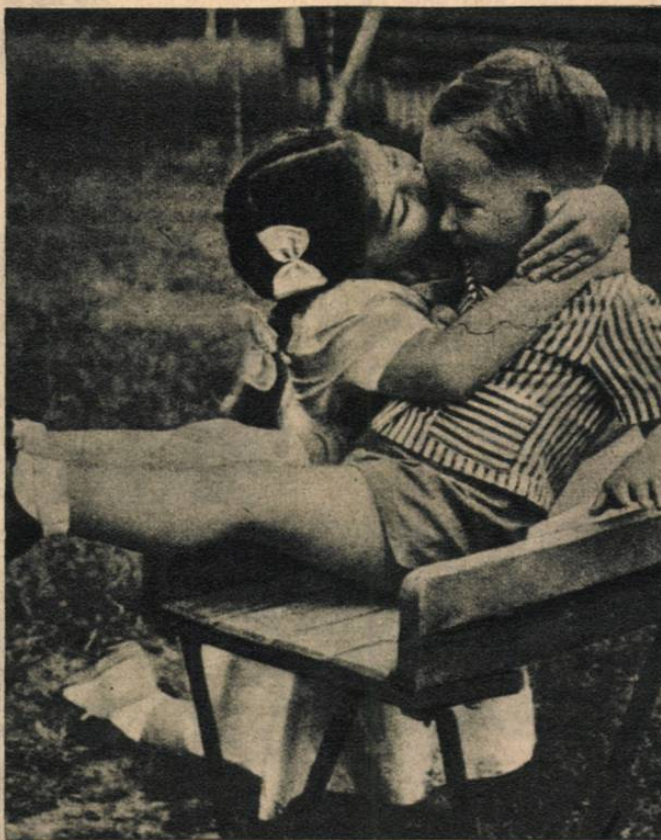
Spunem maternă, pentru că în cazurile de nașteri, mama este aceia care îndură totul și tot ei îi revine meritul principal al creșterii copiilor.

Este adevărat că domnul Dionne a fost îndicat ca un exemplar rar al sexului tare și că a fost și el obiectul atențelor cercetări ale oamenilor de știință.

Pentru lumea medicală de dincolo de Ocean, se punea însă problema creșterii în condițiuni deosebite de igienă și de nutriție a celor cinci fetițe, căci este știut că sugarii gemeni nu beneficiază întotdeauna de o greutate normală.

Printr-o îngrijire medicală, care este o minune a puericulturii, gemenele Dionne s'au dezvoltat în condițiuni

ELE AU ACUM
7 ANI

Nu e lucru de glumă să ai cinci fete care să-ți arate deodată iubirea...

Acelaș lucru poate spune și Victor despre surorile lui... iubitoare

singur mama l-a adus pe lume după mari suferințe.

În momentul de față, soții Dionne au doisprezece copii dintre care opt fete și patru băieți.

Este interesant de notat că mama are numai 31 de ani, iar tatăl este în vârstă de 38 de ani.

În afară de cele cinci gemene, soții Dionne își cresc singuri restul copiilor, dându-le o educație îngrijită.

În clinica în care sunt crescute cele cinci gemene s'au perindat până acum peste două milioane de vizitatori, veniți din toate colțurile lumii pentru a vedea minunea. Și într'adevăr este o minune cazul acestei apariții pe lume a unui grup de cinci copii, toți în perfectă sănătate.

În veacul nostru, în care mijloacele anticoncepționale fac dezastre în lumea feminină, exemplul mamei Dionne este cu adevărat demn de urmat.

Este exemplul eroismului matern, pilda femeii pline de abnegație, care refuză să-și sacrifice progenerura pe altarul egoismului și confortului.

Din cazul Dionne se poate extrage o concluzie care are valoare generală: oricâte ori omul acceptă sarcinile pe care i le impune evoluția firească a vieții, în ajutorul lui, vin fie semenii săi, fie statul care se simte obligat să facă opera de asistență socială.

În reportajul fotografic pe care-l reproducem aici vedeți cele cinci gemene Dionne crescute mari și perfect sănătoase, grație îngrijirii excepționale ce li s'a dat.

Soții Dionne și „prăslea” venind la clică să le viziteze pe cele 5 gemene, date în îngrijire specială

uimitoare și au câștigat relativ repede greutatea normală, ba chiar au depășit-o la un moment dat. Guvernul canadian a venit în ajutorul împovăraților părinți uând asupra sa sarcina de a crește cele cinci gemene.

Într-o clinică de copii, gemenele Dionne au fost crescute după ultimele principii ale puericulturii și tot acolo, sub atenta supraveghere a medicului, ele au primit o educație deosebită.

Au trecut șapte ani de când s'a produs acest eveniment epocal și mama Dionne a căpătat între timp un copil de sex bărbătesc care a primit numele de Victor, învingătorul, căci, deși unul

Într'un singur moment al istoriei, republica San Marino n'a rămas neutră și lucrul s'a petrecut în timpul războaielor fratricide care împărțiseră Italia în două tabere, în *guelfi* și în *gibellini*. San-marinezii au fost aliații gibelinelor împotriva guelfilor din câmpie.

Cu acel prilej, teritoriul micului stat s'a mărit cu mai multe comune și castele, dintre care unele au fost cumpărate iar altele anexate. În veacul al XV-lea, san-marinezii s'au aliat Suveranului Pontif, Pius al II-lea, împotriva nobililor Malatesta din Rimini și au putut să-și rotunjească teritoriul.

Bastionul natural al muntelui Titan a fost fortificat cu numeroase lucrări de apărare și faptul apare explicabil, dacă ne gândim că micul stat a trezit pofta de cuceriri a vecinilor. San-marinezii au repins în mod victorios asaltul lui Fabiano de Monte în noaptea de 4 Iunie 1543 ca și pe acela al lui Lionardo Pio. Totuși San-Marino n'a putut înlătura mușcătura de lup a lui Cezar Borgia, precum și ocupația trupelor cardinalului Alberoni, în anul 1739.

Unul dintre cele trei forturi care au apărut, de-a lungul veacurilor republica San-Marino

„Garda Nobilă”, care are însărcinarea de a-i păzi pe cei doi căpitani-regenți, în uniforma ei de mare ținută

Un stat necunoscut

Pe drumul care duce dela Bologna la Ancona, cu puțin înainte de a ajunge în frumosul oraș italian Rimini, călătorul poate vedea o impozantă înălțime ultima cută a munților Apenini, un fel de Gibraltar terestru.

Muntele acesta poartă numele Titan și are un pisc de 742 de metri.

Pe cele trei puncte predominante se află trei fortărețe, dintre care cea mai înaltă, Fratta, grupează în jurul ei un oraș construit pe stâncă și plin de creneluri. Orașul se numește San-Marino și este capitala republicii cu același nume.

Republica aceasta, având dimensiunile unui oraș mai mare este unul dintre cele mai vechi state ale Europei, — un stat născut în legendă și îmbătrânit în cultul libertății.

Legenda spune că un sărman tăcitor de piatră, a venit, în veacul al IV-lea, din Dalmația pentru a lucra la construcția portului Rimini. Meșterul pietrar, pe nume Marinus, s'a convertit la creștinism și a devenit un om atât de pios încât o credincioasă înstărită din Rimini, i-a dăruit muntele Titan, pentru a-și ridica un oraș unde să fie adăpostiți adepții și discipolii săi. În felul acesta, s'a creat o colonie de oameni săraci, țărani, păstori și pădurari care locuiau pe un pământ ce nu era vasal niciunui suveran. Descendenții, primilor coloniști au păstrat de-a lungul veacurilor amintirea vieții virtuoză a sfântului care se află înmormântat în catedrala orașului, într'un pat săpat în stâncă.

Era un lucru foarte greu să poți păstra independența absolută a unui stat oricât de mic ar fi fost el, într'o epocă în care drepturile de suveranitate emanau dela Capul Bisericii și dela Împărat. În numeroasele contestații pe care locuitorii din San Marino le-au susținut împotriva pretențiilor puternicilor lor vecini, ei s'au sprijinit pe un privilegiu acordat de Papă, fericitului Marinus. Se pare că și Pepin cel Scurt a recunoscut suveranitatea miniaturalului stat.

Cel mai vechi document pe care-l posedă arhivele statului San Marino, datează din anul 885 și dovedește complectă independența politică a statului față de șefii statelor vecine.

„Fratta”, turnul din care se poate vedea întreaga Republică

Nouii și vechii căpitani-regenți în timpul solemnității transmiterii puterilor

Totuși justiția a triumfat în decursul istoriei, și forțele de ocupație au trebuit să se retragă, căci san-marinezii au știut de fiecare dată să-și valorifice drepturile. În anul 1849, san-marinezii au avut mult de pledat pentru a potoli furia austrieilor, iritați de faptul că micul stat dăduse azil revoluționarului Garibaldi.

Și în timp ce toate națiunile lumii sărbătoresc ziua istorică a renașterii sau eliberării lor de sub dominația străină, statul San Marino, fiind întotdeauna independent, se mângâie la slăvirea patronului său, sfântul Marinus.

Însuși marele cuceritor, Bonaparte, a privit cu bunăvoință micul stat, i-a garantat frontierele și pentru a-i arăta simpatia a vrut să-i mărească chiar teritoriul. Dar în urma sfatului înțelept al lui Onofreu, supranumit părintele patriei, san-marinezii refuzară. Primul consul al Franței a fost cuprins de admirația și a rostit aceste cuvinte omagiale: „Putem considera această republică drept model desăvârșit al republicelor”.

În contactul cu lumea, san-marinezii și-au manifestat permanent interesul pentru curente de idei. Orașul Borgo situat în câmpie este un centru comercial pulsând de viață economică și intelectuală.

Capitala statului, orașul San-Marino, a rămas custodele tradiției și al amintirilor

Acesta este singurul tun pe care-l posedă Republica San-Marino și cu el nu se trage decât când se schimbă Conducerea

trecutului acestui popor unic. Relațiile cu Italia, puternicul vecin, sunt dintre cele mai cordiale căci statul italian constituie pentru san-marinezi o protecție și nu o amenințare. Din punct de vedere economic, era firesc să fie astfel, căci teritoriul național fiind foarte redus, există o continuă amenințare de șomaj. Italia a deschis cu generozitate frontierele sale plusului de populație din San-Marino, care pornește în căutarea unei ocupații.

Predappio, în Romagia, adică în vecinătatea muntelui Titan.

În San Marino, există și o noblete care s'a constituit în veacul al XVI-lea. Aceasta formează marele consiliu care la fiecare șase luni alege pe cei doi căpitani-regenți care asumă împreună, funcțiunile de șefi ai statului. La 1 Aprilie și la 1 Octombrie căpitani-regenți sunt din nou aleși astfel că la o populație de 15.000 de locuitori, fiecare cetățean poate nădăjdui că, într-o bună zi, va fi și el șeful statului.

Acest stat are un fel de armată, din care face parte orice cetățean între 16 și 55 de ani. Din această miliție se recrutează gărzile celor două consilii și ale regenților. Artileria armatei constă dintr'un tun care trage în fiecare an câte-o lovitură

Republica San-Marino

Jos: Doi căpitani-regenți în costumele lor de solemnitate

Populația din San-Marino crește într'adevăr într'o proporție remarcabilă: dela 156 de locuitori pe kilometru pătrat căți erau în anul 1900, s'a ajuns la o densitate de 220 de locuitori pe kilometri în anul 1930, ceea ce reprezintă chiar pentru Europa o densitate extraordinară.

San Marino are numai 61 de kilometri pătrați. Acesta este întreg teritoriul.

Douăsprezece kilometri dela Nord la Sud și opt kilometri în lățime. Între frontierele acestea limitate, locuitorii cultivă vița de vie, grâul și porumbul, măslinii, cresc vite, industrializează sau prelucurează laptele și sunt în general fericiți.

Odinioară, autoritatea se afla în mâinele unui așa numit „Arengo“, adică un fel de Consiliu al capilor de familie. Ea a trecut în mâinile unui consiliu de 60 de membrii, compus din: 20 nobili, 20 de burghezi, 20 de meseriași. Reforma electorală din anul 1902 a desființat distincțiunile între clase și a stabilit înlocuirea unei treimi din consiliu la fiecare trei ani.

Printr'un fenomen care în lumea naturală se numește endosmoză, statul San Marino a adoptat doctorina fascistă

italiei moderne. De altfel Ducele este un mare prieten al san-marinezilor, care la rândul lor îl consideră ca pe un compatriot căci șeful Italiei fasciste s'a născut la Dovia de

pentru a anunța schimbarea căpitanelor regenți. Drapelul țării este albastrul cerului și albul nevinovăției.

Este o ciudățenie existența în mijlocul lumii moderne în continuă și frenetică prefacere, a acestui stat care-și menține forma de guvernământ din timpuri îndepărtate.

Ostașii Republicei defilând în fața Palatului Guvernamental cu muzica lor în frunte

Și iată acum și clădirea cea mai importantă a micii republice: Palatul Guvernamental

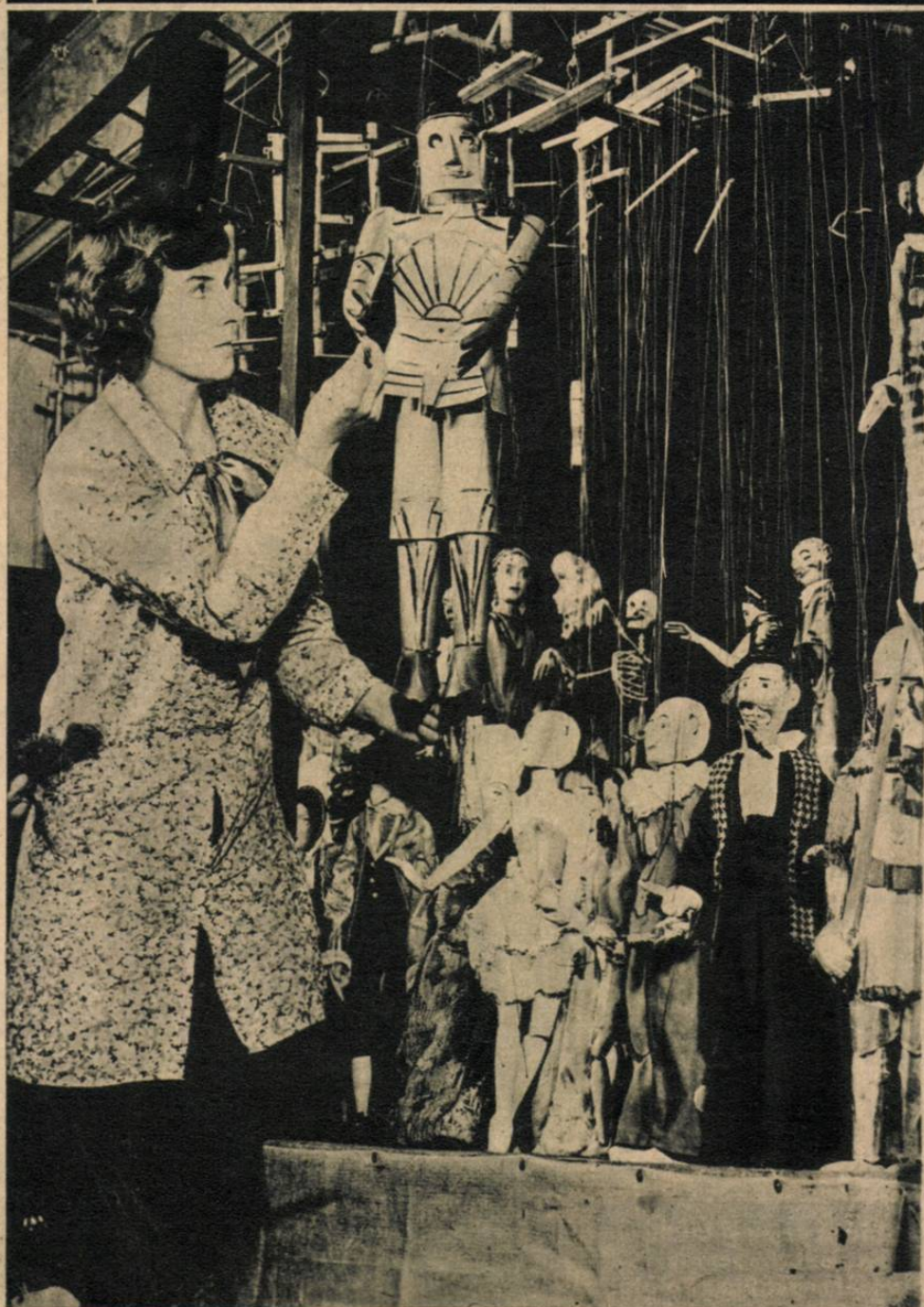
←
Nouă perechi daneze
și-au sărbătorit la-
laltă nunțile de aur.
li vedem în fotografia
noastră pe „fericii”
soți mergând, impre-
ună cu „respectivele”
spre biserică, înainte
de a începe... petre-
cerea

x

Dreapta: Consumul
cărnii a fost restrâns
într-o oarecare mă-
sură, și în America.
De aceea apariția unui
cârd de găște pe stră-
zile New - York - ului
stărnește senzație

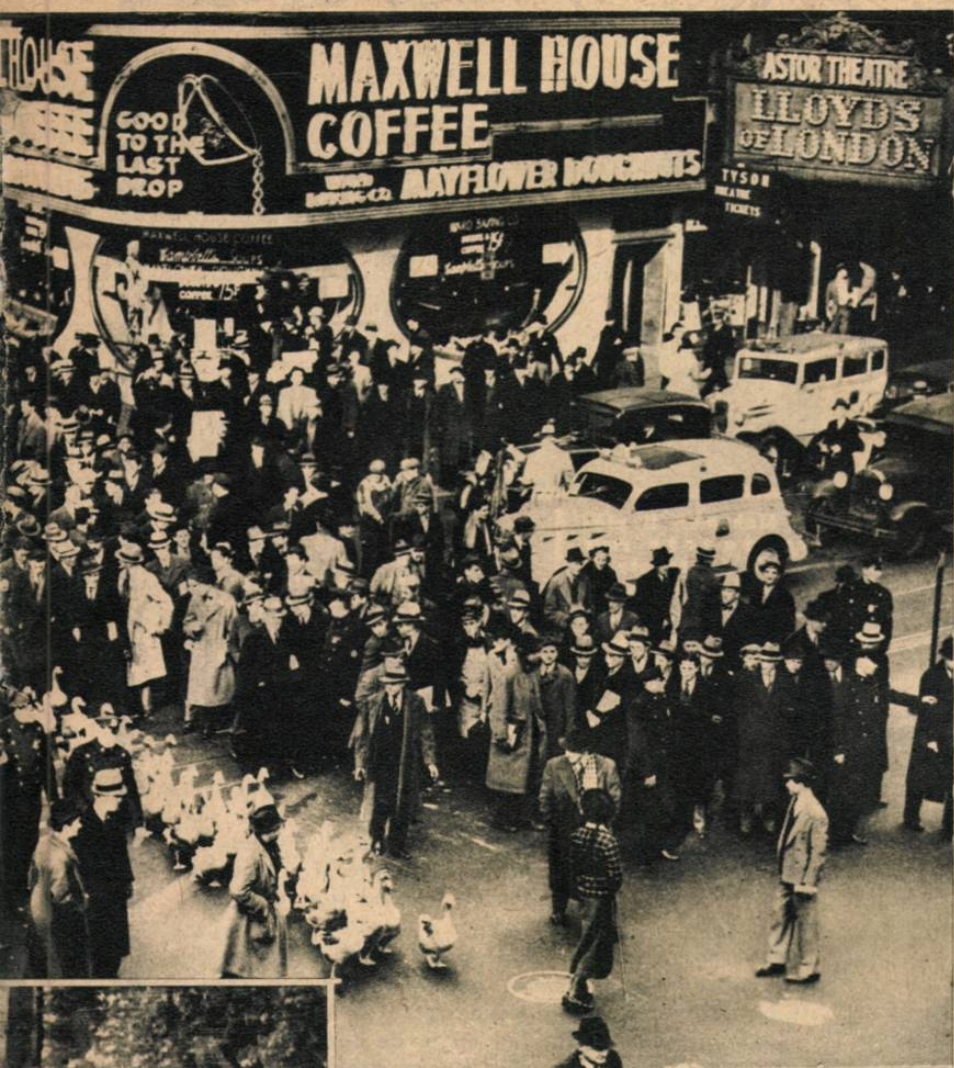
La Lisabona a fost inaugurat recent cel mai mare
și mai interesant teatru de marionete din lume.
Una dintre marionete care repurtează mare succes
este robotul pe care-l vedem în primul plan al
fotografiei noastre

→
Nouă unități de voluntar
italieni au plecat, de cu-
rând, spre frontul de Ră-
sărit. Ducele a ținut să
inspcteze aceste unități,
înainte de plecare. Noul
corp expediționar este
compus, în special din vâ-
nători de munte și des-
tinația lor pare a fi spre
Caucaz

↑
Una dintre ultimele fotografii sosite dintr'un sector al frontului de
știm că soldații germani și aliații lor își continuă, nestingheri
înaintarea

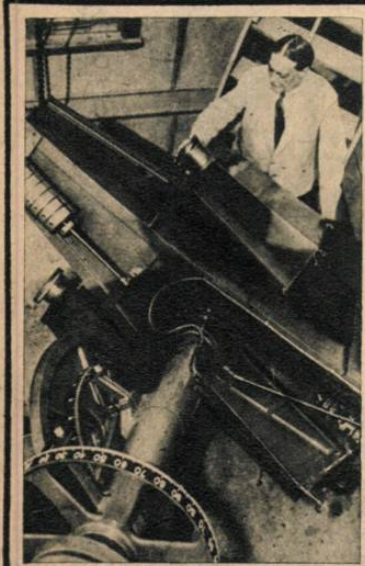
D. Salazar, președintele Consiliului Portughez, inspectând nouile trupe de întărire trimise în Azore

din TOATA LUMEA

Spectacolul de Crăciun pe scena unui teatru japonez

Un bogătaş elvețian și-a construit acest aparat de fotografiat care poate fi considerat ca cel mai mare din lume. Ce intenționează să fotografieze cu el, nu ne spune. Singurele indicații pe care ni le dă, sunt că, l-a costat foarte scump și că, dacă vrea să-l deplaseze, trebuie să-l urce pe un camion special amenajat...

Tunarii unui post german de artilerie anti-aeriană, de pe coasta Canalului Mânecii, înseamnă prin aceste inele vâpșite pe țeava tunului, avioanele inamice doborâte. După cum vedem, bravi tunarii ai acestui post au ajuns la a unsprezecea victorie. Singura lor teamă este să nu fie țeava tunului prea scurtă pentru cele pe care și le-au mai propus încă

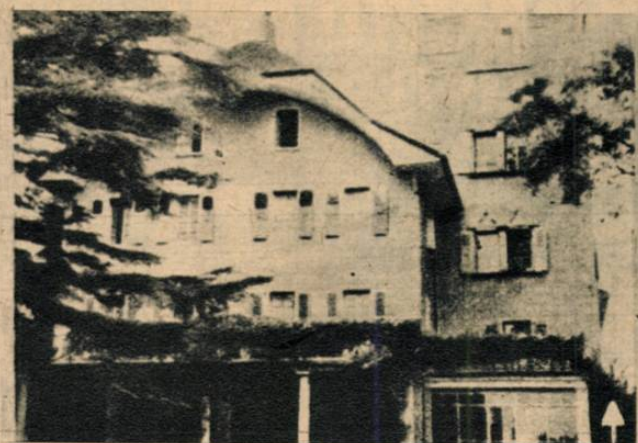

ăsărit unde
i de iarnă,

Coasta Angliei văzută cu telefotograful de pe partea cealaltă a Canalului

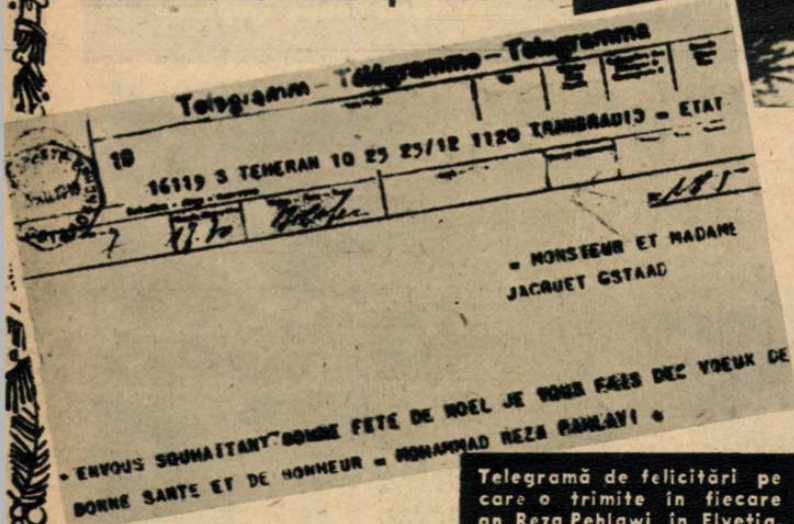
Sahul Persiei și amintirile lui din

ELVEȚIA

Lui Mahomed îi plăcea foarte mult cursele de regate. Îl vedem în această fotografie (la mijloc) antrenându-se împreună cu camarazii săi pentru un concurs apropiat.

Institutul Rosey din Rolle pentru educarea băeților. De la ferestrele acestei case primitoare, actualul rege al Persiei a contemplat apele albastre ale lacului Lemman și mușii Savoiei.

Camera pe care o ocupa prințul Iranului nu se deosebește de aceea a celorlalți colegi ai săi.

Institutul Rosey din Rolle, care în timpul sezonului de iarnă se strămută la Gstaad, părea fostului suveran al Iranului locul cel mai nimerit pentru educarea fiilor săi.

În atmosfera sănătoasă și pitorească a Elveției, în peisajul minunat al lacurilor transparente și al munților imaculați, prințul moștenitor al Iranului și-a făcut studiile liceale.

Mahomed a fost un elev excelent. El a învățat la perfecție limbile franceză, germană și engleză, apoi: istoria, geografia, matematicile, și științele naturale.

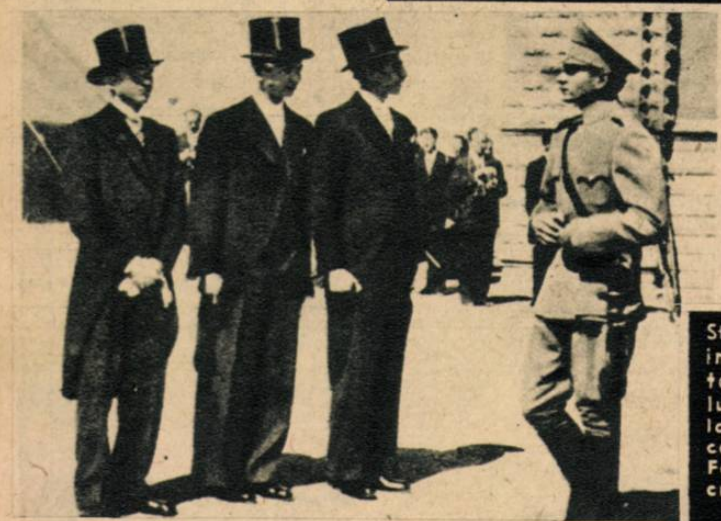
Ca orice mlădiță dintr'un neam de domnitori, avea o aplicație deosebită pentru studiul istoriei.

Mahomed era și un sportiv desăvârșit și avea prilejul de a se deda sporturilor, căci institutul Rosey consideră educația fizică strict necesară formării elevilor săi.

Nici un elvețian n'a putut uita performanțele realizate de echipa de hockey pe gheață, condusă de actualul suveran al Iranului. Această echipă a fost timp de trei ani campioană. Directorul Institutului Rosey, Ernest Jacquet este decanul jucătorilor de hockey pe gheață din Elveția.

Prințul moștenitor a petrecut în Elveția zile minunate, dar din șirul acestora el n'a putut uita niciodată un Crăciun sărbătorit împreună cu colegii săi și cu corpul profesoral.

Este ușor să imaginăm splendoarea unui Crăciun elvețian, frumusețea unei sărbători în peisajul nins al munților și văilor șviteriene.

Stânga: Patru foști elevi ai Institutului Rosey. La dreapta, în uniformă este actualul şah Mahomed Reza Pehlawi; la stânga frații săi: cel din mijloc este Ali Reza. Fotografia a fost luată în cursul unei parade la Teheran.

ACUM nouă de ani, în Septembrie 1932, au sosit în gara Rolle din Elveția, trei băieți a căror înfățișare era exotică.

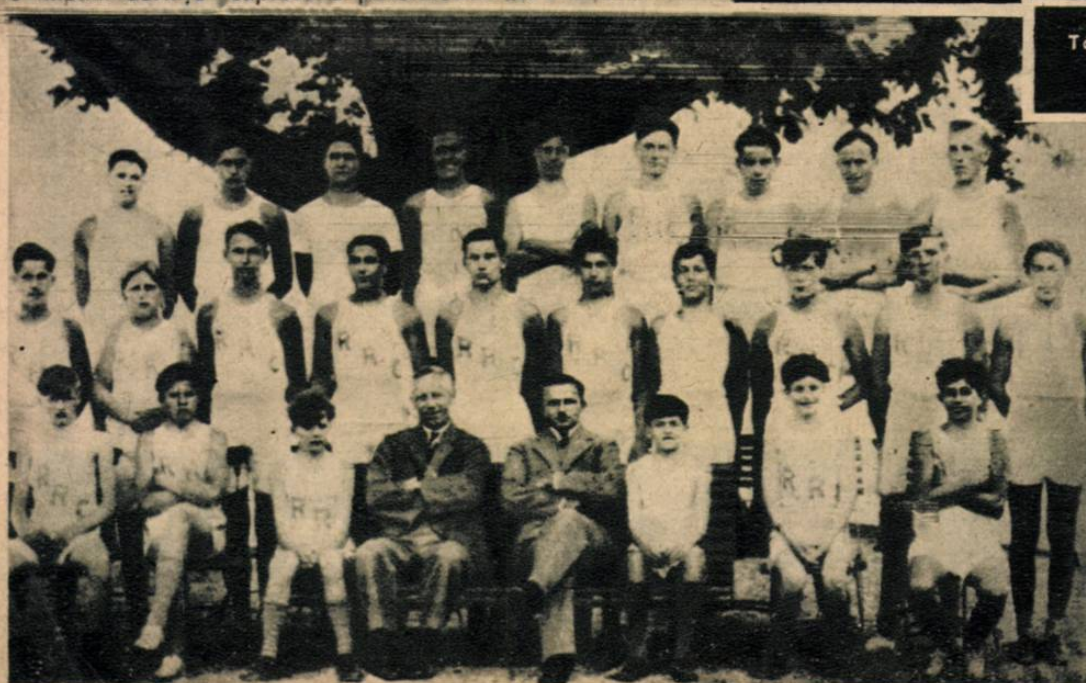
Cel mai mare dintre ei, avea ochii negri cu o privire pătrunzătoare, părul negru ondulat și rebel pieptenului.

Un nas vulturesc dădea feței sale o expresie energică și mândră. Era prințul moștenitor al Iranului, Mahomed Reza Pehlawi iar cei doi tovarăși, erau fratele său Ali Reza și Hussein Fardust. Cei trei tineri persani veneau în Elveția pentru a-și desăvârși educația. Ei făceau acest lucru pentru a împlini dorința expresă a puternicului „șah-in-șah”

Echipa de regate a Institutului Rosey. Sahul este ușor de recunoscut în rândul din mijloc (al patrulea din stânga) la dreapta este Hussein și în fața lui este Ali Reza.

Tânărul şah și soția sa. La douăzeci de ani, Mahomed s'a căsătorit cu frumoasa prințesă Fawzia a Egiptului, sora regelui Faruk.

Prințul Iranului cunoștea această splendoare din cărțile poezilor persani și din basmele înșoritei sale țări. El nu credea însă că o poate găsi aveau între ghețuri și zăpezi.

Mahomed n'a putut să uite acest Crăciun și, în fiecare an, el trimite directorului Institutului Rosey, o telegramă de felicitări cu prilejul sărbătorii Nașterii Mântuitorului.

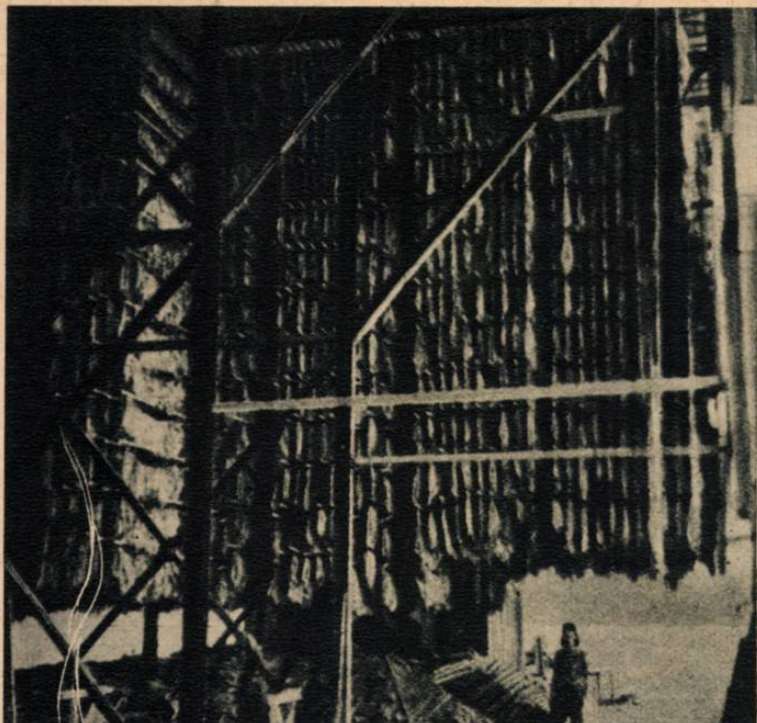
În Iulie 1936, prințul a părăsit Elveția, regretat de colegii săi, și înarmat cu diploma de absolvire decernată împreună cu „premiul de excelență”.

În timpul anilor de studiu, prințul persan a împărtășit regimul comun al oricărui student german sau elvețian. Avea aceeași cameră, aceleași drepturi și mai ales aceleași obligații.

Prințul n'a crezut niciodată că va urca atât de vertiginos pe tronul tatălui său, după cum nici acesta nu spera pe vremea când era cazac în armata țarului că va ajunge într-o zi, să stăpânească tronul milenar al împăraților persani.

A fost o surpriză pentru tânărul prinț faptul că după intrarea trupelor ruso-englize a mai fost lăsat pe tronul părintesc.

Dar noul „șah-in-șah” a acceptat rolul de suveran cu mâinile legate aservit invădătorilor, cu toate că și-a făcut studiile în Elveția, țara prin excelență neutră.

INTR'O schiță amuzantă, scriitorul francez Pierre Louis își imaginează o convorbire cu un rafinat Roman, care cunoscuse în epoca de decadență a imperiului, toate mijloacele de delectare descoperite de cultul păgân al vieții.

Fantasticul vizitator îl întreabă pe scriitor, ce moduri de delectare au descoperit oamenii moderni. După părerea acestei ființe imaginare, oamenii moderni sunt lipsiți de fantezie atunci când se distrează, în timp ce omul antic era de o ingeniozitate neistovită în descoperirea mijloacelor de distracție, cu ajutorul cărora viața părea mai frumoasă și poate mai demnă de a fi trăită.

La acest rechizitoriu împotriva mediocrității omului modern, scriitorul francez răspunde, aprinzându-și o țigară și făcând elogiul voluptății de a fuma.

Din momentul în care Jean Nicot a dăruit Căterinei de Medicis ciudata plantă cu CEFĂ indigenii de dincolo de

Așa sunt uscate foile de tutun înainte de a fi tocate și, vârate în țigări.

Fumătorul care se amuză scoțând rotogoale de fum...

Sus: Flori de tutun, din care se extrage și parfumul cu același nume.
Jos: Fete la ...cules de tutun.

Ocean își afumau gura, după mărturia călătorilor din vremea aceea, tutunul s'a împrăștiat cu o repeziciune uimitoare pe fața pământului.

Deși a fost numită „plantă a diavolului”, deși Capul Bisericii romane Papa Urban al VIII-lea, a condamnat într'un document pontifical uzul tutunului, deși în mai multe țări europene s'au creat legislații speciale care interziceau fumatul sub penalitatea închisorii, totuși, viciul acesta, oarecum inofensiv, a cuprins aproape două treimi din omenire.

Țarul Petru cel Mare al Rusiei, printre marile reforme îndeplinite, a interzis fumatul sub pedeapsa biciuirii în public, din pricină că Moscova veche, construită din lemn, fusese incendiată din neglijența unui fumător.

Higieniștii și medicii numiți „naturaliști”, care pretind că fumătorul procedează la o lentă intoxicare a organismului, n'au fost niciodată luați în serios. Metodele sugestive pentru îngră-

direa uzului tutunului nu sunt aplicate decât de câțiva maniaci.

De altfel practica combate teoria, căci s'au văzut printre fumători numeroase cazuri de longevitate.

După ultimele statistici, lumea fumează din ce în ce mai mult și extinderea folosirii tutunului se explică poate prin complexitatea vieții moderne, ce cere dela om eforturi pe care nu le-a depus niciodată în decursul istoriei.

A fuma este pentru mulți semeni de ai noștri, o acțiune plăcută: acțiunea prin care transformăm țigara în fum și scrum, produce o plăcută destindere în organismul nostru nervos.

S'a observat că tutunul are și o acțiune regulatoare a funcțiunilor digestive și fumătorii au și ei argumente științifice cu care pot combate încercările puritanilor de a le distruge o plăcere pe care o numesc nevinovată.

Fumatul este o voluptate care aparține epocii moderne, tot astfel cum baia devenise pentru (Continuare în pag 26-a)

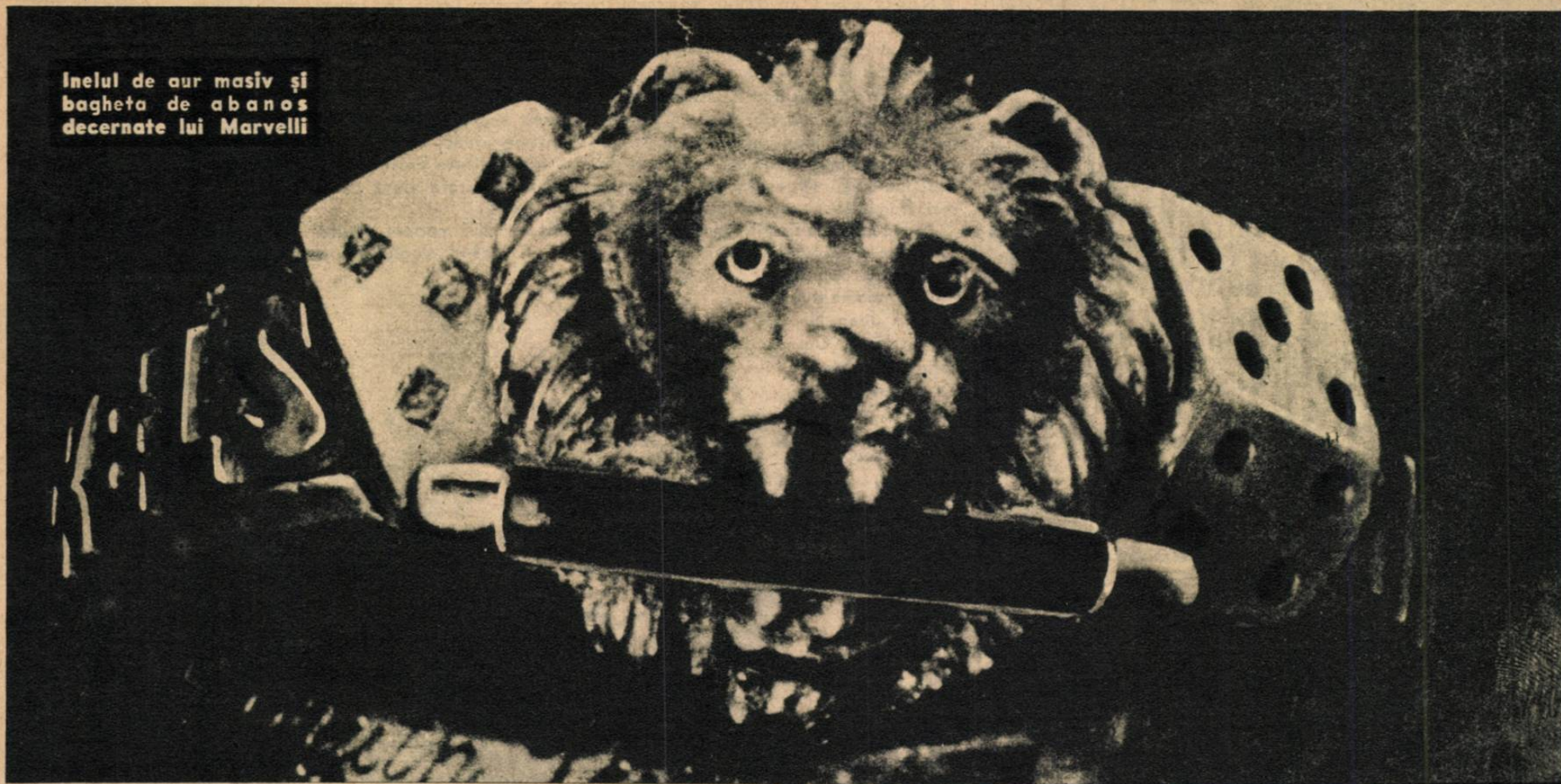
Culesul tutunului este precedat, în unele țări, de serbări caracteristice. Vedem aici 13 fete apărând cu o pipă uriașă, la una din aceste serbări.

Voluptatea FUMATULUI

ROLUL TUTUNULUI
IN VIAȚA OMULUI

Inelul de aur masiv și
bagheta de abanos
decernate lui Marvelli

Marvelli

Regele PRESTIDIGIATORILOR

ESTE vorba de inelul magicianului prin excelență! Inelul pe care-l vedeți într-una din ilustrațiile noastre este de aur masiv și bagheta magică dela mijlocul lui este din abanos. La ultimul congres internațional al prestidigitatorilor, inelul și bagheta magică au fost decernate pentru a doua oară magicianului german Marvelli. Acesta este actualmente cel mai perfect experimentator al magiei negre.

Publicul ia loc în sala de spectacol. Atenția lui este adesea amestecată cu scepticism și cu oarecare iritație. Dar starea de neîncredere nu durează prea mult.

Marvelli își dezarmează și cei mai neîncrezători spectatori.

Scepticismul și neîncrederea dispar în fața nevoii crescânde de a afla secretul marelui prestidigitator. Oamenii de afaceri și oamenii de știință pozitivă își regăsesc la spectacolele acestui mag modern, credința în miracole și în fapte inexplicabile pe care au avut-o în timpul copilăriei.

Marvelli este un om înzestrat cu o ambiție extraordinară. El se antrenează zilnic. Mai mult decât atât: în labora-

Elementul vrăjitoresc prin excelență: sarea! O invenție care desființează vechile formule magice. Când este vorba de numere deosebit de complicate, Marvelli presară câteva boabe peste obiectele pe care vrea să le metamorfozeze.—Și vrăjitoria a fost împlinită

torul lui el lucrează ca un adevărat savant, cufundat în tăcere, la perfecționarea artei magice.

Deși viața lui exterioară nu se deosebește întru nimic de aceea a celorlalți muritori—numele lui se află trecut în cartea de telefon a Societății de Telefoane din Berlin—el înspăimântă totuși pe oamenii care au avut prilejul de a-l vedea la lucru.

Confrații lui îl consideră drept maestru. Ei ar dori să ajungă la agilitatea și la perfecția lui, dar natura n'a înzestrat în mod egal pe oameni. Repezițiunea cu care lucrează este uimitoare. Pe scenă, Marvelli dă dovada unei eleganțe și a unui farmec fără egal. N'are nevoie de ajutorul nimănui și haina lui nu adăpostește niciunul din instrumentele auxiliare ale prestidigitatorilor.

Marvelli este un magician modern. Experiențele sale ridică probleme în domeniul științelor naturale. El nu-și pierde timpul cu nimicuri care se dovedesc a fi simple chestii de viteză și de îndemânare. El revela misterul elementar al naturii și de aceea gloria lui uimește pe oamenii simpli, ca și pe cei cu mai multă sau mai puțină cultură.

Maestrul în laborator. Toate cuvintele pe care le rostește pe scenă, le înregistrează pe discuri și le ascultă el însuși foarte atent

Experiența cea mai misterioasă dintr'un jurnal, Marvelli face un carnet, în care varsă conținutul unei căni plină cu apă, după care maestrul desface carnetul... fără ca o picătură să curgă pe jos! Uimitor! Nu?

